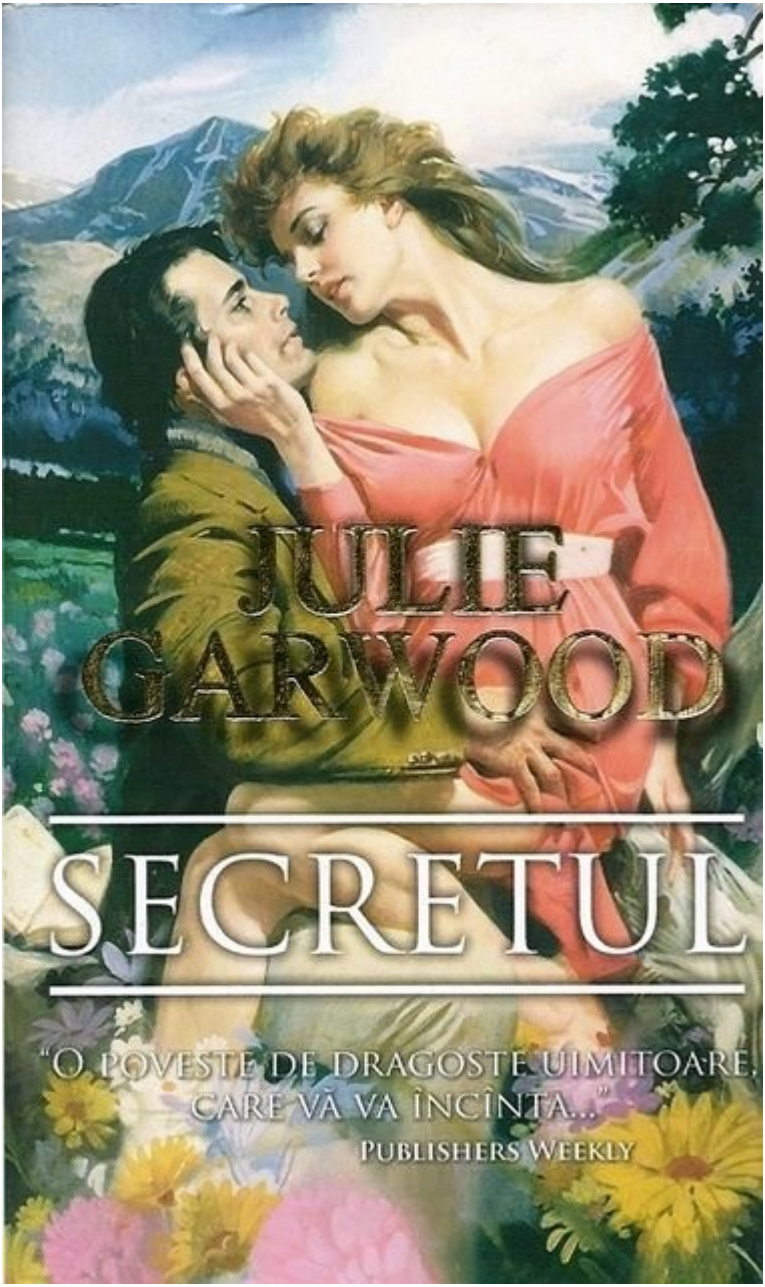
JULIE
GARWOOD
SECRETUL
"O POVESTE DE DRAGOSTE UIMITOARE,
CARE VĂ VA ÎNCÎNTA..."
PUBLISHERS WEEKLY

JULIE GARWOOD
SECRETUL

***The secret* by Julie Garwood**

PROLOG

ANGLIA, 1182

S-au împrietenit înainte de a fi destul de mari ca să înţeleagă că ar fi trebuit să se urască.

Cele două fetiţe s-au întâlnit la festivalul anual de vară ţinut pe hotarul dintre Scoţia şi Anglia. Era pentru prima dată când Lady Judith Hampton se ducea la jocurile scoţiene, prima plecare adevărată din casa ei izolată în vestul Angliei, şi era atât de copleşită de toată aventura, încât abia-şi putea ţine ochii închişi în timpul somnului de după-amiază. Avea atât de multe de văzut şi de făcut, iar pentru o fetiţă curioasă de numai patru ani, mai erau şi numeroase pozne care-o aşteptau să le facă.

Frances Catherine Kirkcaldy făcuse deja o boroboaţă. Tăticul ei îi dăduse o scatoalcă zdravănă la spate, apoi o luase pe umăr ca pe un sac de nutreţ, ducând-o peste câmp. O aşezase pe o stâncă netedă, departe de toate cântecele şi dansurile, şi-i poruncise să stea acolo până se cuminţea, când urma el s-o ia înapoi. Trebuia să folosească acel răgaz de linişte pentru a medita la păcatele ei.

Întrucât nu avea nici cea mai vagă idee ce însemna *a medita*, Frances Catherine îşi spuse că nu se datora să îndeplinească acea poruncă. Este cu atât mai bine, căci avea destule pe cap, îngrijorată de albina grasă care zbura bâzâind în jurul ei.

Judith asistase la pedeapsă, şi-i era milă de fetiţa cu faţa pistruiată şi înfăţişare caraghioasă. Ştia că ea, sigur ar fi plâns dacă unchiul ei Herbert ar fi bătut-o la fund, dar fetiţa cea roşcovană nici măcar nu se strâmbase când o plesnise tatăl ei.

Se hotărî să intre în vorbă cu ea. Aşteptă ca tatăl ei să

n-o mai ameninţe cu degetul, pornind ţanţoş înapoi peste câmp, apoi îşi ridică poalele fustei şi o luă la fugă pentru a se strecura spre stâncă prin spate.

— Tăticul meu nu m-ar fi bătut niciodată, se lăudă Judith, în loc de prezentare.

Frances Catherine nu întoarse capul să vadă cine-i vorbeşte. Nu îndrăznea să-şi ia privirea de la albina care se oprise pe stâncă, lângă genunchiul ei stâng.

Judith nu se lăsă descurajată de tăcerea ei.

— Tăticul meu a murit, anunţă ea. Încă dinainte să mă nasc eu.

— Atunci, de unde ştii dacă te-ar fi bătut sau nu?

Fetiţa ridică din umeri.

— Ştiu că n-ar fi făcut-o. Vorbeşti ciudat, de parcă ţi s-ar fi oprit ceva în gât. Te-ai înecat cu ceva?

— Nu, răspunse Frances Catherine. Şi tu vorbeşti ciudat.

— De ce nu te uiţi la mine?

— Nu pot.

— Şi de ce nu poţi? se întrebă Judith.

— Trebuie să mă uit la albină, o informă Frances Catherine. Vrea să mă înţepe. Vreau să fiu gata s-o plesnesc. Judith se aplecă spre ea şi văzu albina care se plimba pe lângă piciorul ei stâng.

— De ce n-o plesneşti acum? întrebă ea în şoaptă.

— Mi-e frică, recunoscu Frances Catherine. Dacă n-o nimeresc? Atunci, sigur o să mă înţepe.

Această dilemă o făcu pe Judith să se încrunte pentru câteva clipe.

— Vrei s-o plesnesc eu?

— Ai vrea?

— Poate… Cum te cheamă? apoi trăgând de timp, în timp ce-şi aduna curajul să atace albina.

— Frances Catherine. Da’ pe tine?

— Judith. Cum se face că ai două nume. N-am mai auzit de nimeni să aibă mai mult de unul.

— Toată lumea mă întreabă, răspunse Frances Catherine, cu un oftat dramatic. Frances o cheamă pe mama. A murit când m-am născut eu. Catherine e numele bunicii, care şi ea murise la fel. N-au putut fi îngropate în pământ sfânt, fiindcă biserica a spus că nu erau curate. Papa speră că voi începe să fiu cuminte, ca să ajung la cer, iar când Dumnezeu îmi va auzi cele două nume, o să-şi amintească de mama şi bunica

— Şi de ce-a zis Biserica aia că nu erau curate?

— Fiindcă în timp ce mureau năşteau, îi explică Frances Catherine. Nu ştii nimic, fato?

— Mai ştiu şi eu câte ceva.

— Eu le ştiu pe toate, se lăudă Frances Catherine. Cel puţin, tăticul zice că aşa cred, mai mult ca sigur. Ştiu până şi cum ajunge bebeluşu-n burta mamei. Vrei să auzi?

— A, da!

— După ce se căsătoresc, tata scuipă în cupa de vin şi o pune pe mama să bea. De cum înghite, gata – are un bebeluş în burtă!

Această informaţie dezgustătoare o făcu pe Judith să se strâmbe. Tocmai voia să-i ceară noii ei prietene să-i mai spună, când Frances Catherine scoase dintr-odată un scâncet sonor. Judith se aplecă să vadă ce se întâmplase, apoi şi ea scânci. Albina se aşezase pe vârful pantofului noii sale prietene. Cu cât se uita Judith mai lung la ea, cu atât părea să crească mai mare.

Uită imediat de orice discuţie despre naştere.

— Ai s-o plesneşti? întrebă Frances Catherine.

— Mă pregătesc.

— Ţi-e frică?

— Nu, minţi Judith. Mie nu mi-e frică de nimica. Şi credeam că nici ţie nu ţi-e.

— De ce?

— Fiindcă n-ai plâns când te-a bătut tăticul tău.

— N-am plâns pentru că nu m-a bătut prea tare, îi explică Frances Catherine. Tăticul nu dă niciodată tare-n mine. Cel puţin, aşa zic Gavin şi Kevin. Zic că mă pregătesc pentru cine ştie ce nefericit pe care am să-l iau de bărbat când voi mare şi-am să-l nenorocesc, de mult ce mă răsfaţă.

— Cine-s Gavin şi Kevin?

— Fraţii mei după tată, răspunse Frances Catherine. Mama lor a murit.

— Tot la naştere a murit şi ea?

— Nu.

— Atunci, de ce-a murit?

— De boală. Aşa mi-a zis tăticul. Şi acum, am să-nchid ochii strâns de tot, dacă vrei să plesneşti albina asta.

Fiind atât de hotărâtă să-şi impresioneze noua prietenă, Judith nu mai stătu să se gândească la consecinţe. Ridică mână să dea albina la o parte, dar imediat ce-i simţi aripile zbârnâind sub palmă, senzaţia de gâdilat o făcu să strângă degetele.

În clipa următoare începu să se vaite. Frances Catherine sări de pe stâncă, pentru a o ajuta în singurul fel pe care-l ştia: se puse şi ea pe văicăreli.

Judith o luă la fugă împrejurul stâncii, răcnind atât de tare încât abia de-şi mai putea trage respiraţia. Prietena ei se luă după ea, scoţând nişte urlete la fel de asurzitoare, măcar de simpatie şi teama, dacă nu şi de durere.

Tăticul lui Francis Catherine se apropie în fugă peste câmpie. O prinse mai întâi pe fiica lui, iar când aceasta îi spuse, bâlbâindu-se, ce se întâmplase, se luă după Judith.

În câteva minute, cele două fetiţe se liniştiră. Acul fu scos din palma lui Judith, iar înţepătura fu acoperită cu noroi umed şi rece. Tăticul prietenei sale îi şterse blând

lacrimile cu marginea pledului său de lână. Se aşează pe stânca de pedeapsă, între cele două fete.

— Sunteţi de jalea lumii, declară el, când sughiţurile li se potoliră îndeajuns să-l audă. Urlaţi mai tare decât trâmbiţele care anunţă întrecerea, şi alergaţi în cerc ca două găini cu capetele tăiate.

*

Judith nu ştia dacă era supărat sau nu. Vorbea cu glas aspru, dar nu se încrunta. Frances Catherine chicoti, astfel încât Judith transe concluzia că el glumea, la urma urmei.

— A durut-o foarte rău, tăticule, îl informă Frances Catherine.

— Nu mă îndoiesc c-a durut-o, fu el de acord.

Întoarse capul spre Judith şi o văzu privindu-l.

— Eşti o fetişcană foarte curajoasă, c-ai ajutat-o pe fiica mea, o lăudă el. Dar dacă se mai întâmplă vreodată, încearcă să nu mai prinzi albina. Ai înţeles?

Judith dădu din cap cu seriozitate.

— Eşti foarte drăgălaşă, remarcă el, bătând-o pe braţ. Cum te cheamă, copiliţo?

— Judith o cheamă, tăticule, şi e prietena mea. Poate să ia cina cu noi?

— Ei, asta depinde de părinţii ei.

— Tăticul ei a murit, continuă Frances Catherine. Nu-i aşa că-i trist, tăticule?

— Ba bine că nu, replică tatăl ei, cu colţurile gurii încreţindu-i-se, deşi nu zâmbi. Totuşi, are cei mai drăgălaşi ochi albaştrii pe care i-am văzut vreodată.

— N-am şi eu cei mai drăgălaşi ochi pe care i-ai văzut vreodată, tăticule?

— Ba da, Frances Catherine. Tu ai ce mai drăgălaşi ochi căprui pe care i-am văzut vreodată. Nu încape nici cea

mai mică îndoială.

Frances Catherine fu atât de mulţumită, încât îşi strânse umerii şi chicoti din nou.

— Tăticul ei a murit încă înainte ca ea să se nască, urmă ea.

Tatăl ei dădu din cap, apoi spuse:

— Acum, fata mea, vreau să taci ca mormântul în timp ce stau de vorbă cu prietena ta.

— Bine, tăticule.

Se întoarse iar spre Judith. Felul ei de a-l privi atât de fix îl cam neliniştea. Era prea serioasă pentru o fetiţă de vârsta ei.

— Câţi ani ai, Judith?

Judith ridică patru degete.

— Vezi, tăticule? E de vârsta mea.

— Nu, Frances Catherine, nu are tocmai aceeaşi vârstă ca tine. Judith are patru ani, iar tu ai împlinit deja cinci ani – mai ţii minte?

— Mai ţin, tăticule.

Îi zâmbi fiicei sale, apoi încercă din nou să-i vorbească lui Judith.

— Nu ţi-e frică de nimic, nu-i aşa?

— De nimic nu-i e frică. Aşa mi-a spus.

— Taci, fată. Vreau s-o aud pe prietena ta rostind o vorbă, două. Judith, mămica ta e aici?

Fetiţa clătină din cap. Începu să-şi răsucească o şuviţă din părul blond albicios în jurul degetului, cu nervozitate, fără să-şi ia privirea de la tatăl lui Frances Catherine. Chipul bărbatului era acoperit de favoriţi roşcaţi şi, când vorbea, ţepii acestora tresăltau. Judith ar vrut să-i atingă, să afle cum se simţeau.

— Judith? E aici mămica ta? repetă el.

— Nu. Mămica e la unchiul Tekel. Nu ştiu că sunt aici. O să fie secret, n-am să mă pot întoarce niciodată la

festival. Aşa mi-a spus mătuşa Millicent.

O dată ce începuse să vorbească, voia să-i spună tot ce ştia.

— Unchiul Tekel zice că-i la fel ca tăticul meu, dar el e fratele lui mămica şi niciodată nu stau pe genunchii lui. Şi nici n-aş vrea, chiar dac-aş putea, dar nu pot, aşa că nu contează, nu-i aşa?

Tatălui lui Frances Catherine îi era greu să înţeleagă această explicaţie, dar fiica sa nu avea nicio problemă. Şi ea ardea de curiozitate.

— De ce n-ai putea dacă ai vrea? întrebă ea.

— I s-au rupt picioarele.

Frances Catherine scoase o exclamaţie.

— Tăticule, nu-i aşa că-i trist?

Tatăl ei scoase un oftat prelung. Sensul conversaţiei începea să-i scape.

— Ba bine că nu, fu el de acord. Şi acum, Judith, dacă mama ta e acasă, tu cum ai ajuns aici?

— Cu sora mamei. Înainte, stăteam tot timpul la mătuşa Millicent şi unchiul Herbert, dar mama nu mă mai lasă.

— Dar de ce? se interesă Frances Catherine.

— De-aia, că mama a auzit când i-am zis lui unchiul Herbert tăticule. S-a-nfuriat aşa de tare, că mi-a dat una peste creştetul capului. Apoi, unchiul Tekel mi-a spus că de-atunci în colo trebuia să stau cu el şi mama jumătate de an, ca să ştiu a cui sunt, iar mătuşii Milicent şi unchiului Herbert nu le mai rămâne decât să se descurce fără mine. Aşa a zis unchiul Tekel. Mama nu voia să plec nici măcar pentru jumătate de an, dar Tekel încă nu începuse să bea pentru cină, aşa că a ştiut că va ţine minte ce i-a spus. Când nu e beat, mereu ţine minte. Mama era iar furioasă.

— Mama ta era furioasă fiindcă urma să stea fără tine o jumătate de an? întrebă Frances Catherine.

— Nu, şopti Judith. Mama zice că-s o pacoste.

— Atunci de ce nu voia să te duci?

— Nu-i place de unchiul Herbert. De-asta se tot pune împotrivă.

— Şi de ce nu-i place? vru să ştie Frances Catherine.

— Fiindcă-i rudă cu afurisiţii de scoţieni, repetă Judith ceea ce auzise de nenumărate ori. Mama zice că n-ar trebui nici măcar să vreau să stau de vorbă cu afurisiţii de scoţieni.

— Tăticule, eu sunt o afurisită de scoţiancă?

— Nu, în niciun caz.

— Dar eu? întrebă Judith, cu îngrijorare vizibilă.

— Tu eşti englezoaică, Judith, îi explică răbdător tatăl noii sale prietene.

— Sunt o afurisită de englezoaică?

— Nimeni nu e afurisit! declară el, simţind că începe să-l ajungă exasperarea.

Vru să spună mai mult, apoi izbucni dintr-odată în râs. Burta umflată începu să i se scuture.

— Ar fi bine să ţin minte să nu spun în faţa voastră din ce nu vreau să ajungă la urechile voastre, gaiţe ce sunteţi.

— Da de ce, tăticule?

— Nu-i treaba ta.

Se ridică, ţinându-şi fiica pe un braţ, iar pe Judith, de celălalt. Ambele fetiţe scoaseră chiţăieli de plăcere când se prefăcu că le scapă.

— Hai mai bine să-i găsim pe mătuşa şi pe unchiul tău până nu încep să se îngrijoreze, Judith. Arată-mi unde-i cortul vostru, fătuco.

Imediat, pe Judith o cuprinse spaima. Nu-şi mai amintea unde se află cortul. Întrucât încă nu-şi cunoştea culorile, n-avea cum să i-l descrie lui tatăl lui Frances Catherine.

Încercă să-şi stăpânească plânsul. Plecând capul,

răspunse în şoaptă.

— Nu mai ţin minte unde e.

Apoi se încordă, aşteptându-i furia. Credea că avea să strige la ea că era proastă, aşa cum făcuse întotdeauna unchiul Tekel când era băut şi se enerva de câte o greşeală involuntară a ei.

Dar tăticul lui Frances Catherine nu se supără. Privindu-l pe furiş îi observă zâmbetul, iar neliniştea i se risipi pe dată, când bărbatul îi spusese că avea să le găsească pe rudele ei în curând.

— O să le fie dor de tine dacă nu te mai întorci? întrebă Frances Catherine.

Judith dădu din cap.

— Unchiul Herbert şi mătuşa Millicent ar plânge. Câteodată, aşa aş mai vrea să fie ei mămica şi tăticul meu, zău că da!

— Da de ce!

Fetiţa ridică din umeri. Nu ştia cum să-i explice prietenei sale de ce.

— Ei, nu e nimic în neregulă când îţi doreşti ceva, îi spuse tatăl lui Frances Catherine.

Judith fu atât de bucuroasă că era de acord cu ea, încât îşi rezemă capul pe umărul lui. Îi simţi sub obraz pledul cald. Şi mirosea aşa de frumos, a natură…

Îşi spuse că era cel mai minunat tătic din lume. Întrucât n-o privea, se hotărî să-şi satisfacă curiozitatea, şi ridică mâna să-i atingă bărbia. Firele o gâdilară, făcând-o să chicotească.

— Tăticule, îţi place noua mea prietenă? întrebă Frances Catherine când ajunsese pe la jumătatea distanţei.

— Sigur că da.

— Pot s-o păstrez?

— Pentru numele… Nu, nu poţi s-o păstrezi. Nu-i un căţel. Dar poţi fi şi tu prietena ei, se grăbi el să adauge,

înainte ca fata să-l contrazică.

— Pentru totdeauna, tăticule?

Îi pusese lui întrebarea, dar cea care răspunse fu Judith.

— Pentru totdeauna, şopti ea cu sfială.

Şi astfel începu totul.

Din acel moment, cele două fetiţe au rămas nedespărţite. Festivalul a durat trei săptămâni încheiate, diverse clanuri venind şi plecând, iar campionatele erau întotdeauna programate în ultima duminică a lunii.

Dar lui Judith şi Frances Catherine nu le pasa de concursuri. Erau prea preocupate să-şi destăinuiască una alteia toate secretele lor.

Era o prietenie perfectă. Frances Catherine găsise pe cineva, o persoană care voia s-o asculte ce avea de spus, iar Judith găsise în sfârşit pe cineva care voia să-i vorbească.

Rudelor, însă, le puneau răbdarea la grea încercare. Francis Catherine începuse să folosească din două-n două fraze cuvântul „afurisit”, iar Judith pronunţa la fel de des trist. Într-o după-amiază, când ar fi trebuit să-şi facă siesta, se tunseră una pe alta. Când mătuşa Millicent văzu rezultatul, începu să ţipe şi nu se opri până nu le trânti pe capete nişte bonete albe, ca să ascundă dezastrul. Era furioasă şi pe unchiul Herbert, fiindcă ar fi trebuit să le supravegheze şi, în loc să fie măcar spăsit, râdea ca un nebun. Îi ordonă să le ducă pe cele două drăcuşoare şi să le aşeze pe stânca de pedeapsă, ca să cugete la purtarea lor ruşinoasă.

Fetele au cugetat mult, dar nu la comportamentul lor. Lui Frances Catherine îi venise minunata idee că şi Judith putea să aibă două nume, ca să fie la fel cu ea. Le-a luat mult timp să aleagă unul, dar după ce s-au hotărât, Judith a devenit Judith Elizabeth şi a început să refuze să mai

răspundă la chemări dacă oamenii nu i se adresau pe ambele nume.

A trecut apoi un an de zile, şi totuşi, când s-au revăzut, parcă nu fuseseră despărţite decât o oră, două. Frances Catherine abia aştepta să rămână singură cu Judith, căci aflase încă un lucru uluitor despre naşteri. Nu era nevoie ca femeia să fie măritată pentru a avea un copil, la urma urmei. Ştia sigur asta, pentru că unei femei din familia Kirkcaldy îi crescuse un copil în burtă şi nu era măritată. Unele dintre bătrânele clanului aruncaseră cu pietre în biata fată, până când tatăl lui Francis Catherine le oprise.

— Au aruncat cu pietre şi în bărbatul care-a scuipat în cupă? vru să ştie Judith.

Francis Catherine clătină din cap.

— Femeia n-a vrut să spună cine o făcuse.

Lecţia era uşor de înţeles, continuă Frances Catherine, că dacă o femeie în toată firea bea din cupa cu vin a oricărui bărbat, sigur îi creştea un copil în burtă.

O puse pe Judith să-i promită că niciodată n-avea să facă aşa ceva. Judith îi smulse lui Francis Catherine aceeaşi promisiune.

Anii de creştere s-au înceţoşat în memoria lui Judith, iar conştiinţa urii care exista între scoţieni şi englezi îi pătrundea încet în minte. Bănuia că ştiuse dintotdeauna cât îi dispreţuia mama ei şi unchiul Tekel pe scoţieni, dar crezuse că o făcuse fiindcă nu-i cunoştea mai bine.

Necunoaşterea genera adesea dispreţ, nu? Cel puţin, aşa spunea unchiul Herbert. Iar Judith îl credea întru totul. Era un om blând şi atât de iubitor, iar când Judith a sugerat că mama ei şi Tekel nu-şi petrecuseră niciodată timpul cu o familie de scoţieni şi de aceea nu-şi dădeau seama ce oameni de soi ales şi buni la inimă erau, unchiul Herbert a sărutat-o pe frunte şi i-a spus că se putea să fie şi aşa.

După tristeţea din ochii lui Judith şi-a dat seama că îi dădea dreptate doar ca să-i facă o plăcere, şi ca s-o apere de prejudecăţile iraţionale ale mamei ei.

La unsprezece ani, în timp ce mergea spre festival, a aflat adevăratul motiv pentru care mama ei îi ura pe scoţieni. Era măritată cu unul dintre ei.

CAPITOLUL 1

SCOŢIA, 1200

Iain Maitland era un ticălos al dracului de rău când îl înfuria ceva.

Iar acum îl înfuriase. Îi veniseră dracii în momentul când fratele său, Patrick, îi spusese despre promisiunea care i-o făcuse bunei sale soţii, Frances Catherine.

Dacă Patrick voise să-i facă o surpriză, îşi atinsese ţelul, de bună seamă. Explicaţia lui îl amuţise pe Iain.

Dar muţenia nu-l ţintuise mult. Imediat, îi luase loc furia. La drept vorbind, făgăduiala ridicolă pe care fratele lui i-o făcuse soţiei sale nu-l revolta nici pe departe la fel de mult ca faptul că Patrick chemase sfatul ca să-şi spună oficial părerea. Iain i-ar fi împiedicat să-i amestece pe bătrânii clanului în chestiunile private de familie, dar pe atunci era plecat de pe moşie, vânându-i pe ticăloşii din clanul MacLean care învinseră trei războinici ai clanului Maitland tineri şi neînvăţaţi iar când se întorsese acasă, obosit dar victorios, faptul era deja consumat.

Putea oricând fi sigur că Patrick complica îngrozitor până şi cele mai simple probleme. Se vedea clar că nu se gândea la niciuna dintre consecinţele comportamentului său pripit. Iain, ca boier numit recent la cârmuirea clanului,

trebuia acum să-şi lase deoparte îndatoririle şi loialitatea faţă de rudele cele mai apropiate, şi să acţioneze numai şi numai ca membru al sfatului.

N-avea să se ridice la înălţimea acestor aşteptări, desigur. Urma să-i stea alături fratelui său, oricât se împotriveau bătrânii. Nu putea permite nici ca Patrick să fie pedepsit. La nevoie, era pregătit să lupte.

Iain nu-i împărtăşise fratelui său hotărârea luată, din simplu motiv că voia ca Patrick să mai fie chinuit un timp de incertitudine. Dacă acest calvar se dovedea destul de dureros, poate că avea să înveţe în sfârşit să fie puţin mai reţinut.

Sfatul celor cinci se adunase deja în sala cea mare, ca să audă cererea lui Patrick, când Iain îşi terminase treburile şi porni în susul colinei. Fratele lui îl aştepta în mijlocul curţii. Părea gata să pornească la luptă. Stătea cu picioarele depărtate şi pumnii strânşi pe lângă trup şi se încrunta la fel de feroce ca norii de furtună ce forfoteau deasupra, pe cer.

Iain nu era deloc impresionat de fanfaronada fratelui său. Îl dădu pe Patrick la o parte din drum când acesta încercă să-i ţină calea şi merse mai departe, spre treptele fortăreţei.

— Iain! îl strigă Patrick. Te întreb acum, ca să ştiu cum stai înainte să intrăm. Îmi eşti alături, sau împotrivă?

Iain se opri, apoi se întoarse încet să-şi privească fratele. Pe chip i se citea furia. Dar, când vorbi, glasul îi era de o blândeţe înşelătoare?

— Şi dacă mă provoci anume, Patrick, punându-mi o asemenea întrebare?

Imediat, Patrick se relaxă.

— N-am vrut să te jignesc, dar eşti nou ca boier şi încă n-ai fost pus la încercare într-un fel atât de personal de către sfatul bătrânilor. Nu-mi dădusem seama până acum

în ce situaţie încurcată te-am pus.

— Vrei să te răzgândeşti?

— Nu, răspunse Patrick cu un zâmbet, apropiindu-se de fratele lui. Ştiu că n-ai vrut să amestec sfatul, mai ales acum, când te lupţi să-i convingi să ne aliem cu Dumbarii împotriva MacLeanilor, dar Frances Catherine este hotărâtă să le primească binecuvântarea. Vrea ca prietena ei să fie binevenită aici.

Faţă de această explicaţie, Iain nu avea niciun comentariu.

Patrick continuă stăruitor:

— Îmi dau seamă şi că nu înţelegi motivele de a-i fi promis aşa ceva soţiei mele, dar într-o zi, când ai s-o întâlneşti pe femeia potrivită vei înţelege de minune toate lucrurile astea.

Iain clătină din cap, exasperat.

— Pe toţi sfinţii, Patrick, în veci n-am să înţeleg. Nu există aşa ceva, o femeie potrivită. Toate sunt o apă şi-un pământ.

Patrick râse.

— Şi eu credeam aşa, până am cunoscut-o pe Frances Catherine.

— Vorbeşti ca o femeie.

Comentariul lui nu-l insultă pe Patrick. Ştia că Iain nu ar fi putut înţelege iubirea pe care o simţea pentru soţia lui, dar cu voia lui Dumnezeu, într-o bună zi avea să găsească şi el o femeie care să-i cucerească inima. Iar în ziua aceea, Patrick urma să se distreze copios amintindu-i de atitudinea lui dinainte.

— Duncan a dat de înţeles că s-ar putea să vrea s-o ia la întrebări pe soţia mea, urmă Patrick, revenind la principala lui grijă. Crezi că moşul a glumit cu mine?

Fără să se întoarcă, Ian îi răspunse:

— Niciunul dintre bătrânii sfatului nu glumeşte,

Patrick. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.

— La naiba, răspund pentru ce s-a întâmplat.

— Răspunzi, dară.

Patrick nu luă în seamă iuţeala cu care fratele lui îi dăduse dreptate.

— Nu voi lăsa s-o intimideze pe Frances Catherine.

Iain oftă.

— Nici eu, îi promise el.

Acordul lui îl surprinse atât de mult pe Patrick, încât chipul lui încruntat se înseninã.

— Cred că mă vor putea convinge să mă răzgândesc, spuse el. Ai face mai bine să înţelegi că nimic din tot ce-ar putea spune sau face oricare dintre ei n-o să aibă nicio importanţă pentru mine. I-am dat lui Frances Catherine cuvântul meu, şi sunt hotărât să mi-l respect. Pe Dumnezeu din ceruri, Iain, aş intra şi în flăcările iadului pentru soţia mea.

Întorcându-se spre fratele său, Iain îi zâmbi.

— Deocamdată, va fi de ajuns să intri în sala cea mare, spuse el tărăgănat. Hai, să mergem.

Patrick dădu din cap, apoi i-o luă grăbit înainte să deschidă una dintre uşile duble.

— Un sfat, Patrick, îl opri Iain. Lasă-ţi furia dincolo se uşile astea. Dacă văd cât de zădărât eşti, au să-ţi sară la beregată. Declară-ţi pur şi simplu motivele pe un ton calm. Lasă-ţi gândurile călăuzite de logică, nu de emoţii.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, lasă totul în seama mea.

După aceste cuvinte uşile se închiseră.

Peste câteva momente, consiliul trimise un mesager s-o caute pe Frances Catherine. Fu însărcinat cu această datorie tânărul Sean. O găsi pe soţia lui Patrick aşezată lângă foc, în casa ei, şi-i explică imediat că era aşteptată la for.

Pe Frances Catherine începu s-o doară capul. Patrick îi spusese că se putea să fie chemată înaintea sfatului, dar nu-l crezuse. Nu se mai auzise ca o femeie să le spună bătrânilor sau boierului ce-i trecea prin minte, în orice calitate oficială. Şi n-o consola deloc faptul că noul boier era fratele mai mare a soţului ei. Nu, acea relaţie nu însemna absolut nimic.

Ajunsese pe treptele fortului şi se opri acolo, în aşteptare. Prin curte trecuseră câteva femei, curioase să o vadă stând la uşa boierului. Agnes Kerry, caţa bătrâna care umbla mereu cu nasul pe sus, fiind convinsă că fiica ei avea să devină mireasa boierului, dăduse deja ocol de două ori curţii, încercând să afle ce se întâmpla, iar câteva vecine de-ale ei începuseră şi ele să se apropie.

În sfârşit, uşa se deschise scârţâind şi apăru Patrick. Frances Catherine fu atât de uşurată la vederea lui, că aproape izbucni în lacrimi.

— O, Patrick, exclamă ea. Îmi pare atât de rău că te-am băgat în încurcătura asta!

— Vrei să spui că mă dezlegi de făgăduială? o întrebă el, cu glasul acela profund şi sonor pe care soţia lui îl iubea atât de mult.

— Nu.

Răspunsul ei direct îl făcu să râdă.

— Nici nu mă aşteptam.

Frances Catherine n-avea chef de tachinări. Nu voia să se concentreze decât asupra calvarului care o aştepta.

— E şi el înăuntru? întrebă, într-o şoaptă abia auzită.

— Da, iubito, a venit şi Iain.

— Va să zică ştie de făgăduială?

Aproape imediat ce rostise cuvintele, îşi dăduse seama ce întrebare prostească pusese.

— O, Doamne, sigur că ştie!

— E supărat pe noi?

— Iubito, totul o să fie bine, îi promise el, încercând s-o tragă uşurel spre uşă.

Frances Catherine nu se lăsă cu una, cu două.

— Fort, sfatul, Patrick... se repezi ea. Ce-au zis după ce te-au ascultat?

— Încă mai bolborosesc.

— O, Doamne! încremeni ea

Patrick îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să fie atât de sincer. O cuprinse strâns cu un braţ, pe după umeri.

— O să se rezolve totul, şopti el liniştitor. Ai să vezi. Dacă trebuie să mă duc pe jos până-n Anglia ca s-o aduc pe prietena ta, am s-o fac. Ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Da, am cea mai mare încredere. Altfel, în veci nu m-aş fi măritat cu tine. O, Patrick, înţelegi cât de important e totul pentru mine?

Patrick o sărută pe creştet, înainte de a răspunse.

— Da, ştiu. Îmi promiţi un lucru?

— Orice.

— După ce prietena ta va veni aici, ai să râzi din nou?

Frances Catherine zâmbi.

— Îţi promit, şopti ea.

Apoi îl cuprinse cu braţele de după mijloc, strâns. Stătură astfel îmbrăţişaţi câteva momente. O femeie care trecea cu un coş de rufe se opri să le zâmbească.

Patrick şi Frances Catherine formau o pereche foarte reuşită. Pe cât de negricios şi brunet era el, pe-atât era ea de deschisă la culoarea chipului. Amândoi erau înalţi, deşi Patrick atingea şase picioare, astfel soţia lui abia de-i ajungea cu creştetul la bărbie. Numai când stătea lângă fratele lui părea mai scund, căci Boierul Maitland era mai înalt cu câteva degete. Însă Patrick, cu siguranţă, era la fel de lat în umeri şi avea acelaşi păr castaniu spre negru. Nuanţa de cenuşiu a ochilor lui era mai închisă ca a lui Iain, iar profilul chipeş nu-i era marcat nici pe departe de atâtea

cicatrice dobândite în luptă.

Dacă soţul ei era atât de musculos, Frances Catherine era mlădioasă ca nuiaua. Şi avea doi ochii căprui şi frumoşi, care scânteiau ca aurul când râdea. Însă comoara ei cea mai mare era părul. Lung până la talie, de un arămiu închis, nu forma nicio buclă care să-i ştirbească strălucirea.

Patrick o simţi înfiorându-se în braţele lui şi hotărî că sosise momentul să intre în fort şi să pună capăt calvarului.

— Acum vino înăuntru, iubito. Ne aşteaptă.

Frances Catherine trase adânc aer în piept, se desprinse de el şi intră. Patrick se grăbi s-o urmeze.

Ajunsese la treptele ce coborau în marea sală, când dintr-odată Frances Catherine se rezemă de soţul ei şi-i şopti:

— Vărul tău, Stephan, a spus că atunci când Iain se înfurie, cine-l vede încruntat poate să moară de inimă. Trebuie să ne dăm toată stăruinţa să nu-l înfuriem, Patrick, bine?

Pentru că era atât de serioasă şi îngrijorată, Patrick nu râse, deşi nici nu-şi putu stăpâni exasperarea.

— Frances Catherine, zău că trebuie să facem ceva cu frica asta a ta necugetată. Fratele meu…

Frances Catherine îl apucă de braţ.

— O să facem mai târziu. Acum doar promite-mi.

— În regulă, se învoi el cu un oftat. N-o să-l înfuriem pe Iain.

De îndată Frances Catherine slăbi strânsoarea. Comportamentul ei îl făcu pe Patrick să clatine din cap. Despre Iain se povesteau atâtea legende trase de păr! Stephan ştia că cele mai multe femei se temeau de el şi se distra copios aţâţându-le din când în când frica.

Fără să ştie, fratele lui tocmai începuse s-o sperie pe Frances Catherine.

Stătea în faţa vetrei, singur, cu braţele încrucişate

peste pieptul masiv. Avea o poziţie relaxată, dar privirea pătrunzătoare din ochii lui numai distrasă nu era. Se uita atât de încruntat, încât focul ce ardea în spatele lui părea rece pe lângă această expresie.

Frances Catherine tocmai pornise în josul treptelor, când privi înainte şi zări chipul lui Iain. Imediat, îşi pierdu echilibrul. Patrick o prinse în ultima clipă.

Iain îi observă şi el spaima. Presupuse că se temea de bătrânii din sat. Se întoarse spre stânga, unde stăteau aşezaţi aceştia, şi-i făcu semn lui Graham să înceapă. Cu cât se termina mai repede gâlceava, cu atât cumnata lui se putea linişti mai curând.

Toţi bătrânii se uitau la ea. După mărime, cei cinci semănau cu treptele unei scări. Cel mai bătrân, Vincent, era şi cel mai scund. Stătea aşezat în celălalt capăt al şirului, faţă de Graham, purtătorul lor de cuvânt, Duncan, Gelfrid şi Owen ocupau locurile dintre ei.

Fiecare bătrân avea părul vârstat de mai multe sau mai puţine şuviţe argintii, iar obrajii tuturor erau brăzdaţi de cicatrice destule ca să acopere zidurile de piatră ale unei fortăreţe. Frances Catherine îl privi pe Graham. Căpetenia avea riduri adânci la colţurile ochilor, iar tânăra femeie prefera să creadă că râsul i le întipărise acolo de-a lungul timpului. Aşa, îi era mai uşor să-şi imagineze că aveau să-i înţeleagă problema.

— Soţul tău tocmai ne-a împărtăşit o poveste uluitoare, Frances Catherine, începu Graham. Adevăru-i că nu ne prea vine s-o credem.

Dădu din cap, ca să-şi întărească vorbele, apoi făcu o pauză. Nesigură dacă acum trebuia să răspundă sau nu Frances Catherine ridică privirea spre Patrick. Îl văzu dând din cap încurajator, şi începu:

— Soţul meu nu v-a spus decât adevărul.

Toţi ceilalţi patru membri ai sfatului se încruntară în

acelaşi timp. Numai Graham zâmbi. Pe un ton mai blând, o întrebă:

— Ne vei spune pentru ce motive pretinzi ca această făgăduială să fie respectată?

Frances Catherine reacţionă ca şi cum Graham ar fi strigat la ea. Ştia că folosise cuvântul „pretinzi” anume ca s-o insulte.

— Sunt femeie şi niciodată nu i-aş pretinde nimic soţului meu. I-aş cere doar, iar acum cer ca Patrick să se ţină de cuvânt.

— Foarte bine, consimţi Graham, cu glasul la fel de lin. Nu pretinzi – ceri. Acum aş dori să explici în faţa acestui sfat motivele de a fi făcut o cerere atât de scandaloasă.

Frances Catherine deveni rigidă. Auzi acolo – scandaloasă! Trase adânc aer în piept, să se calmeze.

— Înainte de a accepta să mă mărit cu Patrick, i-am cerut să o aducă la mine pe cea mai bună prietenă a mea, Lady Elizabeth, dacă şi când voi afla că aştept un copil. Patrick s-a învoit, şi amândoi am dori ca promisiunea să fie onorată cât mai curând cu putinţă.

Expresia de pe chipul lui Graham arăta că nu era deloc mulţumit cu explicaţiile ei. Îşi drese glasul, apoi spuse:

— Lady Judith Elizabeth e englezoaică, dar asta nu contează pentru tine?

— Ba, my lord, nu contează cu nimic.

— Crezi că e mai important să-şi ţină soţul făgăduiala, decât toată frământarea pe care o va stârni venirea ei? Ne-ai tulbura anume vieţile, fătucă?

Frances Catherine clătină din cap.

— N-aş face cu intenţie aşa ceva.

Graham păru mai uşurat. Probabil credea că acum găsise o cale de a o manipula ca să renunţe la dorinţa ei. Următoarele lui cuvinte îi confirmară lui Frances Catherine

această bănuială.

— Mă bucur să aud asta, Frances Catherine.

Făcu o pauză, dând din cap spre tovarăşii lui.

— Nicio clipă n-am crezut că fătuca noastră ar provoca o asemenea zarvă. Acum, va uita de toate aceste prostii…

Frances Catherine nu îndrăzni să-l lase să termine.

— Lady Judith Elizabeth nu va căuta nicio zarvă.

Umerii lui Graham se prăbuşiră. La urma urmei, nu era aşa de uşor s-o facă pe Francis Catherine să se răzgândească. Încruntat, întoarse capul spre ea.

— Ei, fătucă, dar englezii n-au fost niciodată bineveniţi aici, declară el. Femeia asta ar trebui să stea cu noi la masă…

Un pumn lovi tăblia mesei. Războinicul numit Gelfrid îşi ieşise din fire. Îl privi lung pe Graham, spunând încet, cu glas scâncit:

— Femeia lui Patrick face de ocară numele de Maitland cu cererea asta.

Ochii lui Frances Catherine se umplură de lacrimi. Simţea cum începe s-o cuprindă panica. Nu se putea gândi la niciun argument logic cu care să răspundă afirmaţiei lui Gelfrid.

Patrick trecu în faţa soţiei soţiei lui. Când i se adresă bătrânului din sfat, glasul îi tremura de mânie.

— Gelfrid, poţi să-mi arăţi mie cât de nemulţumit eşti, dar în faţa nevestei mele n-ai să ridici glasul.

Frances Catherine se uită pe lângă soţul ei ca să vadă reacţia lui Gelfrid. Bătrânul dădu din cap. Apoi Graham ridică mâna, cerând să se facă linişte.

Vincent cel mai bătrân din grup, nu-i luă în seamă acest semnal.

— Niciodată n-am mai văzut o femeie care să aibă două nume, înainte de a fi venit Frances Catherine la noi.

M-am gândit că o fi vreo ciudăţenie a oamenilor de la hotare. Acum aud de încă o femeie care să aibă două nume. Tu ce zici de asta, Graham?

Şeful oftă. Din când în când, lui Vincent i-o cam lua mintea razna. Era un obicei enervant, dar pe care toţi se învăţaseră să i-l îngăduie.

— Nu ştiu ce să înţeleg, replică el, dar nu despre asta e vorbă acum.

Apoi se întoarse din nou spre Frances Catherine.

— Te întreb încă o dată dacă ne-ai tulbura intenţionat vieţile, repetă el.

Înainte de ai răspunde, Frances Catherine veni lângă Patrick, ca să nu mai stea în spatele lui, părând astfel înfricoşată.

— Nu ştiu de ce credeţi că Lady Judith Elizabeth ar pricinui vreo tulburare. E o femeie bună şi blândă.

Graham închise ochii. Când în sfârşit vorbi din nou, în glasul lui se simţea o undă de amuzament.

— Frances Catherine, nouă nu prea ne plac englezii. Fără doar şi poate, ai observat asta, în toţi ani de când locuieşti cu noi.

— A crescut la hotare, îi reaminti Gelfrid, scărpinându-şi bărbia ţepoasă. S-ar putea să nu ştie prea bine.

Graham dădu din cap în semn de încuviinţare. În ochi i se ivi dintr-odată o luminiţă. Se întoarse pre ceilalţi, aplecându-se să li se adreseze cu glas scăzut. Când termină de vorbit, toţi bătrânii dădură din capete a încuviinţare.

Frances Catherine simţea că-i venea rău. După expresia victorioasă de pe chipul lui Graham, nu putea conchide decât că găsise o cale de a-i refuza rugămintea înainte de a cere sfatul boierului.

Se vedea clar că şi Patrick ajunsese la aceeaşi concluzie. Se întunecase la faţă de furie. Apoi, făcu un pas înainte.

Frances Catherine îl apucă de mână. Ştia că era hotărât să-şi ţină cuvântul dat, dar nu voia să fie pedepsit de bătrâni. Pentru un bărbat mândru şi puternic ca Patrick, umilinţa ar fi fost de neîndurat.

Îl strânse de mână.

— Veţi hotărî că, pentru că eu n-am de unde să ştiu, prin urmare sunteţi datori să ştiţi voi ce este mai bine pentru mine. Nu-i aşa?

Graham fu surprins de iscusinţa ei în a-i citi soţului ei gândurile. Tocmai se pregătea să-i răspundă la provocare, când Patrick vorbi.

— Nu. Graham nu va hotărî că ştiu ei ce e mai bine pentru mine. Asta ar fi o insultă la adresa mea, nevastă.

Şeful sfatului îl privi lung pe Patrick, apoi porunci cu glas răsunător.

— Te vei supune hotărârii acestui consiliu, Patrick.

— Un Maitland şi-a dat cuvântul de cinste. Trebuie să-l onoreze.

Glasul bubuitor a lui Iain umplu sala. Toţi se întorseră să-l privească. Iain rămase cu privirea îndreptată spre căpetenia sfatului.

— Nu încercaţi să încurcaţi iţele, le porunci el. Patrick i-a făcut femeii lui o făgăduială şi trebuie să şi-o ducă la îndeplinire.

Câteva clipe nimeni nu suflă o vorbă. Apoi, Gelfrid se ridică în picioare. Cu palmele rezemate de tăblia mesei, se aplecă încruntat spre Iain.

— Aici eşti doar un sfătuitor şi nimic mai mult.

Iain ridică din umeri.

— Sunt boierul vostru, ripostă el. Voi m-aţi ales, adăugă. Iar acum, vă sfătuiesc să respectaţi cuvântul fratelui meu. Numai englezii îşi calcă legămintele, Gelfrid, nu şi scoţienii.

Fără tragere de inimă, Gelfrid dădu din cap.

— Adevărat grăit-ai, recunoscu el.

Unul convins, mai rămâneau patru, îşi spuse Iain. La naiba, nu putea suferi prilejurile când trebuia să folosească astfel diplomaţia. Prefera o luptă cu pumnii în locul uneia cu cuvinte. Şi nu suporta nici să ceară cuiva permisiunea pentru faptele lui sau fratele lui. Cu un efort, îşi stăpâni frustrarea şi se întoarse spre Graham.

— Ai ajuns un boşorog, Graham, de te preocupă aşa un asemenea fleac? Ţi-e frică de-o englezoaică?

— Nici pomeneală, mormăi Graham, cu o expresie în care se citea că îl indigna o asemenea posibilitate. Mie nu mi-e frică de nicio femeie.

Iain zâmbi.

— Sunt uşurat să aud, replică el. O clipă, începusem să intru la bănuieli.

Şiretlicul lui nu-i scăpă şefului oligarhiei, Graham zâmbindu-i la rându-i.

— Iscusit mi-ai aruncat momeala, iar înfumurarea mea s-a repezit s-o muşte.

Iain nu comentă. Continuând să zâmbească, Graham reveni cu privirea spre Frances Catherine.

— Sunt încă nedumerit de această cerere şi ne-am bucura dacă ne-ai spune de ce vrei să vină femeia aceea aici.

— Şi mai ceri să-ţi spună şi de ce amândouă au câte două nume, se amestecă Vincent.

Graham nu luă în seamă cererea bătrânului.

— Ai să ne explici ce motive ai, fătucă?

— Am primit numele mamei mele, Frances, şi pe al bunicii, Catherine, pentru că…

Cu un gest nerăbdător al mâinii, Graham, o întrerupse, continuând să zâmbească, pentru ca Frances Catherine să nu creadă că se supărase pe ea.

— Nu, nu, fătucă, acum nu vreau să aud de ce ai două

nume. Vreau să aud ce motive ai să vrei să vină aici englezoaica asta.

Frances Catherine simţea că roşeşte din cauza neînţelegerii.

— Lady Judith Elizabeth e prietena mea. Aş dori să-mi fie alături când îmi va veni sorocul să nasc copilul ăsta. Mi-a dat cuvântul ei că va veni la mine.

— Prietenă şi englezoaică? întrebă Gelfrid, frecându-şi bărbia, nedumerit de această prietena nepotrivită. Cum se poate?

Frances Catherine ştia că bătrânul nu-i întindea nicio capcană. Arăta sincer nedumerit.

— Ne-am cunoscut la festivalul anual de la hotar, începu ea. Judith avea doar patru ani, iar eu, abia cinci. N-am înţeles că eram… diferite una de alta.

Graham oftă.

— Dar o dată ce aţi înţeles?

Frances Catherine zâmbi.

— N-a contat.

Bătrânul clătină din cap.

— Drept îţi spun, eu tot nu înţeleg ce-i prieteşugul ăsta, mărturisi el. Dar boierul nostru a avut dreptate când ne-a adus aminte că noi nu ne călcăm legămintele. Prietena ta va fi binevenită aici, Frances Catherine.

Fu atât de copleşită de bucurie, încât se moleşi cu totul, rezemându-se de soţul ei. Îndrăzni apoi să arunce o privire scurtă şi spre ceilalţi bătrâni din sfat. Vincent, Gelfrid şi Duncan zâmbeau, dar Owen, bătrânul despre care crezuse că dormise în tot timpul convorbirii, clătină din cap spre ea.

Iain observă şi el.

— Nu eşti de acord cu hotărârea asta, Duncan? Când răspunse, bătrânul rămase cu privirea îndreptată spre Frances Catherine.

— Ba sunt de acord, dar cred că ar trebui să o prevenim cinstit pe fătucă. N-ar trebui să-şi facă nădejdi degeaba. Îţi stau alături, Iain, căci şi eu ştiu, după toate câte le-am trăit, că englezii nu se pot ţine de jurăminte. Se iau după obiceiurile regelui lor, bineînţeles. Ticălosul ăla se răzgândeşte de la o clipă la alta. Englezoaica asta cu două nume i-o fi dat cuvântul ei de cinste nevestei lui Patrick, da' n-o să şi-l ţină.

Iain dădu din cap. Se întrebase cât avea să-i ia consiliului până să ajungă la această concluzie. Acum toţi bătrânii arătau mult mai veseli. Frances Catherine, însă, continuă să zâmbească. Nu părea deloc îngrijorată că s-ar fi putut ca prietena ei să nu se ţină de cuvânt.

— Iain, pe cine ai să trimiţi? întrebă Graham.

— Ar trebui să mă duc eu, se oferi Patrick.

Iain clătină din cap.

— Locul tău acum e lângă nevasta ta. I se apropie sorocul. Eu am să mă duc.

— Dar tu eşti boier, obiectă Graham. E mai prejos de rangul tău să…

Iain nu-l lăsă continue.

— E o chestiune de familie, Graham. De vreme ce Patrick nu-şi poate lăsa soţia singură, trebuie să mă ocup eu de îndatorirea asta. M-am hotărât, adăuga el încruntat, ca să blocheze orice alte obiecţii.

Patrick zâmbi.

— N-am cunoscut-o niciodată pe prietena nevesti-mii, Iain, dar îmi pot închipui c-o să-şi mute gândul de a mai veni aici de cum o să te vadă.

— A, Judith Elizabeth se va bucura să fie escortată de Iain, izbucni Frances Catherine, zâmbindu-i boierului. N-o să se teamă deloc de tine, sunt sigură. Şi-ţi mulţumesc şi eu, pentru că te-ai oferit să pleci în călătoria asta. Cu tine, Judith va fi în siguranţă.

La auzul acestor cuvinte, Iain înălţă o sprânceană. Apoi oftă prelung.

— Frances Catherine, sunt la fel de sigur ca şi ceilalţi că n-o să vină aici de bunăvoie. Vrei s-o forţez?

— Nu, nu, în niciun caz nu trebuie s-o forţezi. Va dori să vină la mine.

Atât Iain cât şi Patrick renunţară s-o mai prevină să nu-şi facă prea mari speranţe. Politicos, Graham îi dădu permisiunea să plece. Patrick o luă de mână şi porni spre uşă.

Aproape ajunsese pe ultima treaptă de la intrare, când Frances Catherine pomeni numele MacLean. Se opri să asculte. Patrick încercă s-o tragă după el, aşa că Frances Catherine lăsă să-i cadă pantoful din picior şi îl trimise să i-l aducă. Era prea curioasă ca să audă despre ce vorbea. Graham părea foarte furios.

Bătrânii sfatului nu-i mai dădeau nicio atenţie. Luase cuvântul Duncan.

— Mă împotrivesc oricărui fel de alianţă cu Dumbarii. N-avem nevoie de ei! adăugă el, aproape strigând.

— Şi dacă Dumbarii se aliază cu MacLeanii? întrebă Iain, cu gasul tremurându-i de furie. Lasă trecutu-n pace, Duncan. Gândeşte-te ce-ar însemna.

Apoi vorbi Vincent.

— De ce trebuie musai cu Dumbarii? Sunt lunecoşi ca somonul ud şi la fel de vicleni ca englezii. Nici nu pot să îndur gândul. Ba, zău că nu pot!

Iain încercă să-şi păstreze răbdarea.

— Pământul Dumbarilor stă între MacLeani şi noi, dacă-mi dai voie să-ţi amintesc. Dacă nu se aliem cu ei, se prea poate să le ceară protecţie ticăloşilor de MacLeani. Nu putem îngădui asta. E vorba doar să alegem între rău şi mai rău.

Frances Catherine nu mai putu auzi continuarea

discuţiei. Patrick o trăgea din nou după el.

În clipa când uşile se închise în urma lor, se întoarse spre soţul ei.

— De ce îi urăsc Maitlanzii pe MacLeani?

— E o discordie veche, răspunse. Dinainte de a mă fi născut eu.

— Nu s-ar putea îndrepta?

Patrick ridică din umeri.

— De ce te interesează MacLeanii?

Nu-i putea spune, desigur. Şi-ar fi călcat promisiunea faţă de Judith, căruia nici moartă nu i-ar fi trădat încrederea. Mai era şi pericolul ca Patrick să facă un atac de inimă dacă afla vreodată că tatăl lui Judith era boierul MacLean.

— Ştiu că Maitlanzii au o discordie cu Dumbarii şi cu MacPhersonii, dar despre MacLeani nu auzisem. De-asta sunt curioasă. De ce nu ne înţelegem bine cu celelalte clanuri.

Patrick râse.

— Există foarte puţini pe care să-i numim prieteni, îi spuse el.

Frances Catherine se hotărî să schimbe subiectul. Îl lăudă pentru felul cum îi susţinuse cauza, iar Patrick o conduse până înapoi la casă lor, unde o sărută prelung de rămas bun şi se întoarse iar spre curte.

— Patrick, îţi dai seama că eu îţi sunt loială ţie, nu-i aşa? îl întrebă ea.

Se întoarse s-o privească

— Desigur.

— Întotdeauna am ţinut seamă de sentimentele tale, da?

— Da.

— Prin urmare, dacă aş şti vreun lucru care te-a supăra, ar fi mai bine să tac, aşa e?

— Nu.

— Dacă ţi-aş spune, ar însemna să-mi calc o promisiune făcută altcuiva. Şi n-aş putea face asta.

Patrick reveni în faţa ei.

— Ce încerci să-mi ascunzi?

Soţia lui clătină din cap.

— Nu vreau ca Iain s-o forţeze pe Judith să vină aici, izbucni ea, sperând să-i distragă atenţia. Dacă nu poate veni, nu trebuie să se folosească forţa.

Nu se lăsă până când Patrick îşi dădu cuvântul, fără tragere de inimă, numai ca s-o împace, deşi nu avea de gând să se ţină de promisiune. N-o putea lăsa pe englezoaică să-i frângă soţiei lui inima. Dar nu-i convenea nici că o minţise, şi rămase încruntat în tot timpul cât urcă panta.

Imediat ce Iain ieşi din fort, fratele lui îl strigă.

— Iain, avem de vorbit!

— La naiba, dacă vrei să-mi spui despre altă promisiune făcută nevesti-tii, te previn de pe-acum că n-am chef s-ascult.

Patrick râse. Îl aşteptă să ajungă lângă el, apoi spuse:

— Despre prietena neveste-mii vreau să-ţi vorbesc. Adu-o aici cu orice preţ, înţelegi? Nu vreau ca soţia mea să fie dezamăgită. Are destule griji pe cap, cu copilul.

Iain porni spre grajduri. Îşi ţinea mâinile la spate cu capul aplecat. Patrick îl urmă.

— Îţi dai seama, nu-i aşa, că dacă am s-o silesc pe femeia aia, se poate să înceapă un război cu familia ei, poate, dacă regelui îi vine ideea să se implice, un război cu Anglia, da?

Patrick clătină din cap.

— John n-o să se amestece în povestea asta decât dacă are ceva de câştigat. Familia ei va fi o problemă. În niciun caz n-au s-o lase cu una cu două să plece într-o

asemenea călătorie.

— S-ar putea să iasă urât, remarcă Iain.

— Şi o să conteze?

— Nu.

Patrick oftă.

— Când pleci?

— Mâine, la crăpatul zorilor. Diseară am să stau de vorbă cu Frances Catherine. Vreau să ştiu cât mai mult cu putinţă de familia acelei femei.

— Frances Catherine îmi ascunde ceva, continuă Patrick, cu glasul întretăiat. M-a întrebat despre discordia cu MacLeanii…

Nu mai continuă. Iain îl privea de parcă-şi pierduse minţile.

— Şi nu i-ai cerut să-ţi explice ce naiba îţi ascunde?

— Nu-i atât de simplu. Cu o nevastă, trebuie să te porţi… delicat. Cu timpul, o să-mi spună ea ce-o frământă. Nu trebuie decât să am răbdare. Şi-n plus cred că mă pripesc să trag concluzii. În ultima vreme, Frances Catherine îşi face tot felul de griji din nimic.

Expresia de pe chipul lui Iain îl făcu pe Patrick să-şi regrete cuvintele.

— Ţi-aş fi recunoscător să te duci în călătoria asta, dar ştiu că te-ai simţit jignit.

— Nu e o îndatorire de care să mă achit cu bucurie, recunoscu Iain. Vor trece şapte, opt zile, până să ajung la moşie, iar asta înseamnă încă vreo opt, cel puţin, la întoarcere, cu o femeie mofturoasă. La naiba, mai degrabă m-aş lupta singur cu o legiune de MacLeani, decât să îndur pacostea asta.

La auzul tonului său sumbru, lui Patrick îi veni să râdă. Se stăpâni, şi o vreme merseră tăcuţi, fiecare cufundat în gândurile lui.

Dintr-odată, Patrick se opri.

— N-o poţi aduce cu forţa pe femeia asta. Dacă nu vrea să vină aici, las-o în pace.

— Atunci, de ce naiba îmi dau toată osteneala să mă duc acolo?

— S-ar putea ca soţia mea să aibă dreptate, se repezi Patrick. E posibil ca Lady Judith Elizabeth să vină de bunăvoie.

Iain îl privi crunt.

— De bunăvoie? Dacă-ţi închipui asta, ţi-ai ieşit din minţi. E englezoaică.

Făcu o pauză, oftând din greu.

— Nu va veni aici de bunăvoie.

CAPITOLUL 2

Aştepta în pragul casei.

Lady Judith fusese anunţată din timp, desigur. Cu două zile în urmă, vărul ei, Lucas, îi zărise pe cei patru războinici scoţieni la doar o zvârlitură de băţ depărtare de trecerea hotarului de lângă Horton Ridge. Lui Judith nu-i mai rămăsese decât să se pregătească, deşi nu avea prea multe de făcut. De când primise vestea, ajunsă la ea din gură-n gură, că Frances Catherine aştepta un copil, îşi împachetase aproape tot bagajul şi legase toate cadourile pentru prietena ei cu panglici de dantelă roz.

Momentul nici n-ar fi putut pica mai bine. Judith tocmai se întorsese la moşia unchiului Tekel, pentru obligatoria vizită de şase luni, când primise mesajul. Nu putea să plece înapoi la mătuşa Millicent şi Unchiul Herbert, ca să nu dea naştere la întrebări cărora nu le putea răspunde, aşa că-şi ascunsese bagajele în podul grajdului, aşteptând ca mama ei, care era acasă într-un din rarele sale vizite, să se plictisească şi să plece din nou. Atunci, avea să-i spună despre călătorie tutorelui său, unchiul Tekel.

Fratele mai mare al mamei era un om cuviincios, blând la vorbă, complet opus ca temperament surorii lui Lady Cornelia – în afara momentelor când bea. Atunci, devenea rău ca o năpârcă. Tekel era infirm de mulţi ani, iar în ultima vreme rareori îşi mai pierdea cumpătul, chiar şi seara, când îl dureau picioarele schilodite. Judith începuse să i le maseze şi-i ceru unui servitor să aducă o cupă de vin fiert. Servitorii ajunseseră curând să aducă în schimb câte un ulcior întreg. De-a lungul anilor, Tekel începuse să bea tot mai mult, cerând vin din ce în ce mai devreme, şi cu fiecare şip băut, dispoziţia i se schimba tot mai dramatic. La

căderea nopţii, fie-şi plângea de milă şi silă, fie răcnea sudălmi fără şir spre Judith.

În primii patru ani de viaţă, fata stătuse la mătuşa Millicent şi unchiul Herbert. Apoi, cu ocazia primei vizite la unchiului Tekel şi la mama ei, îl numise întâmplător pe unchiul Herbert tată. Lady Cornelia se înfuriase îngrozitor, şi nici lui Tekel nu-i prea plăcuse. Era revoltat că nepoata lui îl considera pe Herbert tată. Spada lungă şi arcuită agăţată deasupra căminului era cea cu care tatăl ei ucise dragonii ce cutezaseră să-ncerce să răpească Anglia de sub domnia regelui de drept, iar nobilul ei tată murise apărând viaţa stăpânului. Aşa-i povestea Tekel.

Poveştile erau nesfârşite… şi pline de fantezii. Cât ai bate din palme, Judith îşi sanctificase tatăl în mintea ei. Ştia că murise în prima zi de mai, şi în fiecare an, cu acea ocazie, aduna un buchet de flori de primăvară şi acoperea mormântul cu ele.

Avea unsprezece ani şi se afla în drum spre festivalul de la hotar, când aflase adevărul despre tatăl ei. Nu murise apărând Anglia de necredincioşi. Nici măcar nu era englez. Mama ei nu-şi jelise soţul; îl ura cu o patimă pe care anii nu reuşeau s-o tocească. Tekel îi spusese adevărul doar pe jumătate. Judith era o amintire necontenită pentru mama ei, imaginea vie a greşelii îngrozitoare pe care o săvârşise.

Apoi, mătuşa Millicent îi spusese tot ce ştia. Lady Cornelia se măritase cu boierul scoţian din ciudă, când baronul englez pe care pusese ochii fusese socotit nedemn de ea, de către tatăl ei şi rege. Nedeprinsă să i se refuze dorinţele, Lady Cornelia se măritase cu highlanderul după doar două săptămâni când îl întâlnise la curtea din Londra. Voise să se răzbune pe tatăl ei, să-l rănească, şi reuşise cu prisosinţă – dar în acelaşi timp se rănise pe sine însăşi, cu atât mai dureros.

Căsnicia durase cinci ani. Apoi, Cornelia se întorsese

în Anglia. Ceruse să stea la fratele ei Tekel, refuzând la început să spună ce se întâmplase. Mai târziu, când începuse să se vadă că aşteaptă un copil, îi explicase fratelui ei că boierul scoţian o alungase imediat ce aflase că era grea. N-o mai voia, şi nu-i dorea nici copilul.

Tekel voia s-o creadă. Se simţea singur, iar gândul de a creşte un nepot sau o nepoată îl atrăgea. Dar, după naşterea lui Judith, Cornelia nu putuse suporta prezenţa copilului în fort. Millicent şi Herbert îl convinseră pe Tekel să le-o lase lor, învoindu-se ca, în schimb, să nu-i spună niciodată adevărul despre tatăl ei.

Millicent nu avea de gând să respecte această promisiune. Nici măcar nu era sigură dacă boierul scoţian mai trăia. Numele însă, i-l ştia: îl chema MacLean.

Dezvăluirea fusese de-a dreptul zdrobitoare pentru Judith. Nu se putea concentra decât asupra tuturor minciunilor care-i fuseseră spuse ani şi ani de-a rândul. Trădarea îi frângea sufletul.

Frances Catherine o aştepta la festival. În clipa când rămăseseră singure, Judith îi spusese tot ce aflase, plângând. Frances Catherine o luase de mână, începând să plângă împreună cu ea.

Apoi, îşi făcuse un plan. Stabiliseră ca Judith să nu le ceară socoteală mamei ei şi unchiului Tekel. Dacă aflau că Millicent îi spusese adevărul, se prea poate s-o forţeze să rămână pentru totdeauna la ei.

Un asemenea gând era înfiorător. Mătuşa Millicent, unchiul Herbert şi Frances Catherine deveniseră familia lui Judith. Erau singurii oameni în care putea avea încredere şi n-ar fi îngăduit ca mama sa s-o ţină departe de ei.

Judith trebuia să aibă răbdare şi, după ce mai creştea, urma să caute o cale de a se duce în Highland să-l cunoască pe bărbatul care o adusese pe lume. Frances Catherine îi promisese că avea s-o ajute.

Anii următori trecuseră repede. Frances Catherine se logodise cu un om de la frontieră, din clanul Steward, dar la trei luni înainte de nuntă clanurile Kirkcaldy şi Steward se certaseră. Patrick Maitland profitase şi ceruse mâna lui Frances Catherine la doar o săptămână după ruperea logodnei cu Steward.

Auzise că prietena ei se măritase cu un highlander, Judith îşi spuse că soarta îi dădea o mână de ajutor. Îi promisese deja lui Frances Catherine că avea să vină la ea când urma să nască. Cu această ocazie, avea să caute o cale de a-şi întâlni tatăl.

Urma să pornească la drum a doua zi. Rudele lui Frances Catherine veneau s-o ia. Singura problemă era cum să-i explice toate acestea unchiului Tekel.

Cel puţin, mama ei se întoarse la Londra. Lui Lady Cornelia îi plăceau bârfele şi haosul de la curte, moravurile uşoare şi, mai presus de orice, intrigile şi secretele din jurul nenumăratelor legături amoroase. Acum pusese ochii pe Baronul Ritch, chipeşul soţ al unei dintre cele mai dragi prietene ale ei, şi urzise un plan să se culce cu el în mai puţin de două săptămâni. Judith o auzise lăudându-se în faţa lui Tekel şi apoi, râzând de reacţia lui indignată.

Nimic din ce făcea mama ei n-o mai putea surprinde pe Judith. Era recunoscătoare că nu trebuie să se confrunte decât cu Tekel. Aşteptase până în seara dinaintea plecării ca să-i vorbească de planurile ei. N-avea să-i ceară permisiunea, dar considera că ar fi fost dezonorant să plece fără a-i spune unde se duce. Aştepta cu groază întrevederea. În drum spre camera lui de culcare, în burtă i se puse un gol familiar. Se ruga ca băutura să-i fi creat o dispoziţie melancolică în seara aceea, nu rea şi duşmănoasă.

Odaia era cufundată în întuneric. Prin aer se simţea un miros umed, de mucegai. Întotdeauna când intra în

camera aceea, Judith avea o senzaţie de sufocare. La fel se simţea şi acum, şi inspiră adânc, ca să-şi calmeze nervii.

Pe scrinul de lângă patul lui Tekel ardea o singură lumânare. Judith abia putea desluşi chipul unchiului ei, în penumbră. Îl strigă.

Tekel nu-i răspunsese. Abia când fata intră în cameră, unchiul ei o observă în sfârşit şi o chemă.

Avea glasul îngreunat de alcool. Îi făcu semn să se apropie, apoi o luă de mână, cu un zâmbet strâmb. Judith oftă uşurată. Era melancolic, nu certăreţ.

— Stai lângă mine să-ţi povestesc despre o bătălie în care am luptat împreună cu tatăl tău. Ţi-am spus că obişnuia să cânte aceeaşi baladă ori de câte ori goarnele sunau atacul? Mereu cânta în tot timpul cât se lupta.

Judith se aşeză pe scaunul de lângă pat.

— Unchiule, înainte de a continua povestea, aş dori să-ţi vorbesc despre o chestiune foarte importantă.

— Să auzi despre tatăl tău nu e important?

Nu-i luă în seamă întrebarea.

— Am ceva ce trebuie negreşit să-ţi spun.

— Ce anume?

— Îmi promiţi că vei încerca să nu te înfurii?

— M-am înfuriat eu vreodată pe tine? întrebă el, parcă uitând de nenumăratele seri când tuna şi fulgera împotriva ei. Şi acum, spune-mi ce te doare, Judith. Voi zâmbi în tot timpul acestei mărturisiri

Fata dădu din cap, împreunându-şi mâinile în poală.

— În fiecare seară, sora ta şi bărbatul ei m-au dus la festivalul de la hotare. Unchiul Herbert are nişte rude care locuiesc acolo.

— Ştiu, spuse Tekel. Dă-mi şipul şi continuă. Vreau să aflu ce nu mi-ai spus despre aceste festivaluri.

Înainte de a-i răspunde, Judith îl privi cum înghiţea o sorbitură zdravănă de bere şi-şi umplea din nou cupa.

Stomacul o durea tot mai tare.

— Millicent a găsit de cuviinţă să nu vă spun, ţie şi mamei – s-a gândit că v-aţi supăra dacă aţi şti că mă întâlneam cu scoţienii.

— E-adevărat ce spui, îi dădu Tekel dreptate, sorbind iar din pocal. De obicei nu nutresc o asemenea ură, dar am să-ţi spun că mama ta are motive temeinice. Mai înţeleg şi de ce ai tăcut. Nu sunt aşa de bătrân ca să nu mai ţin minte ce bine te simţeai acolo. Totuşi, acum trebuie să ia sfârşit. N-ai să te mai duci la frontieră.

Judith trase adânc aer în piept, într-un efort de a-şi stăpâni mânia.

— Prima dată când am fost la festival, am cunoscut o fată pe nume Frances Catherine Kirkcaldy. Pe loc, am devenit bune prietene. Până când Frances Catherine s-a măritat şi s-a mutat mai departe de hotar, ne-am întâlnit în fiecare vară la festival. I-am promis un lucru, iar acum a sosit momentul să mă ţin de cuvânt. Trebuie să plec pentru un scurt răstimp, încheie ea, într-o şoaptă abia auzită.

Unchiul ei o privi cu ochi injectaţi. Se vedea clar că-i era greu să-i urmărească explicaţiile.

— Ce înseamnă asta? întrebă el. Unde vrei să te duci?

— Mai întâi, aş dori să-ţi spun despre promisiunea pe care am făcut-o când aveam unsprece ani.

Îl aşteptă să dea din cap, înainte de a continua.

— Mama lui Frances Catherine a murit la naştere, iar bunica ei a murit tot aşa.

— Nu-i aşa că-i extraordinar, mormăi Tekel. Multe femei mor în timp ce-şi fac datoria.

Judith încercă să nu se lase afectată de atitudinea lui nesimţitoare.

— Acum câţiva ani, am aflat de la Frances Catherine că de fapt bunica ei a murit în săptămâna de după naştere, veste care ne-a dat speranţă.

— De ce?

— Fiindcă înseamnă că n-a murit fiindcă avea şoldurile prea înguste.

Judith ştia că încurca explicaţiile, dar privirea încruntată a lui Tekel îi risipi concentrarea.

— Tot moarte din facere se cheamă că e, ridică el din umeri. Şi n-ar trebui să te preocupe lucruri aşa de intime.

— Frances Catherine se teme că o să moară, continuă Judith. Din acest motiv mă preocupă.

— Zi mai departe de promisiunea aia, îi porunci el. Da mai toarnă-mi un pic din berea asta dulce, în timp ce-mi explici.

Judith turnă ultimele picături de bere din al doilea ulcior.

— Frances Catherine mi-a cerut să-i promit că voi veni la ea înainte să nască. Voia să-i fiu alături când va muri. I-am făcut această făgăduială demult, dar de-atunci în fiecare vară i-am spus că nu mă răzgândisem. Nu vreau ca prietena mea să moară, aşa că m-am străduit să învăţ cât pot de mult despre cele mai noi metode de naştere. Mătuşa Millicent m-a ajutat enorm. În ultimii doi ani, mi-a găsit multe moaşe bune cu care să stau de vorbă.

Tekel era oripilat de destăinuirile lui Judith.

— Te socoţi salvatoarea femeii ăsteia? Dacă Dumnezeu vrea să-i ia viaţa, amestecul tău ţi-ar pune o pată pe suflet. Tu, o nimica toată, cutezi să te crezi destul de însemnată ca să-i schimbi soarta? întrebă el cu dispreţ.

Judith refuză să-l contrazică. Se obişnuise cu insultele lui. Era mândră de această realizare, dar şi-ar fi dorit să găsească o cale de a-şi potoli durerea de burtă. Închise ochii, trase iar aer în piept, apoi se repezi:

— Sorocul lui Frances Catherine vine, iar rudele ei vin încoace să mă ia. Voi fi în deplină siguranţă. Sunt sigură că vor veni cel puţin două femei să mă însoţească şi un număr

de bărbaţi îndestulător ca să mă apere.

Capul lui Tekel căzu pe perne.

— Dumnezeule mare, mă întrebi dacă-ţi dau voie să te duci iar la hotare. Şi ce-am să-i spun maică-tii când se întoarce şi vede că nu eşti aici?

Judith nu-i ceruse voie, dar prefera să nu-i amintească asta. Unchiul ei închise ochii. Părea gata să doarmă. Trebuia să se grăbească, dacă voia să-i spună şi restul înainte de a-l fura somnul.

— Nu mă duc la frontieră, începu ea. Mă duc într-o regiune numită Highlands, departe spre nord, undeva într-un loc izolat de lângă Moray Firth.

Ochii unchiului ei se deschiseră brusc.

— Nici nu vreau s-aud! mugi el.

— Unchiule…

Ridică mâna s-o plesnească. Judith îşi trăsese scaunul deja scaunul mai la distanţă.

— Am mântuit cu discuţia asta! răcni Tekel, atât de mânios, încât venele de pe gât i se umflaseră.

Judith se încordă să-i înfrunte furia.

— Dar eu n-a terminat de vorbit, stărui ea.

Tekel era năucit. Judith fusese întotdeauna o fată sfioasă şi liniştită… Niciodată nu-l mai contrazise. Ce-o apucase tocmai acum?

— Millicent ţi-a băgat în cap toate năstruşniciile astea în cap? întrebă el.

— Ştiu adevărul despre tatăl meu.

Unchiul ei o privi lung, cu ochii mijiţi, înainte de a-şi lua berea. Judith observă că mâna îi tremura.

— Sigur că ştii despre tatăl tău. Ţi-am povestit adesea despre viteazul baron. A fost…

— Se numeşte MacLean şi locuieşte undeva în Highlands. Nu e baron englez. E un boier scoţian.

— Cine ţi-a spus prostia asta?

— Mătuşa Millicent mi-a spus-o, demult.

— E o minciună, zbieră el. De ce-o asculţi pe Millicent? Sora mea…

— Dacă nu e adevărat, de ce te împotriveşti să mă duc în Highlands?

Tekel avea mintea prea rătăcită de alcool ca să se gândească la un răspuns convingător.

— Nu te duci şi cu asta am terminat. Ai auzit ce-am spus?

— Nici Diavolul însuşi nu mă va împiedica să mă duc la Frances Catherine, replică Judith calmă.

— Dacă pleci, n-ai să mai fi binevenită aici.

Dădu din cap.

— Atunci, n-am să mă mai întorc.

— Căţea nerecunoscătoare! răcni el. Am încercat să te ajut. Poveştile pe care le-am scornit despre tatăl tău…

Nu mai continuă, Judith clătină din cap.

— De ce ai născocit acele poveşti? îl întrebă ea.

— Voiam să ai ceva de care să te ţii, mai ales de vreme ce maică-ta nu suporta să te vadă în ochi. Ştiai asta. Mi-a fost milă de tine şi am încercat să-ţi uşurez viaţa.

Judith simţi un junghi atât de dureros în stomac, încât nu lipsi mult să se îndoaie de mijloc. Pereţii păreau s-o apese din toate părţile.

— Am auzit-o pe mama spunând că unchiul Herbert era mai prejos decât ceilalţi fiindcă-i curgea prin vene sânge întinat. La fel gândeşte şi despre mine, nu-i aşa?

— N-am niciun răspuns la îndemână, replică el; părea obosit, învins. N-am putut decât să-ncerc să-i slăbesc înrâurirea asupra ta.

— Spada agăţată deasupra căminului… a cui este, de fapt? întrebă ea.

— E a mea.

— Şi inelul cu rubin pe care-l port la gât pe lanţul

ăsta? continuă Judith, ridicând inelul dintre sâni. Tot al tău e?

Tekel pufni.

— Ba, ăla-i al canaliei de MacLean. Desenul complicat din jurul pietrei înseamnă nu ştiu ce pentru familia lor. Mama ta l-a luat cu ea când a plecat, doar ca să-i facă în ciudă.

Judith dădu drumul inelului.

— Şi mormântul?

— E gol.

Nu mai avea nicio întrebare. Mai rămăsese acolo câteva momente, cu pumnii strânşi în poală. Când îl privi din nou pe unchiul ei, acesta sforăia deja. Îi luă din mână potirul gol, luă şi tava de pe cealaltă parte a patului, suflă în flacăra lumânării şi ieşi din odaie.

Dintr-odată, ştiu ce avea să facă. Putea să distrugă măcar o minciună.

Soarele tocmai asfinţea, când Judith trecu în fugă peste podul mobil şi urcă dealul spre cimitir. Nu încetini decât la mormântul gol. Înlătură cu picioarele florile veştejite, apoi apucă în ambele mâini piatra cu încrustaţii ornamentale din capătul moviliţei. Trecu mult timp până o smulse din pământul tare, şi încă mai mult ca să o distrugă complet.

*

A doua zi dimineaţă, Judith era gata de plecare. Nu se întorsese în camera unchiului ei ca să-şi ia rămas-bun.

Toţi servitorii se agitau în jurul ei, întrecându-se care mai de care s-o ajute. Judith nu-şi dădu seama până acum că îi erau mai loiali ei decât lui Tekel. Paul, grăjdarul şef, îi pregătise deja iapa cu samar cu bagajele pe care urma să le ia cu ea. Îi înşeuă calul ei favorit, o iapă cu picioarele

pătate numită Glory, iar Jane ieşi în fugă cu încă o traistă plină cu merinde, promiţând că avea să-i ajungă tot drumul. Părea destul de grea ca să hrănească o oştire întreagă.

Samuel, străjerul, strigă că scoţienii tocmai sosiseră. Imediat, fu coborât podul. Judith rămăsese pe treapta de sus a fortului, cu mâinile pe lângă trup şi un zâmbet de bun-venit pe faţă – cam forţat, căci dintr-odată se simţea nespus de nervoasă.

Când războinicii ajunseseră pe scândura podului, ropotind cu copitele cailor, zâmbetul îi şovăi.

Un fior de teamă îi străbătu şira spinării. În grup nu era nicio femeie, numai luptători, patru cu totul, şi arătau ca nişte uriaşi barbari. Niciunul nu zâmbea. Pe toţi sfinţii păreau de-a dreptul duşmănoşi.

Cu toţii erau îmbrăcaţi în pledurile de vânătoare. Judith ştia că fiecare clan foloseau câte două pleduri separate. Culorile stinse, brun, verde şi auriu, erau preferate pentru vânarea de animale… sau oameni, căci se pierdeau mai uşor prin pădure, ascunzând vânătorii de ochii prăzii. Pledul cu culori mai vii era folosit cu toate celelalte prilejuri.

Putea chiar să identifice unele dintre clanuri după culori. În Anglia, stindardul unui baron îi purta culorile, dar în Scoţia, după cum îi explicase Frances Catherine, boierul şi supuşii lui erau recunoscuţi după culorile îmbrăcăminţii.

Ceea ce-o miră pe Judith era furia de pe chipurile lor. Nu înţelegea de ce erau atât de arţăgoşi. Apoi îşi spuse că probabil drumul îi obosise.

Când ajunseseră în faţa ei, niciunul dintre războinici nu descălecase. Trei dintre ei formau un şir în spatele căpeteniei. Multă vreme, nimeni nu scoase nicio vorbă. Nu făceau decât să se uite la ea, cu ostilitate. Judith fu nevoită să le susţină privirea, deşi atenţia îi era atrasă numai de conducător. Nu credea că văzuse în viaţa ei o privelişte mai

magnifică. Omul era fascinant. Cu siguranţă, era cel mai înalt din grup. Umerii lui laţi opreau lumina soarelui, astfel încât era înconjurat de raze, ca într-o vrajă care-l făcea să pară de neînvins.

Dar nu avea nimic vrăjitoresc. Era doar un om, chipeş şi aspru şi, cu siguranţă, cel mai musculos din grup. Pledul i se deschisese într-o parte a coastei stângi. Muşchii umflaţi ai piciorului păreau funii de oţel împletit. Întrucât nu se cuvenea să privească spre un loc atât de intim, Judith reveni cu ochii spre chipul lui.

Doamne, îşi spusese, ar fi fost mulţumită să-l privească toată ziua. Avea părul de un castaniu închis, bogat, cu firele doar puţin buclate. Braţele goale îi erau la fel de bronzate ca faţa, iar ochii strălucitori aveau o nuanţă minunată de cenuşiu.

Tăcerea părea să dureze câteva ceasuri, când Paul deschise uşile grajdului. Zgomotul ţâţânilor vechi şi neunse atrase de îndată atenţia războinicilor. Toţi întoarseră capetele într-acolo, mai puţin conducătorul. Doi îşi duseră mâinile la spate. Judith înţelese că războinicii se socoteau pe pământ ostil şi erau în gardă pentru orice atac.

Nici nu era de mirare că arătau atât de duşmănoşi. Judith reveni cu atenţia spre căpetenia lor.

— Eşti soţul lui Frances Catherine.

Scoţianul nu-i răspunse. Tocmai se pregătea să repete întrebarea în limba gaelică, dar războinicul din spatele şefului i-o luă înainte, spunându-i:

— Patrick e cu soţia lui. Noi îi suntem rude.

Vorbea cu un accent atât de gros, încât lui Judith îi fu greu să-l înţeleagă. Luptătorul îşi mână calul înainte, iar când ajunse lângă stăpânul lui, continuă:

— Eşti Lady Judith Elizabeth?

Judith zâmbi. Nimeni în afară de Frances Catherine nu-i folosea vreodată şi numele Elizabeth.

— Eu sunt, răspunse ea. Deşi mă puteţi numi Judith. Rogu-te să-mi spui, domnule, ce mai face Frances Catherine?

— Se-ngraşă.

Răspunsul lui scurt o făcu să râdă.

— E firesc să fie grasă. Dar se simte bine?

Omul dădu din cap.

— Domniţă, am făcut cale lungă ca să te-auzim cum ne spui că n-ai să vii cu noi. Fii bună şi dă-ne acum răspunsul, ca să plecăm de îndată.

Judith făcu ochii mari de mirare. Cel care o insultase pe un ton atât de firesc avea părul arămiu închis şi nişte ochi verzi, plăcuţi la vedere.

Se întoarse spre ceilalţi.

— Toţi credeţi că n-am să vin cu domniile voastre? întrebă, nevenindu-i a crede.

Cu toţii dădură din cap.

Judith era uimită.

— Aţi venit atâta drum numai pentru a mă auzi cum vă refuz?

Acelaşi răspuns. Judith nu-şi putu ascunde amuzamentul, izbucni în râs.

— Râzi de Frances Catherine a noastră fiindcă a crezut, în nevinovăţia ei, c-ai să te ţii de cuvânt? întrebă unul dintre scoţieni.

— Ba, domnule, izbucni ea. De domniile voastre râd.

N-ar fi trebuit să-i vorbească atât de pe şleau scoţianului. Acum părea gata s-o strângă de gât.

Făcu un efort să-şi stăpânească zâmbetul.

— Îmi cer iertare dacă v-am ofensat, domnule. De domniile voastre râdeam, da, dar numai puţin. Ceea ce-aţi spus, înţelegeţi, m-a luat pe nepregătite.

Scuzele ei nu păreau să-l împace.

Judith oftă uşor şi se hotărî s-o ia de la început.

— Cum te numeşti, domnule?

— Alex.

— Îmi pare bine să te cunosc, Alex, declară ea, cu o scurtă reverenţă.

Omul îşi dădu ochii peste cap, exasperat.

— Domniţă, ne faceţi să ne pierdem timpul, replică el. De ne dai mai repede răspunsul, plecăm cât ai clipi. Nu trebuie să ne explici din ce motiv refuzi. Un simplu nu va fi de ajuns.

Numaidecât, toţi dădură din capete. Judith avea impresia că se sufoca de râs.

— Mă tem că nu vă pot da răspunsul pe care se vede că îl aşteptaţi atât de limpede, începu ea. Sunt întru totul hotărâtă să-mi ţin cuvântul dat faţă de prietena mea. Ard de nerăbdare s-o văd pe Frances Catherine. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine, după părerea mea. Desigur, voi înţelege dacă doriţi să vă odihniţi înainte de plecare.

Înţelesese că mica ei cuvântare îi uluise. Alex părea năucit. Ceilalţi, mai puţin căpetenia, încă nu avusese nicio reacţie, arătând doar cam stânjenit. Judith zâmbi. Vorbise intenţionat în gaelică, anume ca să-i impresioneze, şi bănuia că-şi atinse scopul.

Hotărî să-şi amintească expresiile tuturor, care să-i poată povesti în amănunt lui Frances Catherine cum decurse această primă întâlnire. Cu siguranţă, şi pe prietena ei avea s-o amuze la fel de mult ca pe ea.

— Chiar vrei să vii cu noi, domniţă? întrebă Alex.

Nu le-o spuse răspicat? Judith îşi ascunse exasperarea.

— Da, chiar vreau să vin cu voi, răspunse ea pe un ton categoric; întoarse capul spre conducător. N-ar strica să înţelegeţi că nu are nicio importanţă dacă doriţi să aveţi parte de compania mea sau nu. Nimic nu mă poate împiedica să-mi ţin cuvântul. Şi pe deasupra de-ar trebui să

merg pe jos până acasă la Frances Catherine, pe toţi sfinţii, am s-o fac. Şi acum, adăugă ea cu o voce mult mai blândă, spuneţi-mi: am glăsuit destul de limpede, sau nu?

Conducătorul nu răspunse în niciun fel, ridicând doar o sprânceană. Judith înţelesese această reacţie că înseamnă da.

Paul îi atrase atenţia cu un şuierat prelung. Judith îi făcu semn să aducă bidiviii, apoi îşi ridică poalele rochiei albastre, pentru a coborî grăbită scara. Tocmai trecea prin dreptul scoţienilor, când auzi un mormăit:

— Îmi dau seama de pe-acum c-o să fie dificilă, Iain.

Nici măcar nu se prefăcuse că nu auzise acele cuvinte.

— Drept vă grăiesc, s-ar putea să fiu dificilă! strigă ea, continuându-şi drumul spre grajd. Râsul cristalin continuă să-i răsune în urmă.

Pentru că nu se întoarse, nu văzu zâmbetele pe care le stârni lăudăroşenia ei.

Iain nu-şi mai luă ochii de la ea. Se mira, desigur, că voise să-şi ţină cuvântul, dar fir-ar să fie, nu se aşteptase să îl şi atragă. Îl luase prin surprindere, acea reacţie şocantă, şi nu era deloc sigur ce putea să facă.

Părul ei lung, de culoarea grâului, flutura în vânt pe când se grăbea spre şeful grajdurilor. Iain nu putu să nu observe… şi să nu-i observe legănatul uşor al şoldurilor. În toate mişcările ei se recunoştea o graţie nespusă. Era frumoasă, dară, nici nu încăpea vorbă. Avea ochii de cel mai frumos violet pe care-l văzuse vreodată, dar cel mai tare îl afectase sunetul fermecător al râsului ei. Era plin de negreşită voinţă.

Iain se hotărâse deja s-o silească să meargă cu el, decizie pe care nu le-o împărtăşise celorlalţi. La vremea potrivită, ar fi făcut tot ce le poruncea el. Dar Lady Judith îl surprinsese, fără doar şi poate. Era o femeie de cuvânt. Şi

totuşi, era englezoaică. Această nepotrivire îl făcu să clatine din cap.

— Ce zici de ea?

Întrebarea îi fusese adresată de Gowrie, vărul lui de-al doilea. Se uita pe urmele englezoaicei, scărpinându-şi barba cu mişcări ritmice, ca şi cum aşa s-ar dezmetici.

— E drăgălaşă, nu? Cred că-ncepe să-mi placă fătuca.

— Iar eu cred că vorbeşti prea mult, bombăni Alex. Ce dracu', Gowrie, ţie-ţi place tot ce poartă fustă.

Gowrie zâmbi. Cuvintele prietenului său nu-l ofensară câtuşi de puţin.

— Îşi respectă cuvântul dat lui Frances Catherine a noastră, spuse el. Ăsta-i singurul motiv pentru care mi-ar plăcea o englezoaică.

Iain auzise destul. Se grăbea să pornească la drum.

— Haideţi să ne cărăm de-aici, ordonă el. Cât timp sunt în Anglia nici nu pot să respir.

Ceilalţi războinici fură întru totul de acord. Iain se răsuci în şa, pentru a-l privi pe Brodick.

— Va călători cu tine, hotărî el. Leagă-i traista de şaua ta.

Războinicul cel blond clătină din cap.

— Îmi ceri prea mult, Iain.

— Nu-ţi cer nimic, replică Iain, cu un glas rece ca viforul. Îţi dau o poruncă. Şi acum încearcă de-mi spune nu!

— La naiba, mormăi Brodick. Cum vrei.

— Poate călări cu mine, se oferi Gowrie. N-o să mă deranjeze.

Iain îl privi încruntat.

— De deranjat, n-o să te deranjeze, dară. Dar nici de atins n-ai să te-atingi de ea, Gowrie. Nici acum, nici altă dată. Înţelegi ce-ţi zic?

Nu-i aşteptă răspunsul, întorcându-se iar spre Brodick.

— Mişcă! porunci el.

Judith tocmai îşi încălecase iapa, când războinicul ajunsese lângă ea.

— Ai să călăreşti cu mine, o anunţă el.

Când văzu sacii legaţi pe spinarea iepei, se opri, apoi clătină din cap…

— Va trebui să laşi…

Nu apucă să termine.

— Îţi mulţumesc că m-ai poftit, domnule, dar nu e nevoie să călătoresc cu domnia ta. Iapa mea e foarte puternică. Fără îndoială, are destulă forţă pentru călătoria asta.

Brodick nu era obişnuit să fie contrazis de o femeie. Nu ştia cum să-i răspundă. Dădu să întindă braţele spre ea, apoi se opri cu ele în aer.

Iain observă şovăirea. În clipa următoare, Brodick se întoarse să-l privească, nehotărât.

— E dificilă, mormăi Alex.

— E dară, fu Gowrie de acord, chicotind. M-am înşelat, Alex. Nu-i doar drăguţă. E de-a dreptul frumoasă afurisita.

Alex dădu din cap.

— Ba bine că nu, recunoscu el.

— Ia te uită la Brodick! remarcă apoi Gowrie. Dacă nu l-aş cunoaşte mai bine, aş jura că-i gata să-l ia cu leşin.

Alex se distra copios cu aceste cuvinte. Clătinând din cap, Iain îşi mână calul înainte. Judith nu observă stânjeneala lui Brodick, fiind ocupată să-şi aranjeze poalele peste gleznă. Îşi potrivi pe umeri pelerina groasă, legându-i cu o fundă găitanul negru, şi în sfârşit luă căpăstrul din mâna lui Paul, care aştepta cu răbdare.

Iain îi făcu semn lui Brodick să se dea la o parte, apoi îşi apropie calul de iapa lui Judith.

— Poţi lua un sac cu tine, fată.

Glasul lui îi dădea de înţeles că n-ar fi fost bine să-l contrazică.

— Ba am să le iau pe toate, ripostă ea. În cele mai multe sunt daruri pe care le-am pregătit pentru Frances Catherine şi copil, şi n-am să le las aici.

Socotea că se purta foarte curajos, ţinând seama de faptul că războinicul cel uriaş o privea atât de crunt, încât parcă ar fi vrut să-i smulgă sufletul din trup. Trase repede aer în piept, apoi adăugă:

— Şi nu vreau să călătoresc cu tânărul acela. Iapa mea mă va duce la fel de bine.

Un timp, scoţianul nu spuse nimic. Fata continuă să-i înfrunte privirea, la fel de încruntată, până când Iain scoase spada din teaca de la şold. Atunci, Judith scoase o mică exclamaţie. Înainte de a apuca să se dea la o parte din calea lui, războinicul ridică spada şi începu să taie frânghiile care ţineau legate preţioasele ei bagaje.

Inima lui Judith bătea să-i spargă pieptul. Nu se calmă decât când scoţianul vârî spada la loc în teacă şi le făcu semn oamenilor lui să se apropie, ordonându-le fiecare să ia câte un sac. Judith nu scoase o vorbă în timp ce oştenii nemulţumiţi îşi legau pe şei bagajele sale, dar ţipă din nou, surprinsă, când căpetenia lor încercă s-o smulgă din şa. Îl plesni peste mâini.

Era aproape nevolnică în faţa unui asemenea uriaş, şi văzu limpede că nu-l amuzase deloc. I se citea în ochii scăpărători.

— Ne aşteaptă un drum greu prin munţi, fătucă, şi ţi-ar fi mai de folos să călăreşti cu unul dintre noi.

Judith clătină din cap.

— Sunt întru totul pregătită pentru călătoria asta, se lăudă ea. N-ai de ce să-ţi faci griji că n-aş rezista.

Iain îşi stăpâni exasperarea.

— Vor fi şi momente când va trebui să călărim pe pământuri de-ale vrăjmaşilor, îi explică el cu răbdare. Caii noştri sunt învăţaţi să nu facă zgomot…

— Şi iapa mea va fi la fel de tăcută, îl întrerupse ea.

Dintr-odată, scoţianul zâmbi.

— La fel de tăcută ca tine?

Fără zăbavă, Judith dădu din cap.

Iain oftă.

— Bănuiam eu.

Judith îşi dădu seama că o insultase până când întinse iar mâinile spre ea. Iar de data asta, nu-i mai lăsă timp să le înlăture. Uriaşul era hotărât, nici pomeneală! Fără prea mare blândeţe, o ridică din şa, aşezând-o în faţa lui.

Nu se gândi la necuviinţa poziţiei. Judith ajunse călare, cu picioarele de-o parte şi de alta a calului, ca un bărbat, ca şi cum atâta lucru n-ar fi fost de ajuns, o stânjenea şi mai tare că avea coapsele lipite ale lui. Simţi cum se înroşea de ruşine.

Iain n-o lăsă să-şi schimbe neruşinata poziţie. O cuprinse strâns cu braţul stâng împrejurul taliei. Judith nu mai putea face nicio mişcare, doar să respire – şi bănuia că trebuia să se mulţumească numai cu atât. Le făcu semn de rămas bun slujitorilor care urmăreau spectacolul.

Era cam iritată că scoţianul folosea asemenea tactici ca să-şi facă placul. Totuşi, observă cât de cald îi era în braţele lui – şi-i mai simţi şi mirosul; constata că acea slabă aromă masculină îi plăcea nespus de mult.

Se rezemă de pieptul lui. Îi ajungea cu creştetul capului sub bărbia lui. Nu încercă să ridice privirea spre el când îl întrebă cum se numea.

— Iain, şopti el arţăgos.

Judith dădu din cap, semn că auzise – cu acest prilej, lovindu-l în bărbie.

— În ce fel eşti înrudit cu Frances Catherine?

— Soţul ei e fratele meu.

Între timp, trecuseră podul şi urcau colina, spre cimitirul familiei.

— Şi se numeşte Patrick?

— Da.

Se vedea clar că n-avea chef să vorbească. Judith se dezlipi de el, întorcându-se să-l privească. Scoţianul se uita drept înainte, fără s-o ia în seamă.

— O singură întrebare mai am să-ţi spun, Iain, spuse ea. Apoi, promit c-am să te las cu gândurile tale.

În sfârşit, o privi. Lui Judith i se tăie respiraţia. Dumnezeule mare, dar ce ochi frumoşi mai avea! Făcuse o greşeală uitându-se la el, căci uitătura lui pătrunzătoare îi alungă din minte orice gânduri.

Dar nu risca nimic găsindu-l atrăgător, îşi spuse ea. Desigur, n-avea ce să se întâmple. Se ducea la el acasă, da, însă numai în ospeţie, ca străină. Odată ajunşi acolo, probabil că nu urmau să aibă de-a face nimic unul cu altul.

Şi-n plus, ea era englezoaică. Nu, atracţia aceea inofensivă nu putea să ducă nicăieri.

— Eşti căsătorit?

Întrebarea îi scăpase de pe buze aproape fără voie. Părea şi mai surprinsă decât el că o rostise.

— Nu, nu-s însurat.

Judith zâmbi.

Ce să mai înţeleagă din asta? Bun, îl întrebase, îi răspunse, acum putea să n-o mai ia în seamă. Din păcate, nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Mai am o întrebare să-ţi spun, şopti Judith. Şi pe urmă, jur că te las în pace.

Se priviră un lung răstimp, unul în ochii celuilalt.

— Şi care e întrebarea asta pe care vrei să mi-o pui?

Glasul lui era scăzut, şoptit, ca o mângâiere. Acea senzaţie o nedumerii şi mai mult, silind-o să-şi ia privirea de la diavolul acela chipeş ca să se limpezească.

Iain îi observă ezitarea.

— Nu cred că-i o întrebare prea importantă.

— A, ba e foarte importantă, replică ea.

Mai tăcu un moment, încercând un moment să şi-o amintească. Îi privea bărbia, ca să se poată concentra.

— Mi-am adus aminte, zâmbi ea. Patrick e bun cu Frances Catherine? Se poartă frumos cu ea?

— Cred că e bun, ridică Ian din umeri.

Apoi adăugă:

— Nici c-un deget n-ar atinge-o.

Judith îl privi în ochi, fără să-şi ascundă amuzamentul.

— Ştiam deja că nu i-ar face niciun rău.

— De unde?

— Dacă ridica măcar o dată mâna asupra ei, ar fi fugit din casa lui.

La o năstruşnicie atât de mare, Iain nici nu ştiu ce să răspundă. Dar îşi reveni în fire.

— Şi unde-ar fi fugit?

— La mine.

Părea aşa de sinceră, încât Iain îşi dădu seama că-şi credea cu adevărat spusele. În viaţa lui nu mai auzise ceva atât de caraghios. O nevastă nu-şi părăsea bărbatul cu una cu două, orice s-ar fi întâmplat.

— Nimeni din clanul Maitland nu s-ar atinge vreodată de-o femeie, la furie.

— Iain, ia uite-aici! strigă deodată Alex, întrerupându-le convorbirea.

Judith se întoarse tocmai la timp pentru a-l vedea arătând spre mormântul distrus de ea în seara dinainte. Iain o simţi încordându-se.

— Ştii cine a făcut asta?

— Da, şopti ea abia auzit.

— Al cui e…

Nu-l lăsă să termine.

— E mormântul tatălui meu.

Între timp ajunseră lângă Alex. Războinicul cu ochii

verzi îl privi pe Ian, apoi din nou pe Judith.

— Vrei să punem piatra la mormânt la loc înainte să mergem mai departe, domniţă?

Judith clătină din cap.

— Atunci, ar trebui s-o dărâm din nou, dar îţi mulţumesc pentru bunăvoinţă.

Alex nu-şi putu ascunde uimirea.

— Doar nu vrei să ne spui că tu ai făcut asta?

Fără nici cea mai mică urmă de stânjeneală pe faţă, Judith îi răspunse.

— Ba da, eu am făcut-o. Mi-a luat un ceas şi mai bine. Pământul e tare ca piatra.

Scoţianul păru copleşit. În clipa următoare Iain întoarse capul lui Judith spre el, apăsând-o pe obraz cu dosul degetului mare.

— Şi de ce ai făcut una ca asta?

Judith ridică din umeri.

— Mi s-a părut lucrul cel mai potrivit.

Războinicul clătină din cap. O asemenea grozăvie părea complet nepotrivită cu impresia pe care şi-o făcuse despre ea. Bănuise că era o femeie inocentă şi blândă. Da – şi îndărătnică, după cum îl contrazise în legătură cu calul. Totuşi, nu părea soiul care să profaneze un loc sfânt.

— Ăsta-i mormântul tatălui tău? o întrebă el din nou, hotărât să dezlege misterul.

— Da, oftă uşor Judith. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji. Mormântul e gol.

— Gol!

— Da.

N-avea de gând să-i spună mai mult de-atât. Iain se hotărî să n-o mai iscodească. Devenise complet ţeapănă în braţele lui. Se vedea clar că subiectul o tulbura.

Îi făcu semn lui Alex s-o ia înainte, apoi îşi mână calul după al lui. După ce lăsară cimitirul în urmă, Judith începu

iar să se destindă.

*

Nu mai schimbase o vorbă până la apusul soarelui, când sosise vremea să-şi facă tabăra pentru noapte. Călăriseră ceasuri îndelungate. Oamenii erau mult mai veseli acum, când trecuseră frontiera şi se aflau iar în Scoţia.

Jeane pusese deasupra merindelor din traistă un pachet cu cina pentru prima seară. Judith întinse pe pământ ştergarul alb, apoi aşternu peste el mâncarea: pâine neagră, cu coajă groasă, triunghiuri de brânză galbenă şi roşie, felii groase de slănină sărată şi mere verzi, proaspete.

Când totul fu gata, le făcu semn oamenilor să se apropie. Abia după câteva momente îşi dădu seama că nu aveau de gând să cineze cu ea. Simţi că se înroşeşte de ruşine. Îşi lăsă capul plecat, ca niciunul să nu-i vadă umilinţa.

Făcuse o greşeală prostească. Era englezoaică, la urma urmei, şi probabil li se făcea rău numai la gândul de a mânca împreună cu ea.

Iain, care tocmai revenea în poiană, se opri brusc. O singură privire aruncă spre Judith şi înţelese că ceva nu era în neregulă. Obrajii ei se înroşiră ca focul. Apoi îşi privi oamenii. Alex şi Gowrie stăteau aşezaţi în capătul opus a luminişului, rezemaţi de copaci, Brodick, tăcut ca de obicei, adormise deja.

Observând mâncarea din faţa lui Judith, Iain ghicise ce se întâmplase. Oftă, apoi îşi împreună mâinile la spate şi veni până la ea.

Judith refuză să-l privească. De îndată ce-l văzuse apropiindu-se, începuse să împacheteze la loc mâncarea.

Tocmai îndesă bocceluţa albă înapoi în traistă, când Iain se aşează în faţa ei.

Luă mărul. Judith i-l smulse din mână.

Iain îl smulsese înapoi. Îndrăzneala lui o miră atât de tare, încât ridică privirea spre el.

Ochii-i sclipeau de veselie. Judith nu putea pricepe ce anume găsea atât de amuzant. Continuă să-l privească, în timp ce Iain muşca din măr. Apoi se aplecă înainte şi-i oferi şi ei mărul. Muşcă şi ea, fără să-şi dea seama ce face.

Dintr-odată, lângă ei apăru Alex. Fără o vorbă, se aşeză şi vârî mâna în traistă, scoţând iar bocceaua. După ce-i aruncă o bucată de pâine lui Iain, muşcă şi el dintr-un triunghi de brânză.

Apoi li se alătură şi Gowrie. Luând în poală unul dintre mere. Judith le explică sfioasă că-l păstra pentru războinicul care adormise, ca să-l mănânce dimineaţa.

— Cred că Brodick e frânt de oboseală, dacă se lipseşte de cină, remarcă ea.

Alex pufni în râs.

— Brodick nu e ostenit, doar încăpăţânat. Nici mâine n-o să-ţi mănânce mărul, de vreme ce eşti englezoaică. N-o să…

Expresia ei încruntată îl făcu să se întrerupă. Se întoarse şi se uită spre Brodick, calculă în minute distanţa, apoi luă mărul din poală.

— Dacă eşti sigur că mâine nu va mânca mărul, înseamnă că vrea să-l mănânce acum.

Era hotărâtă să arunce mărul în capul ursuzului scoţian, dar în timp ce-şi lua avânt, Iain o prinse de mână.

— N-ar fi bine să faci asta, fătucă, o preveni el.

Nu vru să-i dea drumul. Judith încercă să-şi smulgă mâna, dar după câteva clipe renunţă.

— Ai dreptate, spuse ea. Ar fi păcat, un măr atât de bun, soi ales, englezesc, aş putea s-adaug, irosit pentru un

scoţian prost crescut.

Făcu o pauză, clătinând din cap.

— Nu-mi vine să cred că eşti din neam cu Frances Catherine. Acum poţi să-mi dai drumul, Iain.

Se vedea clar că n-avea încredere în ea. Îi dădu drumul, dar luă mărul din mâna ei. Judith fu prea surprinsă de zâmbetul lui neaşteptat ca să-l mai contrazică.

— N-ar fi bine să ţi-l faci pe Brodick duşman, Judith, o avertiză Alex.

— Dar mi-e duşman deja, replică ea, luându-şi cu greutate privirea dinspre Iain. S-a hotărât să mă trateze cu vrăjmăşie încă dinainte de a ne fi cunoscut, nu-i aşa?

Nimeni nu-i răspunse. Apoi, Gowrie schimbă vorba.

— Dacă te răzbuni de fiecare dată când nu-i placi cuiva, ai s-azvârli mere cât e ziulica de lungă, tot drumul până-n Highlands.

— Mere de soi ales, scoţian, o tachină Alex.

Judith îl privi încruntată.

— Puţin îmi pasă dacă le plac oamenilor sau nu, replică ea. Frances Catherine are nevoie de mine. Numai asta contează. Ce simt eu n-are nicio însemnătate.

— Şi de ce are nevoie de tine?

Dar, înainte de a apuca să-i răspundă, Brodick continuă:

— Doar îl are pe Patrick.

— Şi pe noi toţi, adăugă Alex. Suntem neamurile ei.

Judith se întoarse iar spre ceilalţi

— Sunt sigură că e înconjurată de atâta loialitate, dar voi sunteţi bărbaţi, la urma urmei.

Aceste cuvinte îl făcură pe Iain să înalţe o sprânceană. Se vedea limpede că nu înţelegea despre ce vorbea Judith. Iar Gowrie şi Alex erau la fel de nedumeriţi.

— Frances Catherine are şi rude femei, spuse Gowrie.

— Îmi închipui că da, fu Judith de acord.

— Atunci, de ce are nevoie de tine? se interesă el, luând o a treia felie de slană.

— Pentru naştere, ghici Iain cu voce tare.

— Va să zică, se aşteaptă să aibă greutăţi? îl întrebă Gowrie.

Iain dădu din cap.

— Se pare că da.

Alex pufni cu dispreţ. Acea reacţie o făcu pe Judith să se simtă ofensată.

— Frances Catherine are toate motivele să fie îngrijorată. Nu e fricoasă, dacă la asta vă gândiţi. Este una dintre cele mai curajoase femei pe care le-am cunoscut vreodată. E puternică, vitează şi…

— Ei, haide, nu te înfierbânta, o întrerupse Alex. Cu toţii cunoaştem numeroasele calităţi alese ale lui Frances Catherine. Nu e nevoie s-o aperi în faţa noastră.

— Crede că o să moară? întrebă Gowrie, surprins, ca şi cum abia acum i-ar fi trecut aşa ceva prin minte.

Înainte ca Judith să-i răspundă, Brodick strigă:

— Dacă femeia lui Patrick crede c-o să moară, de ce-a trimis după tine, englezoaico?

Judith se întoarse încruntată spre coconul cu carouri. Apoi se hotărî să nu-l mai ia în seamă pe necioplitul acela. Putea să-i strige şi o sută de întrebări, că tot n-avea de gând să mai răspundă.

Toţi o aşteptau să le explice. Judith îşi făcu de lucru, strângând din nou mâncarea în bocceluţă.

Curiozitatea lui Brodick se vădi mai puternică decât antipatia faţă de femeia englezoaică. Îşi croi drum pe lângă ea, cu coatele, împingându-l pe Alex la o parte. Expresia lui Iain nu spunea nimic. Luă mărul şi i-l aruncă lui Brodick. Judith refuză să-l privească, dar îl auzi muşcând zgomotos din fruct.

Apoi, Iain îi făcu cu ochiul. Îi zâmbi şi ea.

— Aştepţi să te-ntreb din nou, englezoaico? mormăi Brodick, cu gura plină.

— Ce să mă-ntrebi, Brodick?

Oftatul lui fu atât de năprasnic, încât mai că răsturnă traista cu merinde. Judith îşi muşcă buza de jos, ca să nu izbucnească în râs.

— Anume mă zăpăceşti? mârâi el.

Judith dădu din cap.

Alex şi Gowrie izbucniră în râs. Brodick se încruntă şi mai abitir.

— Răspunde-mi la-ntrebare şi gata, porunci el. Dacă Frances Catherine crede c-o să moară, de ce a trimis după tine?

— N-ai înţelege.

— Fiindcă-s scoţian?

Judith nu-şi ascunse exasperarea.

— Ştii, întotdeauna mi s-a spus că scoţienii pot fi încăpăţânaţi. Niciodată n-am crezut o asemenea prostie, desigur, dar acum, că te-am cunoscut, cred că va trebui să mă mai gândesc.

— Nu-l întărâta, o avertiză Alex, cu un chicotit.

— Dară, Brodick se burzuluieşte de-a binelea când e prost dispus, adăugă şi Gowrie.

Judith făcu ochii mari.

— Vreţi să spuneţi că acum e vesel?

Gowrie şi Alex dădură din capete în acelaşi timp, făcând-o să izbucnească în râs. Era convinsă că glumeau cu ea.

Iar ei erau la fel de convinşi că-şi pierduse minţile.

— Cu toţii suntem curioşi să ştim de ce a trimis Frances Catherine după tine, spuse Alex, după ce se mai linişti.

Judith dădu din cap.

— De vreme ce nu mă cunoaşteţi deloc bine, va trebui

să vă mărturisesc câteva din marele mele cusururi, ca să înţelegeţi. Sunt foarte îndărătnică, şi arogantă, deşi la drept vorbind n-am niciun motiv să mă înfumurez. Sunt păcătos de posesivă... meteahna asta v-am spus-o?

Toţi în afară de Iain clătinară din capete. Judith, însă, îl privea pe conducător. În ochii lui se aprinse o luminiţă caldă. Se simţea cam nelinişţită, văzând că un bărbat chipeş îi dădea atâta atenţie. Fu nevoită să facă un efort pentru a întoarce capul, ca să se poată concentra la ceea ce spunea.

Cu privirea în poală, şopti:

— Ei bine, da – sunt posesivă. Frances Catherine îmi cunoaşte şi ea numeroasele defecte. Adevărul e că şi contează pe ele.

— De ce? întrebă Brodick.

— Deoarece crede că-i în primejdie să moară, explică Judith.

Oftă uşor, înainte de a adăuga.

— Iar eu sunt prea încăpăţânată ca s-o las.

CAPITOLUL 3

Nu râseră de ea. Iain zâmbea, dar niciunul dintre ceilalţi nu aveau nicio reacţie. Judith simţi că roşea. Îşi ascunse acest semn grăitor de stânjeneală începând iar să împacheteze merindea.

Nu mai rămăsese nimic de strâns. O dată ce se apucase de mâncat, Brodick nu se mai oprise până nu înfulecase şi ultimul dumicat.

Judith se duse la râu să se spele pe mâini, apoi se aşeză pe iarba malului şi începu să se pieptene, bucurându-se de frumuseţea împrejurărilor.

Când soarele aproape dispăruse de pe cer, Iain veni să o aducă înapoi în tabără.

Zâmbetul ei îl luă pe nepregătite, făcându-l să se poarte puţin mai ursuz decât de obicei.

— Ar fi trebuit să dormi, Judith. Mâine te aşteaptă o zi grea.

— Va fi grea şi pentru tine? îl întrebă ea, ridicându-se.

— Nu, şopti el.

Judith nu avea nici cea mai vagă idee de ce coborâse glasul.

— Atunci, nu va fi grea nici pentru mine, spuse ea.

Iain o privi cu o expresie nedumerită.

— Mă derutezi, Iain.

Nu-şi dădu seama că rostea aceste cuvinte până când şi le auzi cu urechile ei. Se retrase din calea lui, apoi porni grăbită spre poiană.

Iain o privi cum se îndepărta, stând în loc, cu mâinile la spate. Când îşi dădu seama cât de ţeapăn era, făcu un efort să se relaxeze.

— La naiba, mormăi el.

Hotărî că era mai bine să se ţină cât mai departe de ea în timpul călătoriei. Reveni la tabără, şi văzu că Judith intrase deja în cortul pe care i-l făcuse Alex şi Gowrie. Iain se duse la copacul de lângă Brodick, se aşeză şi se rezemă de trunchi.

— E englezoaică, Iain, încearcă să ţii seamă de asta.

Iain îşi privi încruntat prietenul.

— Adică?

— Ţi-a căzut cu tronc.

— De unde naiba ştii?

Tonul furios a lui Iain nu-l intimidă pe Brodick. Erau prieteni de ani de zile, şi-n plus, Brodick îi dorea numai binele.

— Dacă nu-ţi ascunzi simţămintele, Alex şi Gowrie vor

afla şi ei curând.

— Ce mama dracului, Brodick…

— Şi eu o vreau.

Iain fu uimit.

— Nu se poate! declară el pe un ton poruncitor, nefiind în stare să se stăpânească.

— Pari cam posesiv, Iain.

Prietenul său nu-i răspunse. Brodick oftă prelung.

— Credeam că-i urăşti pe englezi, Brodick, declară Iain după câteva clipe.

— Într-adevăr. Dar, când mă uit la ea, uit. Ochii ei… e ca o boală de care nu mai scap.

— Fă bine şi scapă.

Glasul lui Iain se înăsprise.

La această poruncă feroce, Brodick înălţă o sprânceană. Dar Iain terminase orice discuţie.

Nu adormi mult, mult timp. Tot încerca să-şi pună în ordine învălmăşeala gândurilor.

*

A doua zi dimineaţă, Iain nu era cu nimic mai bine dispus. Aşteptă până în ultimul moment ca s-o trezească pe Judith. Abia după ce caii fură pregătiţi de plecare, porni spre cortul ei şi o atinsese uşor pe umăr, chemând-o pe nume.

Judith nu mişcă. Iain îi scutură din nou umărul, mai tare de data asta.

— Doamne, adânc mai doarme, nu? remarcă Gowrie, apropiindu-se. Mai respiră?

În sfârşit, Judith deschise ochii. Îi privi pe uriaşi aplecaţi deasupra ei şi fu cât pe ce să urle. Se stăpâni la timp, lăsând să-i scape doar un uşor ţipăt.

— E timpul să plecăm, Judith, îi spuse Iain. Du-te la

râu şi înviorează-te.

Judith dădu din cap, apoi se ridică şi porni.

Brodick o prinse de la spate. Punându-şi mâinile pe umerii ei, o întoarse încet în direcţia râului, apoi o împinse uşor, făcând-o să pornească iar.

— Crezi c-o să meargă aşa până-n mijlocul râului? întrebă Alex.

— S-ar putea să se trezească mai devreme, răspunse Gowrie, cu un chicot.

Când ajunse pe mal, Judith era trează de-a binelea. Apa o învioră şi mai mult. Îşi făcu toaleta cât putu de repede, apoi se întoarse grăbită la tabără.

Toţi o aşteptau, călare, în afară de Iain. Judith nu ştia cu cine trebuia să călătorească în ziua aceea. Alex şi Gowrie îi făcu amândoi semn să se apropie. Iain tocmai încăleca în partea opusă a luminişului, şi cum nu se uita spre ea, Judith se hotărî să meargă cu Alex, care era cel mai aproape.

Tocmai îl lua de mână, când fu oprită. Armăsarul lui Iain se apropie şi braţul călăreţului o cuprinse de mijloc, ridicând-o în şa fără să încetinească pasul.

Următoarele două ceasuri fură istovitoare pentru Judith. Părăsiseră drumul şi călăreau de parcă i-ar fi mânat din urmă o legiune de draci. Hurducăturile erau îngrozitor de dureroase, până ajunsese la povârnişurile munţilor, unde fură nevoiţi să încetinească.

În sfârşit, Iain îngădui să facă un scurt popas. Se opriră într-o poieniţă înconjurată de desişuri. Judith mâncă pe îndelete, privindu-l pe Iain aproape tot timpul. Nu ştia prea multe despre niciunul dintre ei, decât că erau înrudiţi într-un fel cu Frances Catherine, şi-i erau credincioşi. Desigur, era un mare noroc pentru ei s-o aibă în familie.

Dintr-odată îşi amintise cum se întâlniseră prima dată. De-a lungul anilor, tatăl lui Frances Catherine povestite de

multe ori, cu mare plăcere, acea întâmplare.

— De ce râzi, fată?

Judith închisese ochii şi se concentra atât de tare asupra amintirii, încă nu-l auzise pe Alex apropiindu-se. Privindu-l, văzu că se oprise doar un pas distanţă de ea.

— Îmi aminteam cum am întâlnit-o prima oară pe Frances Catherine, răspunse ea.

Părea sincer interesat. Judith presupusese că voia să audă despre copilăria lui Frances Catherine. Îi povesti cum o cunoscuse şi, când termină, văzu că li se alăturase şi Gowrie şi Iain, ca s-o asculte.

— Frances Catherine s-a împrietenit cu tatăl tău la fel cum te-ai ataşat şi tu de al ei? întrebă Gowrie.

— Tatăl meu nu era acolo.

Zâmbetul îi pierise de pe buze. Se ridică şi porni spre adăpostul copacilor.

— Vin în câteva momente! le strigă ea peste umăr.

În noaptea aceea dormise sub cerul liber, şi în următoarele patru nopţi de asemenea, iar într-a şasea zi a călătoriei, Judith era frântă de oboseală. Aflase de la Alex că Iain era noul boier al clanului şi nu era deloc surprinsă. Îşi dăduse seama că era un conducător înnăscut, prea îngâmfat ca să urmeze poruncile altora. Îi descoperise destul de repede acest cusur.

Iain devenise la fel de retras. Încă mai insista să călătorească împreună, dar abia dacă îi adresa vreo vorbă.

— Te frământă gândul la unele greutăţi de-acasă? îl întrebă ea, când nu mai suportă tăcerea.

Călătoreau încet, printr-o trecătoare dificilă de munte. Judith întoarse capul spre el, în aşteptarea răspunsului.

— Nu.

Mai multe nu spuse.

Trecu încă o oră de tăcere. Apoi Iain se aplecă la urechea ei, întrebând-o:

— Dar tu?

Judith nu ştia la ce se referea. Îl privi din nou – şi văzu că gura lui ajunsese la doar câteva degete de a ei. Întoarse repede capul.

— Dar eu, ce? şopti ea încordată.

— Ai acasă necazuri care te preocupă?

— Nu.

— Ne-am mirat că familia ta ţi-a îngăduit să pleci cu noi.

Judith ridică din umeri.

— La vară o să se facă mai cald, sau aici, în miazănoapte, e întotdeauna atât de frig? se interesă ea, încercând să schimbe vorba.

— Mai cald ca acum n-o să fie niciodată, replică el.

Amuzamentul din glasul lui o nedumeri.

— Ai lăsat acasă vreun baron că ţi-a cerut mâna, Judith? Eşti juruită cuiva?

— Nu.

— De ce?

— E foarte complicat… ocoli ea răspunsul. Serios, nu vreau să discutăm despre asta. Tu de ce nu eşti căsătorit?

— N-am avut nici timp, nici chef.

— Nici eu n-am chef.

Iain râse. Această reacţie o surprinse atât de mult, încât iar se întoarse să-l privească.

— De ce râzi?

La naiba, atrăgător mai era când se înveselea. Colţurile ochilor i se încreţeau, cenuşiul acestora căpătând scânteieri argintii.

— Va să zică, n-ai glumit cu mine? o întrebă el.

Judith dădu din cap ceea ce îl făcu să râdă cu atât mai tare.

— În Highlands nu contează dacă o femeie are chef de măritiş sau nu, îi explică el. Mi-am închipuit că la fel merge

treaba în Anglia.

— La fel e şi acolo, confirmă Judith. Femeia n-are niciun cuvânt în ceea ce priveşte viitorul ei.

— Atunci, de ce…

— Ţi-am explicat deja. E o situaţie complicată.

Iain n-o mai întrebă nimic, lucru pentru care Judith îi fu negrăit recunoscătoare. Nu voia să vorbească despre familia ei, şi nici nu se gândise prea mult la viitor. Totuşi, se îndoia că mama ei i-ar fi putut aranja o căsătorie. Toată lumea ştia că atât mama ei şi fiica îi aparţineau încă Boierului MacLean… dacă mai trăia. În caz că murise, unchiul Tekel ar fi devenit tutorele ei… Oare?

Dară, era foarte complicat. Se rezemă de Iain, închizând ochii, prea obosită ca să mai gândească.

— Peste vreun ceas, vom intra pe un tărâm vrăjmaş, Judith. Trebuie să taci până-ţi voi îngădui eu să vorbeşti.

Siguranţa ei era în mâinile lui, aşa că încuviinţă de îndată. Peste câteva minute, adormi.

Regiunea izolată prin care treceau era plină de copaci cu coroane dese şi flori de vară. Sunetul unei cascade care se rostogolea într-o râpă uriaşă acoperea complet zgomotele cailor.

Deodată, Gowrie îşi struni armăsarul şi ridică pumnul în aer. Numaidecât, Iain coti spre răsărit, pornind la galop spre un pâlc des de copaci. Ceilalţi îl urmară, ascunzându-se şi ei în pădurea din jur.

Se auzi un hohot de râs, de la nici douăzeci de paşi de unde aşteptau Iain şi Judith, urmat de altele. Iain îşi ciuli urechile. Socoti că în zonă erau cel puţin cincisprezece MacPhersoni. Îl mânca mâna să scoată spada. La naiba, tare-ar fi vrut să-şi ia inamicul prin surprindere. Sorţii erau de partea lui. Cu Gowrie, Alex şi Brodick luptând alături de el, cei cincisprezece – douăzeci de MacPhersoni nepricepuţi nici n-ar fi prilejuit o victorie vrednică de a fi povestită.

Dar în primul rând conta siguranţa lui Judith. Instinctiv, Iain o strânse şi mai tare de mijloc. Fata se cuibări la pieptul său, după care oftă uşor. Mâna lui îi acoperi gura, iar acest gest o trezi. Deschise ochii, privindu-l.

Iain clătină din cap, fără să-şi ia mâna de pe gura ei. Dându-şi seama că ajunsese pe teritoriul duşmanilor, Judith făcu ochii mari o clipă, apoi încercă să se relaxeze.

Trecu aproape o jumătate de ceas, până când Iain îşi retrase mâna de pe gura ei, apoi îi eliberă şi mijlocul. Cu blândeţe, îi ridică faţa ca să-l privească, apăsând-o cu degetul cel mare sub bărbie.

Voia să-i spună că pericolul trecuse, dar uită de acest gând imediat ce privirile li se întâlniră. Niciodată nu mai simţise o asemenea dorinţă, care-l făcea să se simtă neputincios. Se aplecă încet, lăsându-i timp destul ca să se retragă, dacă voia, dar Judith nu se mişcă. Uşurel, gura lui o atinsese pe a ei. O dată. De două ori. Judith nu se retrase nici acum.

Mai voia. Mâna lui i se încleştă în jurul soldurilor, iar gura-i coborî posesiv peste a ei. Îl captură exclamaţia şocată, fără s-o ia în seamă.

Se gândi să pună capăt atracţiei, printr-un singur sărut. Să-i afle gustul, senzaţia buzelor ei sub ale lui şi să termine. Nu reuşi.

Îşi dădu seama cât de curând de acest lucru. Al dracului, că gustoasă mai era! Şi atât de moale, de caldă şi docilă în braţele lui... Voia mai mult. Avea nevoie de mai mult.

Îi deschise gura cu forţa şi, înainte ca Judith să-i ghicească gândul, limba lui se strecură înăuntru, ca să se împerecheze cu a ei.

Abia acum încercă Judith să se retragă, deşi numai o secundă. Apoi îl cuprinse de mijloc, strâns. Limba ei o

mângâia pe a ei, făcându-i pe amândoi să tremure de dorinţă. Fără doar şi poate, nu mai era doar sfioasă. Ba, îl săruta la rândul ei, cu patimă!

Iain scoase un mârâit gros din gâtlej. Judith scânci. Pasiunea dogorea între ei, pieziş, iar când îşi dădu seama că n-avea să fie satisfăcut până nu ajungea între coapsele ei, făcu un efort să se oprească.

Era uluit şi furios, deşi numai pe sine însuşi. O asemenea lipsă de autodisciplină îl copleşea. Judith îl privea cu o expresie nedumerită. Avea buzele umflate… şi la vederea lor, îi venea s-o sărute din nou.

Îi rezemă capul pe umărul lui, apoi trase de frâul calului, pornind înapoi spre cărare.

Judith încă mai tremura, şi era uluită de propriile ei reacţii pătimaşe. Era cea mai miraculoasă şi înspăimântătoare experienţă prin care trecuse vreodată.

După câteva clipe, tremurul i se mai potoli, şi tocmai începu să-şi spună că învinsese în acea luptă cu propriile ei emoţii învălmăşite, când Iain îi răni din nou sentimentele. Îşi opri armăsarul lângă armăsarul murg a lui Alex şi, înainte să înţeleagă ce avea de gând să facă, o mută pe şaua prietenului şi supusului său.

Atunci, aşa să fie! Dacă nu voia să mai aibă nimic de-a face cu ea, Judith urma să i-o plătească în aceeaşi monedă. Refuză să arunce măcar o privire spre el, rugându-se să nu i se vadă bujorii din obraji. Parcă-i luase faţa foc.

Iain porni în frunte. Gowrie îl urmă, iar după el venea Alex. Brodick rămăsese din nou să protejeze spatele.

— Ţi-e frig, fată? o întrebă Alex în şoaptă la ureche, cu vădită îngrijorare.

— Nu, răspunse ea.

— Atunci, de ce tremuri?

— De frig.

Îşi dădu seama că se contrazisese singura, şi oftă

uşor. Alex avusese bunătatea de a nu-i spune că vorbea fără şir. Şi nu-i mai adresă o vorbă până seara, iar Judith nu mai deschise gura nici ea.

Pe la căderea nopţii, era atât de istovită încât abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Se opriseră în faţa unei case frumoase de piatră, cu acoperiş de crengi, cuibărită în poala muntelui. Faţa dinspre miazăzi a construcţiei era îmbrăcată în iederă, iar o potecă pietruită ducea de la uşă la hambarul alăturat.

În uşă stătea un bătrân cărunt, cu barba deasă şi umeri laţi. Le zâmbi în semn de bun-venit şi se grăbi să intre în casă.

Judith văzu dincolo de uşă şi o femeie. Stătuse în spatele soţului ei, iar acum se retrăsese în umbră.

— Vom înnopta aici, o anunţă Alex.

Descălecă, apoi se întoarse s-o ajute.

— O să ai un acoperiş deasupra capului şi vei putea dormi bine la noapte.

Judith dădu din cap. Alex îi făcu impresia unui om plin de compasiune. O ajută să coboare, dar nu-i dădea drumul. Ştia că, dacă o lasă singură, ar fi căzut de pe picioare. Aşa cum o ţinea de mijloc, îi simţea tremurul – iar Judith ştia.

— Ia-ţi mâinile de pe ea, Alex!

Glasul aspru al lui Iain răsunase din spatele ei. De îndată, Alex îi dădu drumul. Genunchii lui Judith se îndoiră. Iain o prinse tocmai în timp ce cădea. Privirea lui încruntată îl făcu pe Alex să se retragă, după care se întoarse şi porni spre casa ţărănească.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, spuse ea. Acum poţi să-mi dai drumul. Mi-am revenit.

Încercă să-i înlăture braţul. Iain, însă avea alte gânduri. O răsuci pe jumătate în faţa lui, apoi îi ridică bărbia cu degetul mare.

Zâmbea. Judith nu ştia ce să înţeleagă. Cu câteva

clipe înainte se purtase ca un urs întărâtat, deşi era limpede că pe Alex se înfuriase.

— Am să-ţi dau drumul când vreau eu, replică el. Nu când îmi îngădui tu, Judith.

Înfumurarea lui era revoltătoare.

— Şi când crezi că va fi asta? întrebă ea. Sau n-am voie să te întreb?

La auzul iritării din vocea ei. Iain înălţă o sprânceană, apoi clătină din cap.

— Eşti supărată pe mine, constată el. Vreau să-mi spui de ce.

Judith încercă să-i înlăture mâna de sub bărbie, dar se lăsă păgubaşă, când degetele lui i se încleştară împrejurul fălcilor.

— Nu-ţi dau drumul până nu-mi spui de ce te-ai înfuriat, insistă Iain.

— M-ai sărutat.

— Şi tu m-ai sărutat.

— Într-adevăr, recunoscu ea. Şi nici nu-mi pare rău. De asta ce mai zici?

Vorbea pe un ton provocator, iar în ochi îi scăpără o lumină sfidătoare. Orice bărbat ar fi uitat de toate, dacă se lăsa captivat de frumuseţea ei. Acest gând îi trecu lui Iain prin minte chiar în timp ce-i răspundea:

— Îţi zic că nici mie nu-mi pare rău.

Îl privi mulţumită.

— Poate că nu ţi-a părut rău atunci, dar acum îţi pare, nu-i aşa?

Iain ridică din umeri. Lui Judith îi venea să-i dea un picior.

— Fă bine şi nu mă mai atinge, Iain.

— Nu-mi dai tu mie porunci, fătuco.

Glasul lui deveni tăios. Judith nu-i dădu atenţie.

— Dacă-i vorba să mă săruţi, pot să-ţi dau câte

porunci poftesc. Nu-ţi aparţin ţie, adăugă ea, pe un ton mult mai blând.

Iain părea gata s-o strângă de gât. Judith trase concluzia că-l luase cam prea de sus. Părea o fire foarte irascibilă.

— N-am vrut să par arţăgoasă, începu ea. Şi ştiu că eşti obişnuit ca toată lumea să-ţi facă pe plac, de vreme ce ai ajuns boier, şi aşa mai departe… Totuşi, ca străină, n-am de ce să mă supun poruncilor tale, continuă ea, pe un ton cât mai rezonabil. Vin în ospeţie.

Renunţă la orice explicaţie, când îl văzu clătinând din cap spre ea.

— Judith, eşti de acord că, atâta vreme cât eşti în casa tatălui meu, te vei afla sub protecţia lui?

— Da.

Iain dădu din cap. Şi zâmbi. Se purta de parcă tocmai ar fi câştigat o discuţie importantă, iar Judith nici măcar nu era sigură care fusese subiectul.

Îi dădu drumul şi se îndepărtă. Judith o luă la goană după el. Când îl ajunse, îl apucă de mână. Iain se opri neîntârziat.

— Da?

— De ce zâmbeşti?

— Fiindcă tocmai mi-ai dat dreptate.

— Cum ţi-am dat dreptate?

Nu încerca anume să-i întindă o cursă. În ochi i se citea clar nedumerirea.

— Până te vei întoarce în Anglia, răspund de siguranţa ta. Îmi vei urma toate poruncile, adăugă el, dând din cap ca să-şi sublinieze cuvintele. Asta ai acceptat să faci.

Judith clătină din cap. Netot mai era! Cum Dumnezeu ajunsese la concluzia asta sucită, numai fiindcă ea îi spusese că nu mai putea s-o sărute.

— Nu m-am învoit deloc să fac aşa ceva, spuse ea,

fără să-i elibereze mâna.

Iain se îndoia că-şi dădea seama de acest gest. Ar fi putut să-şi smulgă mâna dintre ei. N-o făcu.

— Mi-ai spus că voi fi sub protecţia lui Patrick, îi reaminti ea. Prin urmare, el va răspunde de ea, Iain, nu tu.

— Într-adevăr. Dar eu sunt boierul clanului, iar Patrick răspunde în faţa mea. Acum înţelegi?

În sfârşit, Judith îşi retrase mâna.

— Înţeleg că îţi închipui că tu şi Patrick îmi puteţi da ordine, replică ea. Asta-i tot ce înţelegi?

Zâmbind, Iain dădu din cap.

Judith izbucni în râs.

Ce Dumnezeu o amuza?

Dar nu-l lăsă să ghicească singur.

— Asta înseamnă că tu şi Patrick daţi socoteală amândoi pentru toate faptele mele?

Iain dădu din cap.

— Toate greşelile mele devin şi ale voastre.

Împreunându-şi mâinile la spate, o privi încruntat.

— Ai de gând să faci vreo poznă?

— A, nu, în niciun caz, se grăbi Judith să răspundă, zâmbind. Îţi sunt într-adevăr foarte recunoscătoare pentru că mi-ai îngăduit să vin la tine acasă, şi-n niciun caz nu vreau să-ţi fac greutăţi.

— Zâmbetul ăsta mă face să mă îndoiesc de sinceritatea vorbelor tale.

— Zâmbesc dintr-un cu totul alt motiv, explică ea. Tocmai mi-am dat seama ce iraţional eşti, adăugă, dând din cap, când îl văzu privind-o neîncrezător.

— Nu-s deloc iraţional, se răsti Iain.

Nu-şi dădu seama că-l insultase.

— Ba eşti. Dacă nu-mi explici cum ai ajuns de la hotărârea mea de nu te lăsa să mă mai săruţi, la convorbirea asta ciudată, înseamnă că nu eşti raţional

deloc.

— Sărutul n-are nicio legătură cu discuţia asta, replică el. Şi nici important nu este.

Parcă i-ar fi dat o palmă, atât de usturătoare era nepăsarea din cuvintele lui. Dar Judith nu voia să-i arate cât îi rănise sentimentele. Dădu din cap, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Iain rămăsese pe loc, privind lung în urma ei.

Acum oftă adânc, obosit. Judith nu înţelegea, dar începuse deja să cauzeze probleme. Oamenii lui nu-şi mai puteau lua ochii de la ea. Şi, la naiba, nici el nu mai era în stare s-o facă.

Era o femeie frumoasă, şi orice bărbat ar fi observat acest lucru. Da, era firesc. Era logic. Şi totuşi, posesivitatea crudă pe care o simţea faţă de ea era cu totul altă poveste. Aceea nu era logică deloc.

Îi spuse că, în ultimă instanţă, răspundea pentru ea… până la întoarcerea în Anglia. La naiba, aproape că se înecase cu aceste cuvinte. Gândul de a o duce înapoi nu îl încânta deloc. Ce Dumnezeu se întâmpla cu el.

Cum avea să mai poată vreodată s-o lase să plece?

CAPITOLUL 4

Abia aştepta să scape de el. Judith ştia că acum nu mai gândea ca o persoană rezonabilă. Călătoria interminabilă o istovise atât de tare, încât i se pusese ceaţă pe creier. Ştia că reacţiona exagerat faţă de cuvintele aspre ale lui Iain. Nu era în stare să pună nimic în ordine, fiindcă o tot stânjeneau sentimentele. Încă mai simţea stânjeneala refuzului său, după câte se părea.

— Judith, vino să-l cunoşti pe Cameron! o strigă Alex.

Toţi se întoarseră spre ea. Judith se grăbi până în faţa gazdei. Făcu o reverenţă scurtă, cu un zâmbet forţat. Nu-i era uşor să surâdă, căci Cameron se uita la ea ca şi cum dintr-odată s-ar fi prefăcut într-un demon sau chiar mai rău… Expresia lui arăta fără umbră de îndoială la ce se gândea. Părea îngrozit de simpla ei existenţă.

O, Doamne, nu avea puterea să îndure asemenea aiureli. Oftă uşor, apoi îl salută.

— Seara bună şi dumitale, domnule.

— E englezoaică.

Cameron mugi aceste cuvinte atât de tare, încât i se umflară venele de pe frunte. Judith vorbise în gaelică desăvârşită, dar nu-şi putea ascunde accentul englezesc. Făcu instinctiv un pas înapoi, încercând să se ferească de mânia lui.

Se ciocni de Iain. Încercă să treacă într-o parte, dar boierul o opri, punându-i mâna pe umeri şi trăgând-o până ajunsese lipită de trupul lui.

Un timp, Iain nu scoase o vorbă. Alex veni lângă el. Apoi se apropie agale şi Gowrie, oprindu-se în partea cealaltă. Brodick sosi ultimul. Îl privi lung pe Iain, aşteptându-i permisiunea, iar când stăpânul său dădu din cap în sfârşit, trecu în faţa lui Judith.

— Am observat deja că e englezoaică, anunţă Brodick, încet dar ferm. Acum aş vrea să observi, Cameron, că Lady Judith se află sub protecţia noastră. O ducem cu noi, acasă.

Bătrânul păru să se trezească din toropeală.

— Da, desigur… se bâlbâi el. A fost doar mirarea, vedeţi voi, cum am auzit-o… cum vorbeşte…

Nu-i plăcea expresia din ochii Boierului Maitland, şi hotărî s-o drege cât mai repede. Făcu un pas la stânga, ca să se poată uita la femeia englezoaica în timp ce-şi prezenta scuzele.

Brodick se mişcă odată cu el, tăindu-i calea.

— Suntem cu toţii bineveniţi aici?

— Sigur că da! răspunse Cameron, în timp ce-şi răvăşea cu degetele claia de păr alb, rugându-se fierbinte ca boierul să nu observe cum îi tremura mâna. Din ziua când fratele tău s-a însurat cu singura mea fiică, tu şi oricare membru al clanului Maitland sunteţi oricând bineveniţi la noi. Şi femeia Boierului Maitland, desigur, se grăbi el să adauge, apoi se întoarse pe jumătate, mugind spre nevastă-sa: Margaret, pune cina pe masă pentru oaspeţii noştri!

Îi pofti pe toţi înăuntru. Judith întinse mâna şi apucase pledul lui Brodick, care se întoarse imediat.

— Îţi mulţumesc că mi-ai ţinut partea, şopti ea.

— Nu e nevoie, Judith, răspunse Brodick cu glasul îngroşat de stânjeneală.

— Ba da, insistă ea. Te rog, explică-i neamului tău că nu sunt femeia lui Iain. Se pare că a înţeles greşit.

Brodick o privi lung, fără o vorbă, apoi ridică privirea lui Iain.

De ce era atât de nehotărât?

— Nu-ţi cer decât să lămureşti omul, continuă Judith.

— Nu.

— Nu? De ce Dumnezeu nu?

Brodick nu zâmbi, dar colţurile ochilor i se încreţiră de amuzament.

— Pentru că eşti femeia lui Iain, declară el tărăgănat.

Judith clătină din cap.

— De unde ţi-a venit ideea asta ridicolă? Nu sunt decât o musafiră…

Renunţă la orice explicaţie, când Brodick se întoarse şi intră în casă. Alex şi Gowrie îl urmară, rânjind de-a binelea.

Judith rămăsese pe loc. În sfârşit, Iain îi eliberă umerii şi o împinse uşor înainte.

Nu se clinti. Trecu şi el alături, aplecând capul spre ea.

— Acum poţi să vii în casă.

— De ce n-ai spus nimic când Cameron a spus despre mine că-s femeia ta?

Iain ridică din umeri.

— Nu mi-a venit.

Minţea, desigur. Îi plăcea prea mult, ca să-l corecteze. Doamne, cât se mai sătura de gândurile astea prosteşti!

— Vino-n casă, îi ordonă el iar, pe un ton mai arţăgos decât voise.

Judith clătină din cap, lăsând privirea în pământ.

— Ce mai e? întrebă Iain, ridicându-i capul, cu dosul mâinii sub bărbie.

— Nu vreau să intru-n casă.

— De ce?

— Nu vreau să mă duc într-un loc unde nu sunt dorită, şopti ea. Şi-n seara asta sunt frântă de oboseală.

— Dar nu ăsta e motivul pentru care vrei să rămâi aici, nu-i aşa?

— Ţi-am explicat… M-am simţit umilită, izbucni ea. Ştiu că n-ar trebui s-o pun la suflet. Toţi oamenii din Highlands îi urăsc pe englezi şi… m-am săturat de atâta ură. E… o dovadă de necunoaştere, Iain.

Iain dădu din cap, făcând-o să se mai liniştească. Îi era greu să rămână indignată când el n-o contrazicea.

— Te-ai speriat?

— Furia lui, da, recunoscu Judith. Era foarte iraţională. Sau exagerez din nou. Sunt prea ostenită ca să ştiu.

Era extenuată, Iain nu-i dăduse destulă atenţie, astfel i-ar fi observat cearcănele de sub ochi. Când îşi mărturisi umilinţa, îl luase de mână, şi încă nu-i dăduse drumul.

Da, Judith arăta frântă de oboseală, şi învinsă, şi incredibil de frumoasă.

— Trebuie să intri în casă. Te aşteaptă cu plăcere aici.

Zâmbind Iain, îşi trase mâna dintr-a ei.

— Dar mie mi-ar face şi mai mare plăcere dacă ai veni şi tu în casă cu mine, anunţă el.

Se săturase de-atâtea vorbe. O luă cu braţul de după umeri, strângând-o scurt, apoi o trase după el spre uşă.

— Ai spus c-ai putea reacţiona peste măsură, remarcă el din mers. Când ai făcut-o pentru prima dată?

— Când m-ai sărutat.

Ajunsese în faţa uşii, Iain se opri brusc, strângând-o mai tare.

— Nu înţeleg, spuse el. În ce fel ai întrecut măsura?

Judith îşi simţi obrajii înfierbântându-se. Îi înlătură braţul dimprejurul umerilor ei.

— S-a văzut clar că erai furios pe mine... după aceea, iar asta m-a făcut să mă înfurii şi eu. N-ar fi trebuit să-mi pese, adăugă ea, dând din cap.

Şi, fără să-i mai aştepte reacţia, intră grăbită.

Femeia vârstnică pe care o văzuse lângă uşă îi ieşi în întâmpinare. Zâmbetul ei părea sincer, iar Judith îi surâse la rândul ei, simţind că se mai destindea.

Margaret era o femeie drăguţă. Ridurile întipărite pe frunte şi în jurul gurii nu-i risipeau atracţia. Avea nişte ochi frumoşi verzi, cu punctişoare aurii, şi un păr castaniu des, vârstat cu şuviţe cărunte, împletit în coadă la spate. Deşi era mai înaltă cu un cap decât Judith, nu părea s-o intimideze deloc. Emana numai bunătate.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit în casă, spuse Judith, după ce făcuse o plecăciune.

Margaret îşi şterse mâinile de şorţul alb, înainte de a-i răspunde la reverenţă.

— Dacă iei loc la masă, acuşi termin de pus mâncarea.

Judith nu voia să stea la cină cu bărbaţii. Iain li se

alăturase deja, iar Cameron tocmai îi turna vin în cupă. Judith simţi imediat un gol în stomac. Trase scurt aer în piept, ca să se calmeze. O cupă de vin n-avea să-l îmbete pe Iain, nu…? Iain nu era ca Tekel. Nu putea să devină atât de rău. N-avea s-o facă.

Întâmplător, chiar atunci ridică privirea. O clipă doar se uită la Judith, şi-şi dădu seama că era ceva în neregulă. Pălise toată, şi părea în panică. Vru să se ridice de la masă ca s-o întrebe ce se întâmplase, când observă că se uita la ulciorul cu vin.

Ce Dumnezeu o apucase?

— Judith? Vrei să bei şi tu puţin…

Vehement, Judith scutură din cap.

— Apa n-ar fi mai… răcoritoare, după o călătorie atât de lungă şi grea?

Iain se rezemă de spătar. Băutura lor părea să fie al dracului de importantă pentru ea. N-avea nici cea mai vagă idee de ce, şi bănuia că nici nu prea conta. Se vedea clar că era tulburată. Dacă voia să bea cu toţii apă, foarte bine.

— Da, îi dădu el dreptate, apa ar fi mai răcoritoare.

Uşurată, Judith îşi lăsă umerii să se înmoaie.

Brodick îi observă şi el reacţia.

— O să ne sculăm devreme, Cameron, spuse el, fără să-şi ia ochii de la Judith. N-o să bem vin până nu ajungem acasă.

Margaret, care-i auzise, aduse repede o carafă mare cu apă proaspătă de izvor. Judith mai puse pe masă câteva cupe.

— Stai jos şi odihneşte-te, o invită Margaret.

— Prefer să te ajut, răspunse fata.

Margaret dădu din cap.

— Ia-ţi scăunelul ăla şi aşază-te lângă vatră. Poţi să amesteci în fiertură, până tai eu pâinea.

Imediat, Judith se simţi mai uşurată. Bărbaţii se

adânciseră într-o discuţie şi, după cât erau de încruntaţi, presupuse că vorbeau de ceva important. Nu voia să-i întrerupă şi, mai ales nu dorea să stea lângă Cameron, în stânga căruia era singurul loc liber la masă.

— Rareori avem oaspeţi, îi şopti femeia.

Judith dădu din cap. O văzu pe Margaret privindu-şi iar soţul, pe furiş, după care se întoarse din nou spre ea.

— Sunt curioasă să aflu de ce vrei să te duci acasă la Maitland, spuse ea încet.

Judith zâmbi.

— Prietena mea s-a măritat cu un Maitland şi mi-a cerut să fiu de faţă când va naşte primul copil.

— Cum v-aţi cunoscut? vru să ştie Margaret.

— La festivalul de la frontieră.

Margaret dădu din cap.

— Şi noi ţinem aceleaşi festivaluri în Highlands, deşi toamna, nu primăvara.

— Te-ai dus vreodată?

— Da, când Isabelle mai stătea la noi. De-atunci, Cameron a fost prea ocupat ca să mai mergem, adăugă ea, ridicând din umeri. Întotdeauna m-am distrat foarte bine acolo.

— Înţeleg că Isabelle e măritată cu fratele lui Brodick, spuse Judith. S-au căsătorit recent?

— Nu, de peste patru ani.

Tristeţea din vocea femeii era neîndoielnică. Judith încetă să mai amestece tocana de carne şi se întoarse spre Margaret. Ciudat, deşi abia se cunoscuseră, simţea nevoia s-o mângâie. Femeia părea îngrozitor de singură, iar Judith îi înţelegea prea bine acest sentiment.

— N-ai avut timp să-ţi vizitezi fiica?

— De la nuntă, n-am mai văzut-o nici măcar o dată pe Isabelle, răspunse Margaret. Maitlanzii sunt nişte oameni foarte închişi. Nu le plac străinii.

Lui Judith nu-i venea să creadă ce auzea.

— Dar, cu siguranţă, voi nu sunteţi străini, protestă ea.

— Acum Isabelle îi aparţine lui Winslow. Nu s-ar cuveni s-o invit în vizită la noi, şi nici să cer să mă duc la ea în vizită n-ar fi cuviincios.

Judith clătină din cap. Niciodată nu mai auzise un lucru atât de ridicol.

— Îţi trimite răvaşe?

— Cine să mi le-aducă?

Câteva minute domni tăcerea.

— Ţi le-aş aduce eu, şopti apoi Judith.

Margaret îşi privi soţul, după care reveni cu ochii spre Judith.

— Ai face asta pentru mine?

— Sigur că da.

— Mă tem că n-ar fi cuviincios.

— Cum să nu fie cuviincios? obiectă Judith. Şi nici greu nu mi-ar fi, Margaret. Dacă ai vreun mesaj pe care vrei să îl duc Isabellei, îţi promit c-am s-o găsesc şi i-l voi da. Apoi, la întoarcere în Anglia, am să-ţi aduc răspunsul ei. Poate că atunci te va invita şi în vizită, încheie ea.

— Mergem afară să vedem cai, nevastă! anunţă Cameron, cu glas tunător. N-o să întârziem mult. E gata mâncarea?

— Dară, Cameron, răspunse soţia lui. Când vă-ntoarceţi, o să fie pe masă.

— Soţul tău părea supărat, remarcă Judith.

— A, nu, nu-i supărat deloc, se repezi Margaret s-o liniştească. Dar e puţintel cam nervos. E o mare cinste să-l primim pe boierul Maitland în casa noastră. O lună, sau chiar două, o să se laude Cameron cu asta.

Puse tăvile pe masă, apoi mai aduse încă un ulcior cu apă. Pâinea era gata tăiată în felii, Judith o ajutase să pună

cu polonicul tocana într-un castron mare de lemn, pe care-l aşezase în mijlocul mesei lungi.

— Poate că, în timpul cinei, reuşeşti să-l întrebi pe Brodick ce mai face Isabelle, îi propuse ea.

Margaret păru îngrozită.

— Ar fi o insultă pentru mine să întreb, spuse ea. Ar însemna să sugerez că nu-i fericită cu Winslow. Nu-ţi dai seama ce complicat e totul?

După părerea lui Judith, era ridicol, nu complicat. Începea să se revolte. O asemenea atitudine era o dovadă de cruzime din partea Maitlanzilor. Nu aveau pic de compasiune pentru rude, ca mamele şi taţii?

Nu ştia ce-ar fi făcut dacă-i spunea cineva că n-avea să-i mai poată vedea niciodată pe mătuşa Millicent şi unchiul Herbert. Doar gândindu-se, i se înnorau ochii.

— Dacă ar fi să întrebi dumneata…

Margaret îi zâmbi lui Judith, aşteptând-o să se prindă în joc.

Judith dădu din cap.

— Brodick ar putea crede că nu ştiu obiceiurile, fiindcă-s englezoaică.

— Da.

— Voi întreba cu plăcere, Margaret, îi promise ea. Toate clanurile din Highlands sunt la fel ca Maitlanzii? Cu toţii se feresc de străini?

— Dumbarii şi MacLeanii, da. Când nu se ciorovăiesc între ei, îşi văd fiecare de-ale lor, îi explică Margaret. Moşia Dumbarilor e între a Maitlanzilor şi cea a MacLeanilor, iar Cameron mi-a spus că se ceartă mereu pentru drepturile asupra pământurilor. Niciunii dintre ei nu merg la festivaluri, dar toate celelalte clanuri se duc. Toţi englezii sunt ca tine?

Judith încercă să se concentreze asupra întrebării pe care i-o pusese Margaret. Era o sarcină dificilă, căci încă nu-

şi revenise după şocul produs de remarca aruncată într-o doară de Margaret, şi anume că MacLeanii şi Maitlanzii erau duşmani.

— My Lady? întrebă Margaret. Nu te simţi bine?

— A, ba mă simt foarte bine, minţi Judith. M-ai întrebat dacă şi eu sunt la fel ca toţi englezii, nu-i aşa?

— Într-adevăr, confirmă Margaret, încruntându-se la vederea palorii din obrajii musafirei sale.

— Nu ştiu dacă semăn cu ceilalţi sau nu, răspunse Judith. Adevăru-i c-am dus o viaţă destul de retrasă. Margaret, cum Dumnezeu îşi găsesc bărbaţii neveste, dacă nu se întâlnesc niciodată cu celelalte clanuri?

— A, au ei căile lor, răspunse Margaret. Winslow a venit aici să se târguiască pentru o iapă rotată. A întâlnit-o pe Isabelle şi numaidecât a luat-o cu el. Eu eram împotriva căsătoriei lor, fiindcă ştiam că niciodată n-aveam să-mi mai văd fata, dar Cameron n-a vrut să mă asculte. Şi-n plus unui Maitland nu-i spui nu, deşi nici n-am auzit s-o fi făcut cineva vreodată, iar Isabelle se hotărâse să se mărite cu Winslow.

— Winslow seamănă cu Brodick?

— Seamănă, dară. Deşi nu-i la fel de gălăgios.

Judith izbucni în râs.

— Înseamnă că nu poate fi decât mort, remarcă ea, Brodick abia dacă scoate o vorbă, rareori.

Margaret nu-şi putu stăpâni chicotitul.

— Sunt o spiţă ciudată, Maitlanzii ăştia, da’ am să-ţi zic în apărarea lor că dacă vreodată Cameron ar fi atacat sau ar avea nevoie cu adevărat de un ajutor, n-ar trebui decât să-i trimită vorbă Boierului Iain. Înainte de nuntă, mai dispăreau din când în când din oile noastre. Furtişagurile s-au oprit imediat ce s-a dus vestea că Isabelle a noastră s-a măritat cu un membru al clanului Maitland. Cameron a devenit mult mai respectabil. Desigur, felul cum a

reacţionat la vederea dumitale s-ar putea să fi schimbat asta.

— Te referi la surprinderea lui când a aflat că sunt englezoaică?

— Dară, s-a mirat foarte, ba bine că nu!

Cele două femei se uitară una la alta şi dintr-odată izbucniră în râs, tocmai când bărbaţii se întorceau în casă. Iain intră primul. Dădu din cap spre Margaret, apoi o privi încruntat pe Judith. Fata ghici că nu-i găsea cuviincios amuzamentul, iar acest gând o făcu să râdă şi mai tare.

— Du-te şi aşază-te la masă, îi spuse Margaret.

— Nu mănânci şi tu cu noi?

— Mai întâi servesc, apoi am să mă aşez şi eu.

Vrând, nevrând, tocmai îi dăduse o scuză să nu se aşeze lângă Cameron. Bărbaţii îşi ocupaseră aceleaşi poziţii. Judith îşi luă scăunelul de lângă vatră şi-l duse în cealaltă parte a mesei unde se îndesă între Iain şi Brodick.

Dacă războinicii fură surprinşi de îndrăzneala ei n-o arătară. Brodick îi făcu loc să nu stea prea înghesuită.

Mâncară în tăcere. Judith îi aşteptă să termine, pentru a aduce vorba de Isabelle.

Se hotărî să-i ia pe îndelete.

— Margaret, începu ea, a fost foarte gustoasă tocăniţa asta.

— Mulţumesc, roşi uşor Margaret.

Judith se întoarse spre Brodick.

— Te vezi des cu fratele tău?

Războinicul îi aruncă o privire, apoi ridică din umeri.

— Dar pe soţia lui, Isabelle, o vezi? continuă ea.

Brodick ridică din umeri iar. Pe sub masă, Judith îl lovi uşor cu piciorul. Cutezanţa ei îl făcu să ridice din sprânceană.

— Ai dat cu picioru-n mine?

Halal discreţie! îşi spuse Judith.

— Da, am dat.

— De ce? întrebă Iain.

Judith se întoarse spre el, cu zâmbetul pe buze.

— Nu voiam ca Brodick să-mi răspundă tot printr-o ridicare de umeri. Vreau să-mi povestească despre Isabelle.

— Dar nici măcar n-o cunoşti, îi reaminti Iain.

— Aş vrea să aflu mai multe despre ea.

Iain o privi de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Judith oftă. Apoi începu să bată cu degetele în tăblia mesei.

— Vorbeşte-mi despre Isabelle, te rog, îi ceru din nou lui Brodick.

Acesta n-o luă înseamă.

Judith oftă.

— Brodick, vrei să vii cu mine până afară, te rog, Doar pentru câteva clipe. Vreau să-ţi spun ceva important, între patru ochi.

— Nu.

Nu se mai putu stăpâni, şi-l lovi din nou cu piciorul. Apoi se întoarse spre Iain, aşa că nu observă zâmbetul scurt al lui Brodick.

— Iain, te rog, porunceşte-i lui Brodick să vină cu mine afară.

— Nu.

Bătu iar cu degetele în tăblia mesei, gândindu-se la alt vicleşug. Ridică privirea, văzu mila de pe faţa lui Margaret şi se hotărî pe loc că avea să-şi atingă ţelul, chiar şi cu riscul de a se face de râs.

— În regulă, anunţă. Va trebui să vorbesc cu Brodick mâine, pe drum. Am să călăresc cu tine, adăugă, cu un zâmbet nevinovat. Şi cred c-am să vorbesc de la răsăritul soarelui până la apus, Brodick, aşa că n-ar strica să te odihneşti bine în noaptea asta.

Această ameninţare îşi făcu efectul. Brodick îşi împinse scaunul de la masă şi se ridică, încruntat. Se vedea

clar că era furios.

Judith fierbea şi ea de mânie. Pe toţi sfinţii, abia aştepta să ajungă afară cu bădăranul ăla nesimţitor. Zâmbi forţat şi reuşi chiar să facă o reverenţă spre gazdă, înainte de a ieşi pe uşă.

În graba ei de al muştrului pe Brodick, uitase complet de cele două ferestre care încadrau uşa.

— Nu-mi vine să cred, murmură Gowrie, Brodick al nostru bate în retragere? pufni el amuzat. Niciodată nu i-am văzut pe mutră căutătura asta. Ce crezi că i-o fi spunând?

Vocea lui Judith era acoperită de şuieratul vântului, dar Iain ştia că nu vorbea în şoaptă. Striga din răsputeri, iar din când în când Brodick tresărea.

Iain se întoarse pre Margaret. Femeia îşi acoperi gura cu mâinile, iar când văzu că o privea, coborî imediat privirea spre tăblia mesei.

În sfârşit, uşa se deschise. Cu un zâmbet făţiş, Judith reveni grăbită la locul ei. Se aşează, îşi împreună mâinile în poală şi oftă. Brodick o urmă încet. Când se aşeză din nou pe taburet toate privirile se îndreptară spre el. Judith profită de ocazie ca să-i facă lui Margaret cu ochiul.

Iain însă observă, iar curiozitatea se înteţi şi mai mult.

— Isabelle şi Winslow au o casă aproape cât asta, mormăi el.

— Ei, mă bucur să aud, răspunse Cameron.

Brodick dădu din cap. Părea teribil de stânjenit.

— Urmează să nască de pe o zi pe alta.

Margaret scoase o exclamaţie de fericire, iar ochii i se umplură de lacrimi. Întinse mâna spre soţul ei, prinzându-i-o strâns.

Cameron dădu din cap. Ochii lui, observă Judith, erau de asemenea umezi. Îşi coborî privirea spre cupă.

În sfârşit, Iain înţelese care fusese jocul lui Judith. Nicio clipă nu-i trecuse prin minte că părinţii Isabellei

puteau dori să afle veşti despre fiica lor, dar o străină văzuse lucrul cel mai evident şi se hotărâse să-i ajute.

— Vreţi să întrebaţi ceva anume despre fiica voastră? se interesă Brodick.

Margaret nu avea doar o întrebare – avea sute şi sute. Alex şi Gowrie îi răspunseră la câteva dintre ele.

Judith nici n-ar fi putut să fie mai mulţumită. Iain nu-şi mai lua ochii de la ea. Era atât de frumoasă, cu faţa ei fermecătoare ca a unui înger. O privi mult, mult timp, până-şi dădu seama că era gata să cadă de pe scaun, de obosită ce era.

Îi făcu semn lui Brodick să continue ceea ce povestea, şi trecu lângă Judith. Acolo se rezemă de perete, încrucişându-şi braţele pe piept.

Judith îşi pierdu echilibrul. Ar fi căzut, dacă Iain n-o prindea la timp. O rezemă de perete, apoi îi trase capul spre el, cu obrazul sprijinit de coapsa lui.

Mai trecu o oră, până când Iain puse capăt conversaţiei.

— Plecăm la crăpatul zorilor, Cameron. Mai avem două zile de mers până acasă.

— Femeia ta poate să doarmă în patul nostru, propuse Cameron, în şoaptă, văzând că Judith adormise deja.

— O să doarmă afară, cu noi, replică Iain. N-ar vrea să renunţaţi la pat pentru ea.

Nici Margaret şi nici Cameron nu-l contraziseră. Aplecându-se, Iain o luă pe Judith în braţe.

— Fătuca-i dusă pe cea lume, zâmbi Alex.

— Nu vreţi nişte pături? îi întrebă Margaret. Vântul e cam tăios în noaptea asta.

Gowrie îi deschise uşa lui Iain.

— Avem de toate.

Iain ieşi cu Judith, apoi dintr-odată se opri şi se

întoarse în loc.

— Îţi mulţumesc pentru cină, Margaret. A fost delicioasă.

Rostise complimentul pe un ton cam încurcat, dar Margaret păru mulţumită. Se înroşi la faţă ca jăraticul de vatră.

Iain îşi continuă drumul spre copacii din faţa hambarului. Rămase cu Judith în braţe până când Alex îi aranjă un adăpost, apoi îngenunche şi o culcă pe pledul întins de Gowrie în micul cort căptuşit cu blănuri.

— I-am promis fetei c-o să doarmă într-un pat cald la noapte, spuse Alex.

Iain clătină din cap.

— Rămâne cu noi, anunţă el.

Nimeni nu-l contrazise. Oamenii se îndepărtară, în timp de Iain o acoperi cu încă un pled.

— Ce-am să mă fac eu cu tine? şopti el.

Nu se aştepta la un răspuns şi nici nu-l primi. Făcu un efort să se ridice şi luă un pled oferit de Alex, în drum spre cel mai apropiat copac. Acolo îşi scărpină umerii de scoarţă, se aşeză rezemat de trunchi şi închise ochii.

*

Un sunet cum nu mai auzise niciodată îl trezi în puterea nopţii. Ceilalţi îl auziră şi ei.

— Ce Dumnezeu e gălăgia asta? mormăi Brodick.

Ceea ce făcea tot tărăboiul era Judith. Se trezise, şi era foarte nefericită. Se temea să nu moară îngheţată. Nu se mai putea opri din tremurat. Dinţii îi clănţăneau, iar acesta era zgomotul pe care-l auziseră oamenii.

— N-am vrut să te trezesc, Brodick! strigă ea, cu vocea tremurându-i. Gemeam de frig.

— Chiar ţi-e frig, fătucă? o întrebă Alex, cu mirare

vădită.

— Tocmai am spus că da.

— Ia vino aici, o chemă Iain, cam posomorât.

— Nu, îi răspunse pe acelaşi ton Judith.

În întuneric, Iain zâmbi.

— Atunci, va trebui să vin eu la tine.

— Să nu te-apropii de mine, Iain Maitland! îi porunci ea. Şi dacă te gândeşti să-mi ordoni să nu-mi mai fie frig, te previn încă de pe-acum că n-o să meargă.

Iain porni spre cort, oprindu-se în faţa acestuia. Judith nu-i vedea decât vârfurile cizmelor, până când dădu blănurile la o parte. Distruse cortul în câteva secunde.

— De mare ajutor mi-eşti, bombăni ea, încruntată, ridicându-se în capul oaselor.

Iain o împinse la loc, pe o parte, cu spatele la ea.

Dintr-odată, în partea cealaltă apăru Brodick. Se întinse şi el pe pled, tot cu spatele la Judith. Instinctiv, fata se strânse mai aproape de Iain. Brodick o urmă, până îşi apăsă spinarea cu a ei.

Fără doar şi poate, acum i se făcuse cald cu prisosinţă. Fierbinţeala pe care o emanau cei doi războinici uriaşi era uluitoare.

Era o senzaţie minunată.

— E rece ca gheaţa, remarcă Brodick.

Judith izbucni în râs. Hohotele ei îi făcură pe amândoi să zâmbească.

— Brodick?

— Ce e?

Iar părea iritat. Nu se lăsă afectată. În sfârşit, începu să se deprindă de năravurile lui, şi ştia că totul nu era decât o fanfaronadă. Pe sub înfăţişarea aceea morocănoasă bătea o inimă plină de bunătate.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ai vorbit despre Isabelle.

Războinicul mârâi. Judith râse din nou.

— Judith?

Se ghemui mai aproape de spinarea lui Iain, înainte de a-i răspunde:

— Da, Iain?

— Nu te te mai tot foi şi dormi odată.

Avea chef să-l asculte. Adormi aproape imediat.

Trecu mult timp până când Brodick vorbi din nou. Voise să se asigure că Judith dormea într-adevăr şi n-avea să audă ce avea de spus.

— De fiecare dată când are de ales, spre tine se îndreaptă.

— Cum aşa, Brodick?

— Acum stă lipită de spatele tău, nu de-al meu. Şi cu tine preferă să călărească. N-ai observat ce mutră amărâtă a făcut azi, când ai pus-o să meargă cu Alex? Arăta abătută de-a binelea.

Iain zâmbi.

— Am văzut, recunoscu el. Dar dacă mă preferă pe mine, e fiindcă sunt fratele lui Patrick.

— Nu numai atât.

La acest gând, Iain nu răspunse.

Mai trecu câteva momente, înainte ca Brodick să vorbească din nou.

— Să-mi spui şi mie, Iain.

— Ce să-ţi spun?

— Dacă ai s-o păstrezi sau nu.

— Şi dacă n-o păstrez?

— Atunci o iau eu.

CAPITOLUL 5

Drumul până la hotarul Maitland dură mai mult de două zile. Îşi petrecu ultima noapte într-o pădure frumoasă, numită Glennden Fals. Mestecenii, brazii şi stejarii creşteau atât de des încât caii abia dacă-şi puteau croi drum pe cărarea îngustă. O pâclă mult mai albicioasă decât cenuşie, pe alocuri înaltă până la talie, plutea în jurul plantelor, creând o atmosferă de magie.

Judith era fermecată. Intră în stratul de ceaţă, până o înconjură complet. Iain o privea. Întorcând capul, îl văzu uitându-se la ea şi şopti cu o voce plină de uimire că acela era, fără doar şi poate, cel mai frumos din întreaga lume.

— Aşa îmi imaginez eu paradisul, Iain, adăugă ea.

Păru surprins. Aruncă o privire în jur, apoi răspunse în stilul lui înfumurat.

— Poate.

Se vedea clar că niciodată nu avea timp să aprecieze just frumuseţile din jurul lui, şi i-o şi spuse. Iain se uită lung la ea, măsurând-o cu privirea din creştet până-n vârfurile botinelor. Apoi se apropie, o atinse uşor pe o latură a feţei şi spuse:

— Ba observ, nici pomeneală.

Judith simţi că roşea. La ea se referea, desigur. Oare chiar o găsea frumoasă? Se jena prea tare pentru a mai întreba. Dar Iain îi distrase atenţia, anunţând-o că putea face o baie normală.

Fu fascinată. Apa care se revărsa pe panta blândă era rece ca gheaţa, dar Judith se bucură prea mult că putea să se spele ca să-i ia în seamă răceala. Se spălă chiar şi pe cap. Fu nevoită să-şi împletească părul încă umed, dar nici acest lucru nu păru s-o deranjeze.

Voia să arate cât mai bine când avea să se revadă cu prietena ei. Judith se cam temea de reîntâlnirea cu Frances Catherine. Trecuse aproape patru ani de când nu se mai

văzuseră. Oare prietena ei urma să considere că se schimbase mult? Şi, dacă da, găsea schimbarea în bine sau în rău?

Judith nu-şi îngădui să se frământe mult timp în legătură cu acea reîntâlnire. Ştia în adâncul inimii că avea să fie în regulă, iar când îşi termină cina, se plimba nervoasă prin tabără ca o lupoaică în cuşcă, de-atâta nerăbdare.

— Ştiţi că soţia lui Cameron a stat trează toată noaptea ca să facă de mâncare? întrebă ea. I-a trimis Isabellei biscuiţii dulci care-i plac ei cel mai mult, dar a pregătit destul şi pentru noi.

Alex, Gowrie şi Brodick stăteau în jurul focului. Iain o privea, rezemat de un mesteacăn bătrân. Nimeni nu-i răspunse la comentariile despre Margaret.

Judith nu se lăsă descurajată. Nimeni nu i-ar fi putut înăbuşi entuziasmul.

— De ce-am aprins focul în seara asta? Înainte, nu l-am mai făcut niciodată, remarcă ea.

— Acum ne aflăm pe pământurile clanului Maitland, îi răspunse Gowrie.

Judith scoase o exclamaţie.

— Adică toate minunăţiile astea sunt ale voastre?

Alex şi Gowrie zâmbiră. Brodick se încruntă.

— Te mai fâţâi mult aşa, femeie? Mă doare capul când te văd.

Trecând pe lângă el, îi aruncă un zâmbet.

— Atunci, nu te uita.

Voia să-l zădărească un pic – dar, spre uimirea ei, Brodick zâmbi.

— De ce te tot plimbi? o întrebă Iain.

— Sunt prea emoţionată ca să stau locului. A trecut mult timp de când n-am mai văzut-o pe Frances Catherine, şi am atâtea să-i spun! Nu-mi mai văd capul de gânduri.

Fac rămăşag că la noapte n-am să pot pune pleoapă pe pleoapă.

În sinea lui Iain era convins de contrariul – şi avu dreptate. De cum închise ochii, Judith adormi buştean.

A doua zi dimineaţă, refuză să se grăbească. Îşi făcu toaleta pe îndelete, la râu, iar când reveni în tabără, unde Iain şi ceilalţi o aşteptau nerăbdători, arăta la fel de fermecător ca împrejurimile. Luase o rochie albastră care i se asorta de minune cu culoarea ochilor. Părul îi era despletit, iar buclele dese i se unduiau în jurul umerilor la fiecare mişcare.

Iain simţi o strângere de inimă. Nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Clătină din cap la adresa acestui comportament neruşinat, încruntându-se spre femeia care-i lua minţile.

Judith ajunse în poiană şi se opri. Iain nu înţelese de ce şovăia, până când văzu că toţi oameni lui întinseră mâinile spre ea, fiecare făcându-i semn să se oprească.

— Călăreşte cu mine.

Glasul lui nu îngăduia nicio replică. Judith bănuia că era iritat pentru că întârziase atât de mult cu pregătirile.

Încet, veni spre el.

— V-am prevenit că azi voi avea nevoie de mai mult timp, aşa că n-ai de ce să te încrunţi.

Iain oftă.

— Nu se cade ca o doamnă să-mi vorbească pe tonul ăsta, îi explică el.

Judith făcu ochii mari.

— Care ton?

— Ăsta, aşa, poruncitor.

— N-a fost deloc poruncitor.

— Şi nici să mă contrazici nu se poate.

Fără a încerca măcar să-şi ascundă exasperarea, Judith îşi propti mâinile în şolduri.

— Iain, înţelegi că, fiind boier, este obişnuit să le dai ordine oamenilor. Totuşi…

Nu apucă să termine. Iain se aplecă, o prinse de talie şi o ridică în şa. Judith scoase un mic ţipăt, luată pe nepregătite iuţeala lui.

— Noi doi vom ajunge la un soi de înţelegere, declară el pe un ton aspru.

— Luaţi-o înainte! le ordonă el. O să vă ajungem din urmă.

În timp ce-i aşteptau să plece, Judith încercă să se întoarcă în şa, cu faţa înainte, dar Iain o strânse tăcut de mijloc, semn ca să rămână aşa cum stătea.

— Judith, atracţia asta dintre noi se datorează faptului că am fost nevoiţi să ne suportăm unul altuia compania de peste o săptămână. Apropierea asta…

Felul neinspirat în care-şi alesese cuvintele o făcu imediat să se simtă ofuscată.

— Ai fost nevoit să-mi suporţi compania?

Nu-i luă în seamă întreruperea.

— Cum o să ajungem la fortăreaţă, totul se va schimba, desigur. Există o ierarhie anume, şi totuşi membri clanului Maitland respectă aceleaşi reguli.

— De ce?

— Ca să nu domnească haosul.

O aşteptă să dea din cap, înainte de a continua. Încerca să nu se uite la gura ei delicioasă.

— Regula pe care o urmăm cu toţii… sau, mai bine zis, ierarhia, a fost lăsată deoparte în timpul aceste călătorii, de nevoie, dar o dată ce ajungem pe moşie, nu va mai exista această relaţie dezordonată.

Tăcu din nou. Judith presupuse că-i aştepta încuviinţarea. Conştiincioasă, dădu din cap. Iain păru uşurat, până când îl întrebă.

— De ce?

Oftă.

— Fiindcă sunt boier.

— Ştiam deja că eşti boier. Şi sunt sigură că eşti un boier foarte bun. Totuşi, mă întreb despre ce vorbeşti. Eu nu sunt membră al clanului vostru, cred că ţi-am mai spus.

— Iar eu sunt sigur că ţi-am spus că, atâta vreme cât eşti în ospeţie pe pământurile mele, te vei supune aceloraşi reguli ca toată lumea.

Judith îl luă de braţ.

— Încă te mai temi c-am să cauzez necazuri, nu-i aşa?

Dintr-odată îi veni s-o strângă de gât.

— Voi încerca să mă înţeleg bine cu toată lumea, şopti ea. N-am să creez niciun fel de probleme.

În sfârşit, Iain zâmbi.

— Nu sunt sigur că aşa ceva se poate. Imediat ce vor şti că eşti englezoaică, vor fi porniţi împotriva ta.

— Şi ţi se pare drept.

N-avea chef s-o contrazică.

— Nu de dreptate e vorba aici. Încerc doar să te pregătesc. Când toţi îşi vor reveni din surpriză…

— Vrei să spui că nimeni nu ştie de venirea mea?

— Nu mă întrerupe când îţi vorbesc, se răsti el.

Judith îl bătu iar pe braţ, şoptind:

— Te rog să mă ierţi.

Nu părea deloc spăşită. Iain oftă.

— Patrick, Frances Catherine şi cei din sfatul bătrânilor ştiu că vii. Ceilalţi vor afla când ai să ajungi acolo, Judith. Judith, nu vreau să ai o… acomodare dificilă.

Era cu adevărat îngrijorat pentru ea. Şi încerca să-şi ascundă preocuparea sub expresia încurcată şi glasul arţăgos.

— Eşti un om foarte bun, remarcă ea, cu o voce răguşită de emoţie.

Iain reacţionă de parcă l-ar fi insultat.

— Sunt bun pe dracu’!

În veci n-avea să-l înţeleagă! Judith îşi aranjă părul pe umeri, oftând, apoi îl întrebă:

— Ce anume te alarmează atât de tare? Crezi că mă vor socoti mai prejos decât ei?

— La început, poate. Dar, o dată ce…

Îl întrerupse iar.

— Atitudinea asta n-o să mă deranjeze. Am mai fost considerată inferioară şi în trecut. Ba, n-o să mă supere câtuşi de puţin. Nu pot fi atât de uşor jignită. Te rog, nu-ţi mai face griji pentru mine.

Iain clătină din cap.

— Ba ai să fii jignită, dară, replică el, amintindu-şi expresia de pe faţa ei când oamenii nu se aşezaseră imediat să ia cina împreună, în prima seară.

Apoi făcu o pauză, încercând să-şi aducă aminte ce voia să-i spună, după care o întrebă.

— Cine naiba te socoteşte inferioară?

— Mama mea, răspunse ea pe negândite. Dar n-am chef să vorbesc despre rudele mele. N-ar trebui să pornim?

— Judith, încerc doar să-ţi spun că, dacă vei avea vreo problemă, să-i spui lui Patrick. Fratele meu va şti unde să mă găsească.

— Şi de ce nu-ţi spun ţie? De ce să-l amestec pe soţul lui Frances Catherine?

— Ierarhia…

Zâmbetul ei neaşteptat îl făcu să se oprească.

— Ce te amuză?

Judith ridică din umeri, delicat.

— Mă bucur să constat că-ţi faci griji pentru mine.

— Ceea ce simt eu pentru tine n-are nicio legătură cu convorbirea asta.

Iain închise ochii, capitulând. Nu reuşea s-o intimideze. Şi, Dumnezeule, îl umfla râsul.

— Orice discuţie cu tine e o încercare grea şi obositoare, remarcă el.

— Pentru că sunt străină, sau pentru că sunt femeie?

— Şi una şi alta, cred. N-am stat de vorbă cu prea multe femei, la viaţa mea.

Ochii ei se dilatară, neîncrezători.

— De ce?

— N-a fost nevoie, răspunse el, ridicând din umeri.

Nu-i venea să creadă ce auzea.

— Vorbeşti de parcă ar fi o mare corvoadă.

Iain zâmbi.

— Păi, asta şi este.

De astă dată, insulta n-o mai deranjă. Zâmbetul lui îndulcise efectul cuvintelor.

— Pe moşie nu există femei cu care să-ţi placă să vorbeşti câteodată?

— Nu despre asta discutăm acum.

Voia să revină la subiect, însă Judith i-o luă înainte, murmurând:

— Ştiu, ştiu. Chiar dacă regulile nu mi se aplică şi mie, făgăduiesc că voi încerca să mă acomodez atâta vreme cât sunt în ospeţie pe pământurile clanului Maitland. Poftim, acum eşti mai liniştit?

— Judith n-am să îngădui nicio necuviinţă.

— N-am fost necuviincioasă – cel puţin, nu cu intenţie.

Sinceritatea ei era vizibilă, aşa că Iain dădu din cap, mulţumit, după care încercă din nou din nou să-i explice situaţia în care avea să se afle.

— În timp ce eşti pe pământurile mele, te vei supune poruncilor mele, pentru că în cele din urmă eu răspund de tine. Înţelegi?

— Înţeleg că eşti păcătos şi posesiv, replică ea. Şi, Doamne cât m-am săturat de conversaţia asta!

Expresia lui încruntată o înştiinţă că acest adevăr nu-i

convenea deloc. Se hotărî să schimbe vorba.

— Iain, nu primeşti prea mulţi vizitatori, nu-i aşa?

Oare era ironică? Nu prea.

— Foarte puţin străini sunt îngăduiţi pe pământurile noastre, recunoscu el.

— De ce?

Nu avea un răspuns pregătit. La drept vorbind, nici nu ştia de ce nu primeau străini.

— Aşa a fost dintotdeauna.

— Iain?

— Da?

— De ce m-ai sărutat?

Această nouă schimbare de subiect îi căpătă atenţia.

— Să fiu al dracului dacă ştiu.

Obrajii ei se înroşiră uşor.

— Ai să fii al dracului dacă o mai faci încă o dată?

Nu înţelesese ce-l întreba. Judith îşi alungă orice jenă. Probabil că acel moment de intimitate era ultimul de care mai aveau parte, şi voia să profite cu neruşinare. Ridică mâna şi-i mângâie obrazul cu degetele.

— Ce faci? întrebă el, prinzându-i mâna, dar fără i-o dea la o parte.

— Te ating.

Încercă să pară nonşalantă, dar ştia că nu-i reuşea. Intensitatea din expresia lui era covârşitoare.

— Eram curioasă să aflu cum se simte barba ta, zâmbi ea. Iar acum ştiu.

Îşi retrase mâna dintr-a lui, lăsându-şi-o la loc în poală.

— Gâdilă.

Se simţea ca o proastă, iar Iain n-o ajuta nici el să se destindă. Părea să nu-şi mai găsească vorbele.

— De obicei, nu sunt aşa de curioasă şi agresivă, încercă ea să se scuze, privindu-i bărbia.

— De unde ştii?

Întrebarea lui o surprinse atât de mult, încât ridică privirea spre el. În ochii lui Iain se citea amuzamentul. Oare îşi bătea joc de ea?

— A fost o întrebare serioasă, Judith.

Acum o mângâia el pe obraz, iar reacţia ei îi plăcu. Se aplecă spre degetele lui, dorind instinctiv să le simtă mai bine, ca un pisoi care se gudură.

— Îmi amintesc cum m-ai sărutat, şi aş dori să mă săruţi din nou. E o mărturisire ruşinoasă, nu-i aşa? Am avut o viaţă foarte ferită…

Gura lui îi întrerupse orice explicaţie.

Sărutul fu blând şi neporuncitor, până când Judith îl cuprinse cu braţele de după gât, înmuindu-se toată la pieptul lui. Iain nu se mai putu stăpâni. Deveni pătimaş, devorator, dur… Miraculos de excitant.

Judith îi adora gustul, senzaţia limbi atingându-i-o pe a ei, felul cum gura lui se mişca iar şi iar într-o parte şi-n cealaltă. Îi plăcea mârâitul gros pe care-l scotea din gâtlej şi blândeţea aspră cu care o ţinea în braţe…

Dar nu-i plăcu la fel de mult felul cum o privi când se retrase. Avea aceeaşi expresie ca prima dată când o sărutase. Era furios că o atinsese, probabil şi scârbit.

— Iartă-mă, murmură ea, cu privirea în jos. N-ar fi trebuit să-ţi cer să mă săruţi. N-am să ţi-o mai cer niciodată.

— Nu?

Părea gata să izbucnească în râs. Drept răspuns, spinarea ei se îndreptă. Iain avu senzaţia că ţinea în braţe o bucată de gheaţă.

— Judith, spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru el, într-o şoaptă răguşită.

— Ştiu că nu putem avea un viitor împreună, începu ea, cu voce tremurătoare. Nu-s chiar de tot proastă, deşi

îmi dau seama că aşa m-am purtat. Singura mea scuză era aceea că mă simţeam în siguranţă cu atracţia asta faţă de tine, tocmai din cauza pe care ţi-am spus-o.

— Şi care este cauza asta?

— Faptul că sunt englezoaică, iar tu eşti scoţian. Acum nu mă mai simt în siguranţă.

— Nu te simţi în siguranţă cu mine?

Părea indignat.

— Nu m-ai înţeles, şopti ea. Am crezut că atracţia mea faţă de tine nu ascundea niciun pericol, pentru că tu eşti un boier scoţian, iar eu sunt englezoaică, dar acum am ajuns la concluzia că e periculoasă. Mi-ai putea zdrobi inima, Iain Maitland, dacă ţi-aş îngădui-o. Trebuie să-mi făgăduieşti că n-ai să te mai apropii de mine. E... cu neputinţă.

Iain îşi ţinea bărbia rezemată de creştetul capului ei, inspirându-i mirosul delicat şi încercând să ignore plăcerea de a o ţine în braţe.

— Nu e cu neputinţă, mormăi el. Totuşi e al dracului de complicat.

Nu-şi dădu seama de semnificaţia spuselor lui până nu-şi exprimă gândul prin viu grai. Imediat, se gândi la toate ramificaţiile. Problemele erau năucitoare. Avea nevoie de timp ca să chibzuiască pe îndelete.

— Cred că ne-ar fi mai uşor dacă nu ne-am mai lua în seamă, spuse Judith. Când ajungem pe moşia ta, ai să te întorci la îndatoririle tale importante, iar eu voi fi ocupată cu Frances Catherine. Da, aşa ne va fi mai uşor, nu, Iain?

Nu-i răspunse. Luă căpăstrul în mâini şi dădu pinteni calului, pornind în galop. O simţea tremurând şi, după ce ajunsese pe câmpiile din apropierea casei, îi scoase de după şa mantaua şi o înveli cu ea.

Trecură un pod arcuit peste un râu limpede şi scânteietor, apoi începură să urce o pantă abruptă. Mai

mulţi scoţieni, bărbaţi şi femei, ieşeau din case, ca să-i privească. Toţi membri clanului purtau aceleaşi culori, identice cu ale lui Iain, semn că ajunseseră în sfârşit la destinaţie.

Dintr-odată, Judith fu atât de nerăbdătoare s-o vadă pe Frances Catherine încât abia mai putea sta locului. Întoarse capul spre Iain, zâmbindu-i. Boierul rămase cu privirea drept înainte, fără să-i dea atenţie.

— Ne ducem direct acasă la Frances Catherine?

— Ne vor aştepta în curtea de pe culme, răspunse el.

Peste câteva momente, apăru în sfârşit fortăreaţa.

Dumnezeule, urâtă mai era! Uriaşa construcţie de piatră se afla chiar pe creasta colinei şi nu era înconjurată de ziduri. Pesemne Iain nu se temea că inamicii i-ar fi putut lua casa cu asalt.

O ceaţă cenuşie învăluia acoperişul clădirii pătrate, care era la fel de mohorâtă şi lugubră ca norii de pe cer.

Nici curtea nu se prezenta mai bine. Conţinea mai mult noroi decât iarbă, şi era la fel de brăzdată de adâncituri ca uşile de lemn zgâriat ale fortului.

Judith privi mulţimea adunată în faţa lor. Bărbaţii dădeau din capete spre Iain, dar femeile păreau să nu aibă nicio reacţie. Cele mai multe stăteau tăcute în spatele bărbaţilor, privind, în aşteptare.

Judith o căută din ochi pe Frances Catherine. Nu se temea deloc – până când îşi zări prietena şi reuşi să-i vadă bine faţa.

Frances Catherine părea în pragul lacrimilor. Era palidă ca moartea şi vizibil speriată. Judith nu înţelegea de ce, dar se îngrijoră şi ea numaidecât.

Iain îşi opri calul. Gowrie, Alex şi Brodick îi urmară imediat exemplul. Frances Catherine făcu un pas înainte. Bărbatul de lângă ea o apucă de braţ, ţinând-o pe loc cu forţa.

Judith îl privi mai atentă pe Patrick Maitland. Nu se îndoia că acela era soţul lui Frances Catherine. Semăna mult cu Iain şi, deşi era mai slab de constituţie, se încrunta la fel de feroce ca fratele lui.

Şi el părea îngrijorat. Când îşi ridică privirea, Judith îşi dădu seama că pentru Frances Catherine se temea.

Prietena ei îşi frângea mâinile. O privi lung pe Judith, apoi mai făcu un pas şovăitor înainte. De data asta n-o mai opri.

Era un moment incredibil de stânjenitor, din cauza mulţimii numeroase care-i privea atât de atent.

— De ce-i e frică lui Frances Catherine? îl întrebă Judith pe Iain, în şoaptă.

Boierul se aplecă spre urechea ei, punându-i drept răspuns o altă întrebare?

— Dar ţie de ce ţi-este?

Judith tocmai se pregătea să spună că nu-i era teamă, dar Iain îi distrase atenţia, desprinzându-i uşor mâinile de pe braţul lui. Dumnezeule, îl ţinuse ca într-un cleşte!

O strânse uşor de talie, înainte de a descăleca. Înclină din cap spre Patrick în semn de salut, apoi se întoarse şi o ajută pe Judith să coboare.

Nu-l mai învrednici cu nicio privire. Răsucindu-se în loc, porni încet spre prietena ei. Când ajunse la câţiva paşi distanţă, se opri.

Nu ştia ce să spună pentru a-i alunga lui Frances Catherine spaima. Nici pe-a ei proprie. Îşi aminti că, în copilărie, când una dintre ele plângea, cealaltă se luă după ea pe dată. Această amintire duse la alta, şi dintr-odată ştiu prea bine cu ce cuvinte să-şi salute prietena dragă.

Se uită la abdomenul ei proeminent a lui Frances Catherine. Apoi mai făcu un pas înainte, şi o privi în ochi. Într-o şoaptă înceată, pe care era sigură că numai prietena ei o putea auzi, spuse:

— Ţin minte clar că amândouă am promis să nu bem niciodată din cupa de vin a unui bărbat. După cum arăţi, Frances Catherine, aş crede că ţi-ai călcat cuvântul.

CAPITOLUL 6

Frances Catherine scoase o exclamaţie de uimire, făcând ochii mari. Apoi izbucni în râs şi se aruncă în braţele lui Judith, mai-mai s-o înghită toată. Amândouă râdeau şi plângeau în acelaşi timp, iar cei adunaţi în jur credeau că-şi pierduseră minţile.

Umerii încordaţi a lui Patrick se destinseră. Îl privi pe Iain şi dădu încet din cap. Fratele său răspunse în acelaşi gest.

Iain era la fel de mulţumit. Şi se cam mira, căci până în momentul acela nu ştiuse că şi femeile puteau fi prietene de nădejde între ele. Legătura care le unea pe Judith şi Frances Catherine era unică, şi îl intriga.

Judith îşi aminti înainte de Frances Catherine că aveau spectatori.

— Avem atâtea de povestit, spuse ea. Dar acum trebuie să le mulţumim lui Iain şi celorlalţi că m-au adus la tine.

Frances Catherine o luă de mână.

— Mai întâi, să te prezint soţului meu.

Şi se întoarse spre Patrick, cu un zâmbet.

— Ea e Judith.

Surâsul lui Patrick arăta identic cu a lui Iain.

— Am înţeles şi eu atâta lucru. Îmi pare bine de cunoştinţă, Judith.

Judith ar fi făcut o reverenţă elegantă, dacă Frances Catherine n-ar fi ţinut-o de mână, aşa că se mulţumi să

zâmbească.

— Şi mie îmi pare bine că am venit aici, Patrick. Vă mulţumesc că m-aţi invitat.

Apoi se întoarse spre Iain. Acesta îşi luase capul de căpăstru şi-l ducea spre grajd. Judith îşi smulse mâna dintr-a lui Frances Catherine, promiţându-i că avea să se întoarcă imediat, apoi grăbită după cel care o însoţise.

— Iain, te rog să aştepţi puţin! strigă ea. Aş vrea să-ţi mulţumesc.

Iain nu se opri, dar îi aruncă totuşi o privire peste umăr, dând scurt din cap. Apoi, Judith le mulţumi lui Alex, Gowrie şi Brodick, în timp ce treceau pe lângă ea. Şi ei reacţionară la fel – repezit, distant.

Judith îşi spuse că n-ar fi trebuit să se aştepte la altceva. Îşi făcuseră datoria, şi în sfârşit scăpaseră de ea. Păstrându-şi zâmbetul pe buze, se întoarse. În timp ce trecea pe lângă un grup de femei, o auzi pe una şoptind:

— Dumnezeule mare, cred că e englezoaică?

Îşi continuă drumul spre Frances Catherine, dar îi zâmbii femeii care se holba la ea.

— Englezoaică sunt.

Una dintre femei rămăsese cu gura căscată. Judith îşi stăpâni râsul, considerând că ar fi fost foarte grosolan să se distreze pe seama deznădejdii altcuiva.

Când ajunse la prietena ei, remarcă:

— Toată lumea pare încântată de sosirea mea.

Frances Catherine râse. Patrick, însă, credea că vorbise serios.

— Judith, nu ştiu dacă încântată e cuvântul cel mai potrivit. Ba chiar, aş spune prinsoare că sunt…

Îşi privi soţia, în aşteptarea unei sugestii pentru a atenua adevărul. Frances Catherine, însă, nu se mai putea opri din râs.

Judith îi zâmbi lui Patrick.

— Îngrozită ar fi un cuvânt potrivit?

— Ba, o contrazise Frances Catherine. Mai degrabă, scandalizată, dezgustată, sau poate…

— Destul! le întrerupse Patrick, cu un mârâit gros, deşi în ochi îi licărea o luminiţă care arăta că nu era furios cu adevărat. Va să zică, ai glumit cu mine când ai spus…

Judith dădu din cap.

— Da, glumeam. Ştiu că nu sunt binevenită aici. Iain m-a prevenit.

Înainte ca Patrick să poată comenta, un războinic mai în vârstă îl strigă. Făcu o plecăciune spre Judith şi Frances Catherine, apoi porni spre grupul de bărbaţi care stăteau lângă treptele fortului. Frances Catherine o luă pe Judith de braţ şi porni cu ea în josul pantei.

— Vei locui la Patrick şi la mine, îi explică ea. S-ar putea să stăm cam înghesuiţi, dar vreau să te am aproape.

— Casa are mai mult decât o singură odaie?

— Nu. Patrick vrea să mai adauge una, după ce se va naşte copilul.

Patrick li se alătură, coborând colina în urma lor. Expresia lui încruntată îi dădu lui Judith de înţeles că deja fusese nevoit s-o apere în faţa războinicilor.

— O să ai greutăţi, Patrick, pentru că m-ai invitat aici?

Îi răspunse pe ocolite:

— Se vor obişnui cu prezenţa ta.

În sfârşit, ajunse la casă. În faţa ei se afla un strat de flori, unele roz, altele roşii, iar pietrele zidărite fuseseră văruite, strălucind de un alb imaculat.

Uşa era încadrată între două ferestre mari, pătrate, iar interiorul arăta la fel de îmbietor ca exteriorul. Un cămin de piatră ocupa mijlocul unui perete. Un pat spaţios, acoperit cu un quilt multicolor frumos, stătea lângă peretele opus, iar restul spaţiului era ocupat de o masă rotundă cu şase taburete în jur. Spălătorul se afla lângă

uşă.

— O să mai aducem o laviţă, înainte de căderea nopţii, promise Frances Catherine.

Patrick dădu din cap ca încuviinţare, deşi nu părea prea încântat. Ba chiar, arăta resemnat de-a dreptul.

Era un subiect delicat, dar pe care trebuia să-l clarifice cât de curând posibil. Judith se duse la masă şi se aşeză.

— Patrick, te rog, nu pleca încă, îi ceru ea, văzându-l că pornea înapoi spre uşă. Aş dori să-ţi vorbesc de aranjamentul ăsta cu dormitul.

Patrick se întoarse, rezemându-se de uşă, şi-şi încrucişă braţele pe piept, în aşteptarea unei explicaţii. Judith îşi împreună şi ea mâinile.

— Nu cred că se cuvine să stau la voi. Ar trebui să fiţi singuri, în fiecare noapte, adăugă ea grăbită, când Frances Catherine păru gata s-o contrazică. Vă rog, nu vă simţiţi ofensaţi. Dar consider că un soţ şi o soţie au nevoie să nu-i deranjeze nimeni. Nu e niciun loc în apropiere unde aş putea să stau?

Frances Catherine clătină vehement din cap, iar Patrick răspunse:

— Cu două case mai încolo e una goală. Este mai mică decât a noastră, dar sunt sigur că va merge.

— Patrick, vreau să stea la noi!

— Tocmai ţi-a explicat că nu vrea, iubito. Las-o cu ale ei.

Judith se simţea prost.

— Nu că n-aş vrea să stau…

— Poftim, vezi? Vrea să…

— Frances Catherine, voi câştiga disputa asta! o întrerupse Judith, dând din cap.

— De ce?

— Fiindcă e rândul meu. Tu poţi s-o câşti pe

următoarea.

— Dumnezeule, încăpăţânată mai eşti! În regulă. Poţi să stai în casa lui Elmont. Te voi ajuta eu să ţi-o aranjezi.

— Ba, nici gând, interveni Patrick. Ai să te odihneşti, nevastă. De confortul prietenei tale mă voi ocupa eu.

Acum Patrick arăta mult mai mulţumit. Îi zâmbi, chiar. Judith bănui că se simţea uşurat, aşa că-i zâmbi la rândul ei.

— Cred că Elmont n-o să aibă nimic de zis, de vreme ce nu mai locuieşte acolo.

— A murit, preciză Patrick, aşa că n-o să zică într-adevăr nimic.

Frances Catherine clătină din cap spre el. Soţul ei îi făcu cu ochiul, apoi ieşi din casă.

— N-a vrut să pară nesimţitor, dar Elmont era foarte bătrân, şi a avut o moarte uşoară. Patrick a vrut să glumească puţin. Cred că te simpatizează, Judith.

— A, da! răspunse prietena ei.

Şi, aşezându-se la masă, începu să-i vorbească despre el. Vorbi timp de o oră, povestindu-i lui Judith cum se cunoscuse, cum îi făcuse Patrick curte, fără să se deranjeze, şi încheie enumerând cam o sută – sau poate două – din calităţile lui deosebite.

Singurul lucru de care nu era în stare era să meargă pe apă… încă. Judith remarcă acest lucru, când Frances Catherine se întrerupse ca să respire.

Prietena ei râse.

— Sunt aşa de fericită că eşti aici!

— Nu te simţi lezată că vreau să dorm în altă parte?

— Nu, în niciun caz. Şi-n plus, vei fi destul de aproape ca să mă auzi dacă te strig, la nevoie. Trebuie să am grijă să nu-l exclud pe Patrick. Soţul meu se necăjeşte foarte uşor, dacă i se pare că nu-i dau destulă atenţie.

Judith încercă să nu râdă. Patrick era ditamai namila

de om. Ideea că putea fi necăjit era foarte amuzantă şi extrem de înduioşătoare.

— Seamănă cu fratele lui.

— Poate doar puţin, fu Frances Catherine de acord. Totuşi, Patrick e mult mai chipeş.

Judith era tocmai de părerea contrarie. Îl găsea pe Iain incomparabil mai arătos decât Patrick. Pesemne dragostea influenţa mult vederea, conchise ea.

— Patrick e incredibil de blând şi iubitor.

— Şi Iain e la fel, replică Judith, înainte de a apuca să se stăpânească.

Numaidecât, prietena ei se agăţase de acest comentariu:

— Şi de unde ştii dacă Iain e iubitor sau nu?

— M-a sărutat, mărturisi Judith în şoaptă, coborând imediat privirea, roşie în obraji. Şi nu o dată, chiar de două ori.

Frances Catherine o privi uluită.

— V-aţi sărutat… de două ori?!?

— Da.

— Înţeleg…

Judith clătină din cap.

— Ba nu înţelegi, o contrazise ea. Ne simţeam atraşi unul de celălalt. Nu-s deloc sigură de ce, dar nici nu contează. Atracţia s-a sfârşit de-acum. Serios, adăugă ea, când văzu reacţia prietenei sale.

Frances Catherine n-o credea. Clătină din cap a îndoială.

— Ştiu de ce-l atragi, spuse ea.

— De ce?

Drept răspuns, prietena ei îşi dădu ochii peste cap.

— Pe toţi sfinţii, n-ai niciun pic de vanitate în suflet. Tu nu te uiţi niciodată în oglindă? Eşti frumoasă, Judith.

Făcu o pauză, pentru a ofta dramatic.

— Nimeni n-a stat vreodată să ţi-o spună.

— Nu-i adevărat! protestă Judith. Millicent şi Herbert îmi făceau o mulţime de complimente. Mi-au spus cât de mult mă iubesc.

— Da, dar aceea de la care aveai cea mai mare nevoie de admiraţie ţi-a întors spatele.

— Nu-ncepe, Frances Catherine! o preveni Judith. Mama nu e de vină că e aşa cum este.

Frances Catherine pufni.

— Tekel continuă să se îmbete în fiecare seară?

Judith dădu din cap, adăugând:

— Acum bea şi-n timpul zilei.

— Şi ce crezi că ţi s-ar fi întâmplat dacă nu-i aveai pe mătuşa Millicent şi unchiul Herbert să te apere, când erai atât de tânără şi vulnerabilă? Am început să mă gândesc la asemenea lucruri, acum când aştept şi eu un copil.

Judith nu ştia ce să-i răspundă. Tăcerea ei îi dădu de înţeles prietenei sale că era mai bine s-o cruţe.

— Ţi-a fost greu să pleci? o întrebă ea. Eram îngrijorată, căci ştiam că probabil te afli la moşia lui Tekel. Mereu trebuie să stai la el câte şase luni în şir, şi nu mai ţineam minte când anume urma să te întorci la Millicent şi Herbert. M-am frământat foarte tare.

— Da, la Tekel eram, dar nu mi-a fost deloc greu să plec. Mama se dusese deja la Londra, la curtea regelui.

— Şi Tekel?

— Când i-am spus unde plecam, era beat mort. Nici nu-s sigură că-şi mai amintea, a doua zi dimineaţă. La nevoie, Millicent şi Herbert îi vor spune din nou.

Nu mai voia să vorbească despre familia ei. În ochii lui Frances Catherine se citea o nemărginită tristeţe, iar Judith era hotărâtă să afle motivul.

— Te simţi bine? Când urmează să naşti?

— Mă simt grasă, replică Frances Catherine. Şi cred că

mai am vreo opt – nouă săptămâni, până la termen.

Judith o luă de mână.

— Spune-mi ce te nelinişteşte.

Nu era nevoie de explicaţii. Prietena ei înţelegea la ce se referă.

— Dacă nu l-aş avea pe Patrick, n-aş putea suferi faptul că mă aflu aici.

Îndârjirea din vocea lui Frances Catherine dovedea clar că nu exagera.

— Ţi-e dor de tatăl tău şi de fraţii tăi?

— O, da! Tot timpul.

— Atunci, roagă-l pe Patrick să ţi-i aducă, pentru o vizită mai lungă.

Frances Catherine clătină din cap.

— Nu-i mai pot cere nimic, şopti ea. Ca să te aducem pe tine aici, a trebuit să cerem voie de la sfatul bătrânilor.

Şi-i povestise cum intervenise Iain, când oligarhia fusese gata să-i refuze cererea, şi cât de înspăimântată fusese în timpul întregului calvar.

— Nu înţeleg de ce trebuie să ceri îngăduinţa sfatului, remarcă Judith. Deşi sunt englezoaică, nu văd de ce avem nevoie de aprobarea lor.

— Cei mai mulţi dintre Maitlanzi au motive întemeiate să-i dușmănească pe englezi, îi explică Frances Catherine. Şi-au pierdut rudele şi prietenii în luptele cu Anglia. Şi pe regele vostru, John, îl urăsc.

Judith ridică din umeri.

— La drept vorbind, majoritatea baronilor englezi îl antipatizează şi ei pe rege. E un egoist care a făcut nişte greşeli îngrozitoare – sau, cel puţin, aşa mi-a spus unchiul Herbert.

— Ştiai că regele vostru se logodise cu o scoţiancă, şi apoi s-a răzgândit?

— N-am auzit, dar nu mă mir. Frances Catherine, ce-ai

vrut să spui când ai zis că nu-i mai poţi cere nimic lui Patrick? De ce nu se poate duce după tatăl tău?

— Maitlanzilor nu le plac străinii. Nici eu nu le plac.

— Sunt sigură că le placi tuturor celor de-aici.

— Nu e o nălucire! insistă Frances Catherine. Femeile cred că sunt răsfăţată şi deprinsă să mi se facă toate hatârurile.

— De unde ştii asta?

— Mi-a spus-o una dintre moaşe.

Pe obrajii lui Frances Catherine începu să şiroiască lacrimi. Şi le şterse cu dosul mâinilor.

— Mie-aşa de frică... Şi pentru tine m-am temut. Ştiam că era o dovadă de egoism din partea mea să te chem aici.

— Ţi-am dat cuvântul meu cu ani în urmă că voi veni, îi reaminti Judith. M-aş fi simţit jignită, dacă nu mă chemai. Nu mai vorbi asemenea prostii.

— Dar promisiunea pe care te-am pus să mi-o faci... a fost înainte de a şti că aveam să ajung aici, se bâlbâi Frances Catherine. Aceşti oameni sunt atât de... reci. Mă tem că s-ar putea să te ofenseze.

Judith zâmbi. Cât de tipic era pentru prietena ei, să se preocupe atâta de binele altora.

— Frances Catherine, întotdeauna ai simţit asta, sau ai început să nu te mai simţi bine aici abia după ce ai aflat că eşti grea cu un copil?

Prietena ei stătu câteva momente pe gânduri.

— La început, am fost fericită, dar în curând mi-am dat seama că nu puteam să mă adaptez. Mă simţeam străină. Iată, sunt măritată de peste trei ani, şi încă nu mă consider o Maitland.

— De ce?

— Poate fiindcă am crescut lângă frontieră. Patrick ar fi trebuit să se însoare cu alta. Nu-i ceruse mâna, dar se

presupunea că avea s-o facă. Şi pe urmă, m-a întâlnit pe mine.

— Ai discutat cu el despre problemele tale?

— I le-am pomenit de câteva ori. Nefericirea mea e foarte supărătoare. Patrick nu le poate face pe femei să mă simpatizeze. Nu vreau să mor aici. Aş dori ca Patrick să mă ducă înapoi la tata înainte de a naşte, şi să stea cu mine până când se va termina totul.

— N-ai să mori! aproape că strigă Judith. După toate greutăţile prin care-am trecut pentru tine, fă bine naibii şi nu muri!

Frances Catherine se simţea mai încurajată la auzul furiei din vocea prietenei sale.

— Povesteşte-mi despre greutăţile prin care ai trecut! îi ceru ea, cu interes.

— În ultimii doi ani am vorbit cu cel puţin cincisprezece moaşe, şi jur că am reţinut fiecare cuvânt pe care l-au rostit. Şi Millicent a fost la fel de hotărâtă ca mine, desigur, şi a trimis servitoarele să cutreiere toată tara, în căutarea acelor femei. Fără ajutorul ei, nu ştiu ce m-aş fi făcut.

— Millicent e o scumpă.

— E, dară, fu Judith de acord. Îţi trimite salutări, desigur.

Frances Catherine dădu din cap.

— Spune-mi tot ce ai aflat de la moaşe.

— Ca să fiu complet sinceră cu tine, la început am auzit atâtea păreri care se băteau cap în cap, încât am ajuns cât pe ce să-mi pierd curajul. Una-mi spunea că-n odaie trebuie să fie cald ca-n purgatoriu, în timpul travaliului, iar alta susţinea cu îndârjire tocmai contrariul – şi aşa mai departe. Dar apoi, s-a petrecut un miracol. Într-o dimineaţă, a intrat în fort o moaşă numită Maude, care se purta ca şi cum ea ar fi fost stăpâna casei. Era bătrână şi

foarte firavă la înfăţişare, cu umerii cocârjaţi şi mâini noduroase. Mărturisesc că la început am avut îndoieli cu privirea la cunoştinţele ei. Dar nu peste mult timp mi-am dat seama cât mă înşelasem. Frances Catherine, e cea mai preţuită dintre femei. Ştia atât de multe, şi mi-a spus că toate opiniile ei se bazau numai pe bun-simţ. A fost moaşă ani de zile, dar foloseşte metode foarte moderne. A urmărit toate schimbările şi zicea că mereu a interesat-o să audă despre cele mai noi tehnici. Dacă nu era aşa bătrână şi fragilă, aş fi rugat-o să vină şi ea aici. Dar călătoria ar fi fost prea grea pentru bătrâneţile ei.

— Femeile nu i-ar fi îngăduit nici moarte să se-amestece, interveni Frances Catherine. Tu nu înţelegi, Judith…

— Atunci ajută-mă să înţeleg. Ai vorbit cu moaşele despre temerile tale?

— Dumnezeule mare, nu! se grăbi prietena ei să răspundă. Dacă-i spuneam moaşei că mi-e frică, n-ar fi făcut decât să strice mai rău lucrurile. Se numeşte Agnes şi nu vreau să se-apropie de mine când va sosi ceasul. Ea şi încă o femeie, pe nume Helen, sunt singurele moaşe de pe-aici. Amândouă-şi dau tot felul de aere. Agnes aşteaptă ca fiica ei, Cecilia, să se mărite cu Iain, când va veni vremea să-şi găsească o mireasă şi cred că de aceea umblă cu nasul pe sus. Crede că va deveni soacra boierului.

Judith avu senzaţia că-i căzuse inima printre măruntaie. Îşi coborî privirea spre tăblia mesei, pentru ca Frances Catherine să nu observe cât o tulbura acea veste.

Prietena ei nu remarcă nimic, continuând cu explicaţiile.

— Nimeni nu crede în căsnicia asta, decât Agnes, iar Patrick nu-l vede pe Iain că ar avea vreo intenţie să ceară mâna Ceciliei.

— Şi-atunci de ce crede Agnes c-o va face?

— Fiica ei e o femeie frumoasă. La drept vorbind, s-ar putea să fie cea mai drăguţă din tot clanul. E un motiv superficial, dar Agnes consideră că, întrucât fata ei e atât de atrăgătoare, în cele din urmă Iain o va dori de nevastă. Numai că Cecilia e cam neghioabă, şi nu poate ţine un gând mai mult decât o muscă.

Judith clătină din cap.

— Ruşine să-ţi fie pentru că spui asemenea lucruri crude despre această femeie.

Încerca să pară că vorbea serios, dar strică efectul izbucnind pe neaşteptate în râs.

— O muscă, Frances Catherine?

Prietena ei dădu din cap, apoi începu şi ea să râdă.

— O, Judith, cât mă bucur că eşti aici!

— Şi eu sunt fericită că am venit aici.

— Ce-o să facem?

Dispoziţia lui Frances Catherine se schimbase atât de repede, încât Judith fu uimită. Cu o clipă înainte râsese, iar acum părea gata să izbucnească iar în plâns.

Maude îi spuse lui Judith că viitoarele mame tindeau să aibă ieşiri emoţionale. Mai spusese şi că aveau neapărat nevoie de o stare de spirit liniştită şi calmă, dacă doreau să nască fără complicaţii. Ori de câte ori mama se tulbura, trebuia să fie potolită cât mai repede posibil.

Judith puse mâna pe dosul mâinii ei, zâmbindu-i. Încerca să se arate cât mai încrezătoare.

— Ce-o să facem în legătură cu ce? Totul o să fie în odine, Frances Catherine.

— Agnes n-o să te lase să asişti când îmi vor veni durerile. Şi nu vreau ca femeia aia rea să se apropie de mine. Aşa că, ce ne facem?

— Ai menţionat altă moaşă, pe nume Helen? Ce e cu ea?

— Tot ce ştie, de la Agnes a-nvăţat, replică Frances

Catherine. Cred că nu vreau să se apropie nici ea de mine.

— Trebuie să mai existe şi alte moaşe pe aici, insistă Judith. După cât de multe case am văzut la sosire, socotesc că pe moşie ar trăi aproape cinci sute de femei şi bărbaţi.

— De două ori mai mulţi, aş zice, estimă Frances Catherine. N-ai văzut toate casele de pe cealaltă parte a muntelui. Numai războinicii se pun la socoteală, iar ei sunt cel puţin şase sute.

— Atunci, nu se poate să nu fie mai multe moaşe, repetă Judith.

Frances Catherine clătină capul.

— Agnes e căpetenia tuturor, explică ea. Şi fiindcă eu sunt cumnata boierului, va insista să moşească ea copilul. Dacă mai sunt şi alte moaşe, îşi ţin gura. Nu vor s-o întărâte pe Agnes.

— Înţeleg…

Dintr-odată Judith simţi că-i venea rău. Începea s-o ia în stăpânire panica. Sfinte Cerule, nu era calificată ca să se ocupe singură de acea sarcină. Da, adunase informaţii despre cele mai recente metode de naştere, dar niciodată nu i se îngăduise şi habar n-avea cum să se ocupe, practic, de îngrijirea lui Frances Catherine.

— Un sigur lucru e sigur, anunţă ea. Vei aduce pe lume acest copil. Mă aflu aici ca să te ajut şi, cu siguranţă, noi două putem rezolva împreună orice problemă, oricât de imposibilă ar părea.

Tonul ei calm o mai linişti pe Frances Catherine.

— De bună seamă, recunoscu ea.

— Ar fi posibil s-o câştigăm pe Agnes de partea noastră, sau mai bine renunţăm la ajutorul ei?

— Ne lăsăm păgubaşe, răspunse Frances Catherine. N-o să-şi schimbe apucăturile. Are o inimă crudă, Judith. Ori de câte ori poate, spune lucruri îngrozitoare despre durerile pe care la voi avea de îndurat. Şi-i place să povestească şi

despre alte naşteri cu probleme.

— Nu trebuie s-o asculţi, o sfătui Judith, cu vocea tremurându-i de mânie. Niciodată nu mai auzise ceva atât de revoltător. Agnes părea într-adevăr crudă la suflet. Clătină din cap, cu gândul la situaţia aceea fără ieşire.

— Ştiu ce faci, şopti prietena ei. Încerci s-o înţelegi pe Agnes, nu-i aşa? O dată ce vei găsi un motiv pentru purtarea ei, vei căuta să i-o schimbi. Dar pentru mine n-o să aibă nicio importantă, adăugă ea. Puţin îmi pasă dacă se va preface într-un înger. De mine n-o să se apropie.

— Nu, nu încerc s-o înţeleg. Ştiu deja de ce se poartă în felul acesta. Îi e sete de putere, Frances Catherine. Se foloseşte de teama şi vulnerabilitatea femeilor, pentru a obţine ceea ce-şi doreşte. Profită de slăbiciunea lor. Maude mi-a zis că există femei ca ea. Şi nici n-aş reuşi vreodată să-i schimb atitudinea, orice-aş face. Nu te îngrijora. N-am s-o las să se apropie de tine, îţi promit.

Frances Catherine dădu din cap.

— Nu mai sunt atât de sigură, mărturisi ea. Ori de câte ori încerc să vorbesc cu Patrick despre naştere, se supără foarte tare. Îi e frică pentru mine, şi întotdeauna ajung să-l încurajez eu pe el, până la urmă.

— Te iubeşte, confirmă Judith. De-asta e îngrijorat.

— Nu-mi pot imagina de ce mă iubeşte. În ultima vreme, am fost atât de dificilă… Plâng tot timpul.

— Nu e nimic rău în asta

Frances Catherine zâmbi. Judith fusese întotdeauna apărătoarea. Acum se simţea norocoasă că o avea ca prietenă.

— Am trăncănit destul de problemele mele. Acum vreau să mai vorbim despre ale tale. Vei încerca să-ţi vezi tatăl, cât timp eşti aici?

Judith ridică din umeri.

— A devenit puţin mai complicat. În primul rând, nu

ştiu cât de întinsă este regiunea asta, Highlands. Şi în al doilea rând, am auzit că MacLeanii sunt certaţi cu Maitlanzii.

— Cum ai aflat?

Judith îi explică despre discuţia pe care o avusese cu mama lui Isabelle. Când termină de povestit, Frances Catherine o privea încruntată.

— E adevărat ce ţi-a spus. MacLeanii ne sunt duşmani.

— S-ar putea ca tatăl meu să fi murit.

— N-a murit.

— De unde ştii?

— L-am întrebat pe Patrick cum arată MacLean, prefăcându-mă doar curioasă, desigur, şi mi-a spus că e un bătrân care-şi cârmuieşte clanul de ani de zile.

— Şi ce altceva ţi-a spus?

— Nimic. N-am vrut să-l iscodesc prea mult. Dacă-i puneam prea multe întrebări, m-ar fi întrebat de ce mă interesează atât de mult clanul MacLean. Ţi-am dat cuvântul meu că n-am să spun nimănui vreodată cine e tatăl tău, şi de vreme ce am făcut promisiunea asta înainte de a mă mărita cu Patrick, nu-i pot spune. Şi-n plus, l-ar apuca palpitaţiile. Judith, nimeni nu trebuie să afle, cel puţin atâta vreme cât eşti aici. Ar fi periculos pentru tine.

— M-ar apăra Iain.

— Iain nu ştie de MacLeani. Nici nu mă pot gândi ce-ar face dacă va afla.

— Cred că totuşi mă va apăra.

— Doamne, ce sigură pari!

Judith zâmbi.

— Sunt sigură, confirmă ea. Dar asta n-are nicio importanţă, nu? Iain n-o să afle niciodată. Nici măcar nu-s convinsă că vreau să-mi cunosc tatăl. Speram, totuşi, să-l văd de la distanţă.

— Şi ce-ai rezolva cu asta?

— Mi-aş satisface o curiozitate.

— Ar trebui să-i vorbeşti, insistă Frances Catherine. Nu ştii dacă a alungat-o pe mama ta sau nu, şi trebuie să afli adevărul. În niciun caz nu pot crede ce ţi-a povestit ea, mai ales după toate minciunile pe care ţi le-a povestit.

— Ştiu sigur că n-a venit niciodată în Anglia să ne ia înapoi, replică Judith.

Mâna i se ridică instinctiv la piept, peste inelul cuibărit care-i stătea între sâni, pe lanţul de aur, ascuns sub corsaj. Ar fi trebuit să-l lase acasă, dar nu putuse – şi nu înţelegea de ce, ce încurcătură!

— Promite-mi că, dacă nu se iveşte ocazia, ai să renunţi, în regulă?

Frances Catherine se învoi, numai ca să-şi împace prietena. Îşi dădea seama că discuţia era dureroasă pentru Judith. Se hotărî să schimbe subiectul, şi începu să rememoreze unele dintre aventurile lor de la festivaluri.

Cât ai bate din palme, râdeau amândouă din toată inima.

De afară, Patrick auzea râsul soţiei sale şi zâmbi. Prietena ei începuse s-o ajute deja.

Brodick îi veni alături. Şi el zâmbea.

— Frances Catherine se bucură c-o are pe Judith aici, remarcă el.

— Se bucură, replică Patrick.

Încă mai zâmbea când intră în casă.

— Şi cât ai de gând să stai, fată? o întrebă el pe Judith.

Părea îngrijorat, iar Judith nu se putu abţine să-l tachineze.

— Doar un an, doi, răspunse ea.

Văzându-l cum se albea la faţă, râse.

— Glumeam doar.

— Brodick, te rog să rămâi la cină, îl invită Frances Catherine. Judith, nu glumi cu Patrick. Ai făcut să-i fugă tot sângele din obraji.

Încă mai râdeau, când în uşă apăru Alex şi Gowrie. Cei doi războinici aveau nişte mutre cam plouate, înainte de a se înghesui de-o parte şi de alta a lui Patrick, ca să mănânce cu toţii.

Nici Judith şi nici Frances Catherine nu prea aveau poftă de mâncare. Stăteau de vorbă între ele în tot timpul mesei. Întrucât femeile nu le dădeau nicio atenţie, bărbaţii nu găsiră de cuviinţă să-şi ascundă interesul. N-o slăbeau pe Judith din ochi. Patrick observă, ori de câte ori ea zâmbea, ostaşii îi urmau exemplu. Interesul lui Brodick îl surprinse cel mai mult, căci de obicei acesta ştia să-şi ţină emoţiile din frâu.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă Brodick dintr-odată.

— Din cauza ta, răspunse Patrick.

Înainte ca Brodick să se poată ofusca pentru acest răspuns sincer, Judith spuse:

— Brodick, am uitat să-i duc Isabellei biscuiţii dulci.

— Voi avea eu grijă să-i primească, răspunse Brodick.

Judith clătină din cap.

— Vreau s-o cunosc.

Se ridică şi veni spre el.

— Şi mai am nişte mesaje de la mama ei.

— Am să-ţi arăt eu drumul, bucuros, se oferi Alex.

— Ba i-l arăt eu, anunţă şi Gowrie, pe un ton mult mai ferm.

Brodick clătină din cap.

— Isabelle e cumnata mea, se răsti el. Am s-o conduc eu pe Judith.

Iain, care tocmai deschise uşa, stătea în prag, ascultând discuţia. Îi veneau greu să creadă ce auzea… şi ce vedea. Războinicii lui se purtau ca nişte băieţandri

înamoraţi, certându-se care dintre ei s-o escorteze pe Judith.

Proptindu-şi mâinile în şolduri, Alex îl privi pe Brodick încruntat.

— Casa Isabellei e aproape de a unchiului meu, şi oricum aveam de gând să trec pe-acolo. Prin urmare, îmi va reveni mie sarcina de a-i arăta lui Judith drumul.

La asta, Patrick izbucni în râs.

Toţi păreau să-l observe pe Iain în acel moment. După părerea lui Patrick, reacţia lui Judith fu cea mai grăitoare. Bucuria din expresia ei era mai mult decât vădită.

Iain părea iritat. Abia dacă o învrednici pe Judith cu o privire, înainte de a se întoarce spre fratele lui.

— Acum îmi înţelegi motivele?

Patrick dădu din cap.

Judith şi Frances Catherine schimbară o privire.

— Ce motive Boier Iain? se interesă Frances Catherine.

— Boier Iain? repetă Judith, înainte ca Iain să răspundă. De ce nu-i spui doar Iain?

Frances Catherine îşi împreună mâinile în poală.

— Pentru că e boierul nostru, explică ea.

— Dar îţi este şi cumnat, insistă Judith. N-ar trebui să vorbeşti atât de formal cu el.

Prietena ei dădu din cap, apoi ridică privirea spre Iain, cu un zâmbet forţat.

— Iain, reluă ea, crispându-se când îşi auzi fiorul din voce. La ce motive te referi?

Iain îşi dădu seama că, într-adevăr, cumnatei sale îi era frică de el, şi fu uimit de această constatare. Răspunse pe un ton cât mai blând, încercând să-i alunge temerile:

— Patrick a cerut ca Judith să poată sta în casa nelocuită. I-am refuzat cererea. Soţul tău îmi înţelege motivele.

Numaidecât, Frances Catherine dădu din cap. N-avea de gând să-l contrazică pe boier. Şi-n plus, aranjamentul îi convenea de minune. Voia ca Judith să stea cu ea şi Patrick.

— Acum oaspeţii voştri pleacă, îi spuse Iain fratelui său.

Alex, Gowrie şi Brodick ieşiră imediat din casă, în şir. Iain le spuse ceva în timp ce treceau pe lângă el, atât de încet, încât nici Judith şi nici Frances Catherine nu-l auziră. Patrick însă înţelese, şi zâmbi scurt, amuzat de cuvintele lui.

— Iain, pot să-ţi vorbesc un moment între patru ochi, te rog? întrebă Judith.

— Nu.

Judith nu se lăsă descurajată. Exista mai multe moduri de a curăţa un peşte de solzi.

— Patrick?

— Da, Judith?

— Trebuie să vorbesc între patru ochi cu boierul tău. Vrei să aranjezi, te rog?

Patrick o privea de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Judith oftă. Îşi aruncă părul înapoi, peste un umăr.

— Nu fac decât să urmez calea ierarhiei. Trebuie să te rog pe tine, iar îi vei transmite cererea mea boierului.

Patrick nu îndrăznea să-l privească pe Iain. Ştia că fratele lui era deja nervos. Niciodată nu-i mai văzuse o expresie ca aceia cu care-i privise pe Alex, Gowrie şi Brodick. Dacă nu l-ar fi cunoscut de-atâta vreme, ar fi putut să jure că fratele său era gelos de-a binelea.

— Iain, începu el.

— Nu, îl întrerupse Iain scurt, răstit.

— Doamne, dificil mai eşti, bodogăni Judith.

Frances Catherine scoase un sunet aflat undeva între pufnet amuzant şi exclamaţie şocată. Îi atinse lui Judith braţul.

— Nu se cade să-l critici pe Boierul Iain, şopti ea.

— De ce nu? replică Judith, tot în şoaptă.

— Fiindcă Ramsey zice că Iain devine cel mai afurisit ticălos când se înfurie, răspunse Frances Catherine.

Judith izbucni în râs. Se întoarse să-l privească iar pe Iain, şi-şi dădu seama numaidecât că auzise cuvintele lui Frances Catherine. Dar nu era furios. Ba chiar, sclipirea din ochi indică tocmai contrariul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Frances Catherine… începu Patrick, oripilat de comentariul soţiei sale.

— Ramsey i-a făcut un compliment, i-o întoarse Frances Catherine. Şi-n plus, tu nu trebuia să auzi?

— Cine-i Ramsey? se interesă Judith.

— Un diavol incredibil de chipeş, răspunse prietena ei. Patrick, nu te încrunta la mine. Ramsey este chipeş. Ai să-l recunoşti uşor, Judith, adăugă ea, cu o privire spre musafira lor. Mereu are în jur o liotă de cuconiţe tinere. Nu suportă să i se dea atâta atenţie, dar ce poate să facă? Şi ţie o să-ţi placă.

— Ba n-o să-i placă, declară Iain, făcând un pas înainte. Nu cumva să te-apropii de el, Judith. Înţelegi ce-ţi spun?

Judith dădu din cap. Nu-i plăcea deloc tonul lui morocănos, dar se hotărî să nu comenteze deocamdată.

— Şi cum ai să-l ţii pe Ramsey departe de ea? vru să ştie Patrick.

Iain nu-i răspunse. Judith îşi aminti de treaba pe care voia s-o termine până la căderea nopţii şi luă traista de biscuiţii dulci pregătiţi de Margaret.

— Patrick, vrei să-i ceri lui Iain, te rog, să-mi arate drumul până acasă la Isabelle? Trebuie să-i duc acest dar de la mama ei şi să-i transmit nişte mesaje.

— Judith, omul stă drept în faţa ta. De ce nu-l rogi tu? întrebă Frances Catherine.

— Din cauza ordinii ierarhice, răspunse Judith. Trebuie s-o respect.

— Ia vino-aici, Judith.

Glasul lui Iain era scăzut, rece ca gheaţa. Cu un zâmbet senin – dar cam forţat – Judith veni spre el.

— Da, Iain?

— Încerci anume să mă provoci?

O aştepta să nege. Şi să se scuze. Judith nu făcu niciuna, nici alta.

— Da, cred că intenţionat încerc să te provoc.

*

Expresia uimită de pe chipul lui fu înlocuită treptat cu o privire cruntă, fioroasă. Mai făcu un pas spre ea. Judith nu se retrase. Ba, pe toţi sfinţii, făcu şi ea un încă un pas către el.

Mai aveau puţin până să se atingă. Fu nevoită să-şi lase capul pe spate pentru a-i susţine privirea.

— Cu toată cinstea, cred că ar trebui să-ţi atrag atenţia că de fapt tu m-ai provocat mai întâi.

Lui Iain îi era greu să-i urmărească explicaţiile. Privirea i se oprise asupra gurii ei. Femeia aceia nici nu se instalase bine în casa fratelui lui, şi deja nu-şi mai putea lua ochii de la ea.

Judith ar fi vrut ca Iain să-i răspundă. Expresia lui nu dădea niciun semn despre ceea ce gândea. Dintr-odată, începu să se neliniştească.

— Te-am rugat frumos să-mi acorzi un moment din timpul tău, între patru ochi, şi m-ai refuzat în modul cel mai grosolan. Da, tu m-ai provocat cel dintâi.

Iain nu se putea hotărî dacă s-o strângă de gât sau s-o sărute. În clipa următoare, Judith îi zâmbi, cu un surâs suav şi inocent, după care îşi lăsă privirea spre podea.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ce-ai făcut pentru mine, Iain, şi-ţi cer iertare dacă am dat impresia că încercam să te întărât.

Când ridică ochii să-i vadă expresia, constată cu mirare că Iain zâmbea.

— Ai încercat cu adevărat să mă întărâţi, Judith.

— Da, aşa e, recunoscu ea. Dar te rog totuşi să mă ierţi.

Apoi îşi dădu seama că încă mai ţinea traista în braţe. Înainte ca Iain să-i ghicească gândul, îl ocoli şi ieşi pe uşă.

— O să bată la toate uşile din drum, până-i va spune cineva unde stă Isabelle, preciză Frances Catherine. Patrick, vrei să te duci după ea, te rog, şi…

— Mă duc eu, mormăi Iain.

Nu aşteptă să-l contrazică nimeni. Cu un oftat sonor, ieşi trântind uşa.

O ajunse pe Judith din urmă tocmai când începea să coboare scările colinei. Nu-i spuse o vorbă, luând-o doar de braţ, pentru a o sili să se oprească.

— I-am promis lui Margaret, Iain, şi-am să mă ţin de cuvânt.

Nu era nevoie să forţeze nota. Iain dădea deja din cap ca încuviinţare.

— Ai luat-o greşit. Casa lui Winslow e în cealaltă parte a curţii.

Îi luă traista din mână şi porni înapoi. Judith îl urmă. Braţele li se atingeau din mers, dar niciunul nu se îndepărta.

— Iain, acum că suntem singuri…

Râsul lui o făcu să se întrerupă.

— Ce te amuză?

— Nu suntem singuri. Pun pariu că ne privesc cel puţin douăzeci de perechi de ochi.

Judith se uită în jur dar nu văzu nimic.

— Eşti sigur?

— Da, răspunse el scurt.

— De ce ne privesc?

— Din curiozitate.

— Iain, de ce eşti furios pe mine? Deja mi-am prezentat scuzele pentru că încercasem să te provoc.

Părea necăjită. Iain oftă.

— Nu sunt furios pe tine. Îţi dai prea multă importanţă, dacă-ţi închipui că te păzesc din alte motive decât simţul datoriei faţă de fratele meu.

Parcă ar fi lovit-o. Judith nu ştia ce să răspundă la această dovadă de sinceritate crudă. Îşi dădu seama că avea dreptate. O atracţie carnală era una, dar un ataşament mai profund, cu totul altceva.

Iain se simţi mai prejos decât burta unui şarpe. Se ocărî pe sine însuşi în minte pentru că vorbise atât de aspru.

— Judith…

Nu-i răspunse.

— N-am vrut să te rănesc.

Nu-i venea să creadă că rostise aceste cuvinte. Era un comportament atât de inexplicabil, încât clătină din cap.

Fu foarte uşurat când ajunseră la destinaţie. Totuşi, în prag, ezită. Amândoi o auzeau pe Isabelle plângând. Auzeau şi glasul lui Winslow şi, deşi nu-i înţelegeau cuvintele, tonul lui liniştitor era foarte clar.

Judith se gândi să revină a doua zi dimineaţă, dar înainte de a apuca s-o propună, Iain bătu la uşă.

Winslow veni să le deschidă. Privirea lui iritată arăta că nu era deloc mulţumit de vizită. Dar imediat ce-l văzu pe Iain, expresia ostilă îi dispăru.

Nu semăna deloc cu Brodick, în afară de culoarea ochilor. Avea aceeaşi nuanţă intensă de albastru. Era mai scund decât fratele lui, şi nici pe departe la fel de chipeş.

Avea părul de un blond mai deschis, şi foarte cârlionţat.

Iain îi explică de ce veniseră, iar Winslow ridică din umeri, apoi deschise larg uşa, poftindu-i în casă.

Aceasta era la fel de mare ca a lui Patrick, dar peste tot zăceau haine împrăştiate, iar masa era plină de blide uitate acolo de cine ştie când.

Isabelle nu părea o gospodină prea grozavă. Zăcea în pat, rezemată pe un munte de perne, şi avea ochii umflaţi de plâns.

Judith bănuia că era bolnavă. Părul şaten îi atârna lăţos pe umeri, şi avea tenul palid ca luna.

— Nu vreau să vă deranjez, începu Judith, luând traista de la Iain ca s-o pună pe masă, când îşi dădu seama că nu are loc. Întrucât cele două scaune erau şi ele ocupate de haine, nu-i mai rămăsese decât s-o pună pe jos. Mama ta ţi-a trimis un dar, Isabelle, şi nişte mesaje, dar am să revin bucuroasă când te vei simţi mai bine.

— Nu-i bolnavă, răspunse Winslow.

— Atunci, de ce stă în pat?

Winslow fu surprins de întrebare.

— Urmează să nască din moment în moment.

Judith se întoarse din nou spre Isabelle. Îi văzu lacrimile din ochi.

— Ţi-au venit durerile?

Isabelle scutură vehement din cap. Judith scutură din cap.

— Atunci, de ce zaci în pat? întrebă ea din nou, încercând să înţeleagă

Winslow nu pricepea de ce englezoaica punea asemenea întrebări prosteşti. Făcu un efort să-şi păstreze calmul.

— Stă în pat ca să n-o părăsească puterile.

Moaşa în care ea avea atâta încredere ar fi făcut palpitaţii la auzul acestei năstruşnicii. Judith îi zâmbi

Isabellei, înainte de a se întoarce iar spre soţul acesteia.

— Şi-atunci, războinicii de ce nu-şi păstrează şi ei puterile înainte de a pleca în luptă?

Winslow înălţă o sprânceană. Iain zâmbi.

— Un războinic trebuie să se instruiască întruna pentru luptă, declară Winslow. Dacă nu face antrenament tot timpul, devine slab şi nepriceput. Englezii nu aplică regula asta?

Judith ridică din umeri. Zărise taburetul pentru naşteri, în colţul de lângă uşă. Se apropie imediat, să-l vadă mai bine.

Winslow observă şi îşi aminti imediat că avea o treabă de făcut.

— Iain, mă ajuţi să-l scot din casă? O tulbură pe Isabelle, şopti el. Mâine dimineaţă, am să-l duc înapoi la Agnes.

Judith era intrigată de forma scaunului. Arăta ca o potcoavă, cu spătar înalt şi solid. Mânerele de lemn şi marginile aveau intarsii de aur, iar meşteşugarul desenase cu iscusinţă îngeri pe laturi.

Încercă să-şi ascundă curiozitate.

— N-ai vrea să vezi ce ţi-a trimis mama ta, Isabelle?

— Ba da, te rog.

Judith îi aduse traista la pat. Rămăsese deoparte, zâmbind la vederea plăcerii de pe faţa lui Isabelle.

— Părinţii tăi se simt bine amândoi, spuse ea. A vrut să-ţi spună că verişoara ta, Rebecca, se mărită cu un Stuart, în toamnă.

Isabelle se şterse la ochi cu o batistă de in. Făcu o grimasă, încleştându-şi ambele mâini pe marginea păturii, apoi oftă încet. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Judith luă batista pe care o scăpase şi începu să-i şteargă transpiraţia.

— Nu te simţi bine, aşa-i? şopti ea.

Isabelle clătină din cap.

— Am mâncat prea mult din cina pe care mi-a pregătit-o Winslow. A fost groaznică, dar mi-era foarte foame. Aş vrea să mă lase să mă dau jos din pat. De ce-ai venit aici?

Întrebarea ei, pusă pe un ton atât de firesc, o luă pe Judith pe nepregătite.

— Ca să-ţi aduc darurile mamei tale şi să-ţi aduc veşti de acasă.

— Nu, voiam să zic, ce cauţi aici, în Highlands.

— Prietena mea, Frances Catherine, m-a chemat. De ce vorbeşti în şoaptă?

Femeia din pat zâmbi. Imediat, însă, Winslow îi strică iar buna dispoziţie.

Iain deschise uşa, iar Winslow scoase din casă scaunul de naşteri. Ochii Isabellei se umplură iar de lacrimi. Aşteptă ca Iain să închidă uşa, apoi spuse:

— Şi lui Frances Catherine îi e teamă, nu-i aşa?

— Isabelle, orice femeie se cam teme înainte de naştere. Te tulbură scaunul?

Isabelle dădu din cap.

— N-am să-l folosesc.

— Nu e pentru tortură, îi explică Judith. Maude spune că mamele se bucură să stea atât de comod la naştere. E un mare noroc că ai unul aici.

— Comod?

— Da, a spus că scaunul e făcut astfel încât femeia să-şi poată rezema uşor spatele şi picioarele.

— Cine e Maude?

— O moaşă pe care-o cunosc eu.

— Şi ce-a mai spus? vru să ştie Isabelle, încetând să mai frământe pătura.

— Maude a stat la mine şase săptămâni, îi povesti Judith. Mi-a dat o mulţime de sfaturi pentru Frances

Catherine.

Îngrămădeala din casă o împiedică să se concentreze şi, în timp ce repeta unele dintre poveştile moaşei, începu să împăturească hainele, punându-le în ordine lângă pat.

— Ar fi mai bine să faci mişcare, continuă ea, strângând lucrurile de pe masă. Aerul curat şi plimbările sunt la fel de importante ca liniştea sufletească.

— Winslow se teme să nu mă împiedic, răspunse Isabelle

— Atunci, cheamă-l cu tine, îi propuse Judith. Dacă eu aş sta închisă-n casă cât e ziulica de lungă, aş damblagi de cap, Isabelle.

Râsul femeii răsună în toată casa.

— Şi eu am cam damblagit, recunoscu ea, coborându-şi picioarele din pat. Acolo, în Anglia, eşti şi tu moaşă?

— Dumnezeule mare, nu! exclamă Judith. Nu-s nici măcar măritată. Dar m-am hotărât să aflu cât mai multe de la moaşele cu experienţă, ca s-o ajut pe Frances Catherine.

Isabelle părea uluită. Judith râse.

— Ba, nu se discută deloc, iar mama mea ar fi disperată să afle ce-am învăţat.

— Te-ar pedepsi?

— Da.

— Ai riscat mult pentru prietena ta.

— Şi ea ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine.

Isabelle o privi lung, apoi dădu încet din cap.

— Nu înţeleg o asemenea prietenie între femei, dar te invidiez pentru încrederea pe care o ai în Frances Catherine. Te-ai pus în pericol pentru ea, şi-mi spui că şi ea ar face acelaşi lucru pentru tine. Da, da, invidiez o asemenea loialitate.

— N-ai avut prietene când erai mai tânără?

— Numai dintre rude. Şi pe mama, desigur. Uneori, mi-era ca o prietenă, când am mai crescut şi am putut să-i

fiu de ajutor.

— Aici nu ai prietene?

— Winslow mi-e cel mai bun prieten, răspunse Isabelle. Femeile de aici se poartă frumos cu mine, dar toate suntem prea ocupate cu treburile ca să mai avem timp să ne împrietenim.

— Şi nu ţi-e dor de casă?

— Uneori, da, recunoscu tânăra. Dar mătuşile lui William sunt foarte bune cu mine. Nu vrei să-mi mai spui ce te-a mai învăţat moaşa. Crede în folosirea cârligului de naştere? întrebă ea, întorcându-se să întindă pătura pe pat, dar nu înainte ca Judith să vadă teama din ochi.

— De unde ştii de el?

— Mi l-a arătat Agnes.

— Dumnezeule mare! şopti Judith; trase aer în piept, ca să-şi stăpânească furia. Maude nu crede în cârligul de naştere, străduindu-se să vorbească pe un ton mai binevoitor. Zice că-i o barbarie.

Isabelle nu avu nicio reacţie. Continuă să-i ceară explicaţii, iar Judith avea impresia că discuţia o tulbura.

— Cât timp mai ai până să-ţi vină durerile?

Fără s-o privească, Isabelle răspunse:

— O săptămână, două…

— Mâine vom mai vorbi despre asta. Nu vrei să vii până acasă la Frances Catherine? Poate că vom găsi împreună o cale să scapi de grijile astea în legătură cu Agnes. Şi acum, ce-ar fi să ieşim puţin afară? Aerul curat îţi va face bine.

Isabelle fu întru totul de acord. Judith tocmai întinse mâna spre uşă, când Winslow o deschise. Dădu din cap spre Judith, apoi se întoarse spre soţia lui.

— De ce te-ai dat jos din pat?

— Am nevoie de aer. I-ai dus lui Agnes scaunul de naşteri?

Winslow clătină din cap.

— Am să i-l duc dimineaţă.

— Te rog, adu-l înapoi înăuntru, îi ceru ea. Mă simt mai bine cu el aproape.

Îi zâmbi lui Judith în timp ce vorbea. Winslow o privi nedumerit.

— Dar nu voiai să-l vezi. Ai spus…

— M-am răzgândit, îi răspunse Isabelle. Şi mi-am amintit şi de bunele maniere. Bună seara, Boier Iain, spuse ea.

Judith, care ajunsese lângă Iain, refuză să-l privească. Se înclină spre Isabelle şi Winslow, apoi porni înapoi spre casa lui Frances Catherine.

Iain o ajunse din urmă pe creasta colinei.

— Winslow şi Isabelle îţi transmit că-ţi sunt recunoscători pentru că le-ai adus darurile de la Margaret. Le-ai făcut curat în casă, nu?

— Da.

— De ce?

— Avea nevoie de curăţenie, replică Judith, răspicat şi cu răceală.

Iain îşi împreună mâinile la spate, continuându-şi drumul pe lângă ea.

— Judith, nu complica situaţia şi mai mult, şopti el cu glas aspru.

Judith mergea aşa de repede, încât aproape alerga.

— N-am vrut să complic nimic, replică ea. N-am să mă apropii de tine, şi nici tu nu te vei mai apropia de mine. Am trecut deja peste atracţia aceea măruntă şi neînsemnată. Nici măcar nu mai ţin minte cum a fost când te-am sărutat.

Ajunsese la pâlcul de copaci din faţa curţii ce ducea la casa lui Frances Catherine.

— Ai uitat pe naiba! mormăi Iain.

O apucă de umeri, răsucind-o cu forţa spre el. Apoi o

apucă de bărbie, silind-o să-şi ridice faţa.

— Ce vrei să faci? întrebă ea.

— Să-ţi amintesc cum a fost.

În clipa următoare, gura lui se lăsă peste a ei, retezându-i orice protest. Şi, Doamne, cum o mai săruta! Fierbinte, flămând, repezindu-şi limba înăuntru cu o insistenţă blândă… Judith reacţionă cu aceeaşi pasiune, sau poate chiar mai mult, şi ultimul gând coerent pe care-l avu înainte ca sărutul lui să-i risipească de tot capacitatea de a gândi fu acela că Iain ştia, fără îndoială, cum să-i spulbere mânia.

Patrick deschise uşa şi, la vederea lor, pufni în râs. Iain nu-l luă în seamă, iar lui Judith nu-i mai păsa de nimic altceva decât de bărbatul care o ţinea în braţe atât de tandru.

În sfârşit, Iain se retrase, privind-o cu o plăcere arogantă pe frumoasa femeie din braţele lui.

— Acum du-te-n casă, Judith, cât mă mai pot stăpâni îndeajuns ca să te las.

Judith nu înţelesese ce voia să spună. Nici expresia încruntată nu i-o înţelegea.

— Dacă-ţi displace atât de mult să mă săruţi, de ce continui s-o faci?

Arăta atât de nedumerită, încât Iain izbucni în râs – reacţie care o revoltă şi mai mult.

— Poţi să-mi dai drumul de-acum, ordonă ea.

— Ţi-am dat drumul.

Judith îşi dădu seama că se mai ţinea agăţată de el, şi se retrase imediat, întorcându-se să intre în casă. Când îl văzu pe Patrick rezemat de tocul uşii, simţi că se înroşea la faţă ca focul.

— Nu trebuie să tragi nicio concluzie greşită din ceea ce-ai văzut, anunţă ea. Iain şi cu mine nici măcar nu ne simpatizăm.

— N-aş fi crezut, murmură tărăgănat Patrick.

Ar fi fost nepoliticos să-i tragă un picior, aşa că se mulţumi să se încrunte la el, în timp ce intra pe uşă.

Dar Patrick nu terminase cu tachinările.

— Ba chiar, mi s-a părut vă va simpatizaţi foarte mult, Judith.

Iain se întoarse să pornească înapoi în susul colinei. La auzul cuvintelor fratelui său, se întoarse imediat.

— Las-o moartă, Patrick.

— Stai! îl strigă Patrick. Am să vorbesc ceva cu tine, adăugă el, grăbindu-se să închidă uşa în urma lui.

Judith era recunoscătoare că o lăsaseră singură. Frances Catherine dormea deja adânc. Dacă era trează şi o vedea sărutându-se cu Iain, ar fi cotropit-o cu întrebări, iar Judith pur şi simplu nu era să-i răspundă.

Era prea obosită după drumul şi greutăţile primei zile, ca să mai cugete cu şir. În fond, orice problemă se rezolva mai uşor dimineaţa, la lumina zilei, nu?

Dar somnul o ocoli multă vreme. Când în sfârşit reuşi să-şi alunge grijile legate de atracţia ei faţă de Iain, începu imediat să se gândească la Frances Catherine.

Tot revedea spaima din ochii Isabellei când menţionase numele moaşei şi, după ce adormi în sfârşit, deveni prizoniera unui coşmar plin de cârlige de naştere şi urlete.

Se trezi în toiul nopţi. Deschizând ochii, îl văzu pe Iain îngenunchiat lângă pat. Ridică mâna, îi atinse obrazul cu degetele, apoi închise ochii la loc. Credea că avea în sfârşit şi un vis frumos, aidoma cu realitatea.

Dar Iain continua s-o îmboldească. Când deschise din nou ochii, observă că în cămăruţă apăruse şi Patrick, care stătea în spatele lui Iain, cu Frances Catherine alături.

Întorcând iar privirea spre Iain.

— Acum mă duci acasă?

Întrebarea nu avea niciun sens, dar în fond nici prezenţa lui acolo nu se explica.

— Winslow mi-a cerut să te chem, răspunse Iain.

Încet, Judith se ridică în capul oaselor.

— De ce?

După ce-i puse această întrebare, se rezemă de pieptul lui şi închise din ochii.

— Judith, încearcă să te trezeşti, îi porunci Iain, pe un ton mult mai categoric.

— E frântă de oboseală, constată Frances Catherine ceea ce se vedea limpede.

Judith clătină în cap, ridicându-şi pătura până la bărbie, pentru a se acoperi.

— Iain nu se cuvine să vii aici, şopti ea. Ce doreşte Winslow?

Înainte de a-i răspunde, Iain se ridică în picioare.

— Te cheamă Isabelle. Tocmai i-au venit durerile. Winslow spune că ai timp destul. Junghiurile încă nu sunt puternice.

Dintr-odată, Judith se trezi de-a binelea.

— Moaşele au venit?

Iain clătină din cap.

— Nu vrea să afle şi ele?

— Pe tine te doresc, Judith, explică Frances Catherine.

— Dar eu nu sunt moaşă!

Cu un zâmbet blând, Iain replică:

— Se pare că acum eşti.

CAPITOLUL 7

Părea gata să leşine. În câteva clipe, culoarea îi fugi din obraji. Dădu pătura la o parte, coborî din pat, şi simţi

cum i se înmuiau genunchii. Iain o prinse tocmai când era gata să cadă la loc în pat.

Judith era atât de uluită, încât uitase complet că nu era îmbrăcată. Pătura căzuse pe jos, iar ea purta numai o cămaşă de noapte subţire.

Veşmântul avea un decolteu larg, foarte provocator. Relieful delicat al sânilor ei îi captase lui Iain atenţia, şi întinse mâna spre lanţul pe care-l purta la gât numai fiindcă încerca să nu se mai gândească la trupul ei.

Ridică lanţul, privi inelul de aur cu rubin. Modelul avea ceva familiar, dar Iain nu-şi amintea unde-l mai văzuse. Numai de un lucru nu se îndoia: era un inel bărbătesc, iar Judith îl purta la gât.

— Asta-i inelul unui războinic, remarcă el în şoaptă.

— Ce…

Judith nu se putea concentra. Era prea tulburată de sugestia că avea să devină moaşă.

— Iain, nu pot să…

— E un inel de războinic, Judith, o întrerupse el.

În sfârşit, îşi dădu seama că Iain ţinea între degete inelul tatălui ei. I-l smulse repede din mână, lăsându-l să cadă la loc între sâni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cui îi mai pasă acum de inele? Vrei să asculţi ce încerc să-ţi spun, te rog? Nu pot s-o moşesc pe Isabelle. N-am deloc experienţă.

— Cine ţi-a dat inelul ăsta?

Dumnezeule mare, nu voia să-i dea pace. Judith făcu un pas înapoi.

— Mi-ai spus că nu eşti juruită nimănui când te întorci în Anglia. E adevărat sau nu?

Era furios, Judith fu uimită când îşi dădu seama de acest lucru.

— Unchiul meu Tekel mi-a dat inelul, spuse ea. A fost al tatălui meu.

Nu părea s-o creadă. O privea la fel de încruntat. Judith clătină din cap.

— Nu-i al niciunui tânăr care ar aştepta să se însoare cu mine. Nu te-am minţit, aşa că poţi să nu te mai încrunţi aşa.

— Atunci, poţi să-l păstrezi.

Nu-i venea să creadă cât de arogant era.

— N-am nevoie de permisiunea ta.

— Ba ai.

O trase de lanţ, spre el – în acelaşi timp se aplecă şi o sărută pe gură. Când se retrase, pe faţa ei apăru o expresie năucită, care-l mulţumi nespus.

Scânteierea neaşteptată din ochii lui o nedumeri şi mai mult decât întrebările ridicole pe care i le punea despre inel.

— Ţi-am spus că nu poţi să mă săruţi oricând ţi se năzare.

— Ba pot.

Şi, ca să-ţi dovedească spusele, o mai sărută o dată. Judith însă nu-şi reveni din surprindere, când Iain o împinse pe neaşteptate la spatele lui.

— Patrick, Judith nu e îmbrăcată ca să primească vizitatori.

— Iain, întâmplător eşti în casa lui, îi reaminti Judith.

— Ştiu şi eu unde sunt, replică el exasperat. Patrick, ieşi afară.

Fratele lui nu se mişcă destul de repede. Zâmbea, şi nici acest lucru nu-i era pe plac lui Iain. Făcu un pas înainte ameninţător.

— Te amuză ordinul meu?

Judith îl apucă pe Iain de pled, ca să nu se repeadă la fratele lui. Era un efort jalnic faţă de un om de mărimea lui, o atitudine ridicolă din partea ei, aşa că începu în schimb să-l împingă.

Iain nu se clinti. Patrick, însă, îşi cuprinse soţia cu un braţ şi o conduse în cealaltă parte a camerei. Frances Catherine vru să-i spună ceva, dar soţul ei clătină din cap.

Îşi îmblânzi ordinul făcându-i cu ochiul, apoi îşi înclină capul spre paravan, semn că voia să audă discuţia. Frances Catherine îşi acoperi gura cu mâna pentru a-şi ascunde râsul.

— Aş vrea să pleci, ordonă Judith. Chiar acum.

Iain se întoarse s-o privească. Înhăţând pledul, Judith îl ridică în faţa ei.

— Nu se cuvine aşa ceva.

— Judith, nu se cuvine să-mi vorbeşti pe tonul ăsta.

Îi venea să urle. În schimb, oftă.

— Nici mie nu-mi place tonul ăsta, declară ea.

Iain o privea uimit. Fu cât pe ce să râdă, dar se opri la timp. Femeia aceea încă nu înţelegea în ce relaţii se aflau.

— Aştept afară, anunţă el cu glas aspru. Îmbracă-te.

— De ce?

— Pentru Isabelle. Sau ai uitat?

— O, Doamne, Isabelle…! exclamă Judith. Iain nu pot să…

— E-n regulă, o întrerupse el. Avem destul timp.

Frances Catherine o ajută să se îmbrace. Imediat ce terminară, îi ceru să se aşeze ca s-o pieptene.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Frances Catherine, nu la festival mă duc! Lasă-mi părul în pace.

— L-ai auzit pe Iain, replică prietena ei. Ai vreme destulă. Cea dintâi naştere durează mult, ore întregi de durere, iar ale Isabellei abia au început.

— De unde ştii?

— Mi-a spus Agnes.

— Ce înştiinţare minunată pentru o femeie care aşteaptă să devină mamă, mormăi Judith, legându-şi părul la ceafă cu o panglică.

— Panglica albastră ţi-ar sta mai bine, comentă Frances Catherine, încercând să i-o înlocuiască.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Frances Catherine, dacă nu mă laşi o dată-n pace, jur că te scap de orice griji cu naşterea. Am să te strâng de gât înainte să-ţi vină vremea.

Zâmbind, Frances Catherine îi dădu drumul.

— Să te aştept?

— Da… nu… of, nu ştiu! murmură Judith, în timp ce pornea spre uşă.

— Pare cam zguduită, remarcă Patrick, care aştepta cu Iain în curte.

— Ba bine că nu.

— Spune-i Isabellei că am să mă rog pentru ea! strigă Frances Catherine în urma ei.

Iain o aşteptă pe Judith să ajungă lângă el, apoi se întoarse spre fratele lui.

— Winslow nu vrea să afle nimeni până nu se termină.

Patrick dădu din cap, apoi intră în casă şi închise uşa. Abia atunci, Judith se întoarse spre Iain.

— Nu pot face asta, izbucni ea. N-am deloc experienţă. Trebuie să înţelegi, Iain.

În panica ei, îl apucă de pled şi începu să smucească.

— Judith, cum voiai s-o ajuţi pe Frances Catherine, dacă nu…?

Nu-l lăsă să termine.

— Eram pregătită să-i şterg fruntea, la naiba şi s-o ţin de mână, şi să-i şoptesc *Trece, trece…* şi…

Nu mai putu continua. Iain o cuprinse în braţe, strâns. Nu ştia ce să-i spună pentru a-i alunga grijile.

— Iain?

— Da?

— Mi-e frică.

Iain zâmbi.

— Ştiu.

— Nu vreau să fac asta.

— O să fie bine.

O luă de mână şi porni spre casa Isabellei. Era atât de întuneric, încât Judith abia putea distinge cărarea.

— Credeam că moaşele vor face totul, şopti ea. Şi voiam să vin cu propuneri. O, Doamne, ce înfumurată sunt…!

Peste alte câteva minute, adăugă:

— Nici nu ştiu ce să fac.

— Va şti Isabelle, când o să vină vremea. Vreau să stai lângă ea.

— Nu înţeleg de ce.

— Eu, da, zâmbi Iain. Eşti o femeie foarte blândă şi plină de compasiune. Isabelle are nevoie de tine acum. Da, ai să te descurci de minune.

— Şi dacă se complică?

— Am să aştept afară, lângă uşă.

Curios, dar această compasiune o mai încurajă.

— Şi vei intra în casă să mă ajuţi? Ai să moşeşti tu copilul.

— Pe dracu'!

Judith ar fi râs, dacă nu era atât de speriată.

— Dacă te-ai duce la luptă şi ai putea alege doar un războinic care să te însoţească, ţi-ai lua scutierul?

Iain înţelegea la ce se referea.

— Da.

— Isabelle e ca o luptătoare care pleacă la bătălie şi are nevoie… Ai spus da? Chiar ţi-ai alege un scutier fără experienţă?

— Într-adevăr! râse Iain.

Judith zâmbi.

— Minţi, doar ca să mă faci să mă simt mai bine. E-n regulă. Mergem. Şi acum, mai spune-mi o minciună. Spune-

mi încă o dată că o să fie totul bine. De data asta, s-ar putea să te cred.

— Judith, dacă lucrurile se complică, a să trimit pe cineva după Agnes.

— Atunci, Dumnezeu s-o aibă în pază pe Isabelle, şopti Judith. Iain, nu te-ai întrebat de ce nu l-a trimis deja pe Winslow să cheme moaşa?

Iain dădu din cap.

— Ba m-am întrebat, recunoscu el.

Judith îi povesti tot ce aflase despre moaşă şi ajutoarea ei, apoi îi spuse ce părere avea. Când terminase de vorbit, vocea îi tremura de furie.

Voia să ştie ce părere avea Iain despre conduita lui Agnes dar tocmai ajunsese la curtea îngustă din faţa casei lui Winslow şi a Isabellei, şi nu mai aveau timp de discuţii.

Winslow deschise uşa înainte ca Iain să bată la uşă. Din casă năvăli un val de căldură atât de puternic, încât Judith avu senzaţia că o pârjolea pe faţă. Faţa lui Winslow era leoarcă de sudoare, care i se prelingea pe la tâmple în broboane mari.

În casă domnea o asemenea zăpuşeală, încât Judith abia putea să respire. Se opri brusc, în uşă. O văzu pe Isabelle aşezată pe marginea patului. Stătea îndoită de mijloc, sub câteva pături groase şi plângea încet.

În acea clipă, Judith îşi dădu seama că nu putea s-o lase singură. Avea să facă tot ce trebuia s-o facă.

Iain îi puse mâinile pe umeri.

— Winslow, Judith nu crede că…

— Nu cred că năbuşeala asta îi ajută la ceva, îl întrerupse Judith.

Apoi se întoarse privindu-l pe Iain.

— Nu-ţi mai atâtea griji, îi şopti ea. O să fie totul în regulă.

Iain era uimit de această schimbare. Pe faţa şi în

vocea ei nu se mai simţea nicio undă de panică. Judith părea senină… şi stăpână pe situaţie.

Încet, merse în faţa Isabellei.

— Dumnezeule mare, Isabelle, aici arde ca-n purgatoriu, comentă ea, cu veselie forţată.

Isabelle n-o privi. Încet, îngenunchind pe podea în faţa ei, Judith îi dezveli capul şi umerii.

Pe feţele lăuzei şiroiau lacrimi. Şi părul îi era ud leoarcă, iar Judith i-l dădu la o parte de pe umeri, apoi îi şterse obrajii cu marginea păturii. Când termină cu aceste îngrijiri materne, îi strânse mâinile într-ale ei.

— Vreau să asculţi cu atenţie ceea ce-am să-ţi spun, o instrui ea. Aşteptă să dea din cap că înţelesese, apoi continuă:

— O să ne descurcăm de minune.

— Rămâi cu mine? Nu pleci?

— O să stau cu tine. Îţi promit.

Isabelle dădu din cap.

— De când ai durerile astea? se interesă Judith.

— De azi din zori. Nici măcar lui Winslow nu i-am spus.

— De ce-ai aşteptat?

— Speram să-mi treacă, şopti Isabella. Şi mă temeam că n-o să mă asculte şi o va chema pe Agnes. Mi-a luat mult timp să-l conving să-i ceară lui Iain îngăduinţa de a te aduce pe tine.

Lacrimile i se porniră din nou. Strânse cu putere mâinile lui Judith.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

— Mă bucur că sunt aici, răspunse Judith, sperând ca Dumnezeu s-o înţeleagă şi s-o ierte pentru că nu voise să vină. Isabelle, e firesc să-ţi fie teamă, dar ar trebui să te şi bucuri. Vei aduce un copil pe lume.

— Aş prefera s-o facă Winslow.

Judith fu atât de surprinsă de acest răspuns, încât începu să râdă. Isabelle zâmbi şi ea.

— Să ne punem în rânduială, propuse Judith. Îţi face bine căldura de-aici?

Lăuza clătină din cap. Judith se ridică, întorcându-se spre cei doi bărbaţi de lângă uşă.

— Winslow, te rog, dă la o parte blănurile de la ferestre. Avem nevoie de aer.

Apoi i se adresă lui Iain.

— Bârna aia de deasupra e destul de groasă ca să-ţi ţină greutatea?

— Ar trebui… răspunse el, gata să plece; era foarte stânjenit de situaţia în care se afla.

Judith îi aduse pledul de pe pat.

— Vrei, te rog, să-l treci peste grindă? Şi agaţă-te de el cu toată greutatea. N-aş vrea ca bârna să-i cadă în cap Isabellei.

— Te gândeşti s-o legi? izbucni Winslow.

Judith clătină din cap.

— Vreau să aibă de ce să se ţină când va sta în picioare. O va ajuta, Winslow.

Războinicul nu fu convins până când soţia lui dădu din cap. Atunci, îl ajută pe Iain să aranjeze pledul. Când termină, cele două fâşii atârnau de-o parte şi de alta a grinzii.

— Eu am să aştept afară, nevastă. Dacă ai nevoie de Agnes, strigă-mă. Am să te-aud.

— Nu trimit după ea, replică Isabelle, cu un ton fioros în voce.

Următoarea oră fu petrecută cu pregătirile necesare. Judith turuia întruna, în timp ce scotea aşternutul de pe pat, o spălă pe Isabelle din cap până-n picioare şi o ajută să ia pe ea o cămaşă de noapte curată.

După aceea situaţia deveni mai grea, Isabelle era

extrem de pretenţioasă. Voia ca Judith să-i împletească părul în cozi – numaidecât. Judith nici nu se gândi s-o contrazică. Femeia aceea blândă se transformase într-o scorpie turbată, iar când nu răgea porunci, îl blestema pe Winslow pentru că-i cauzase durerile acelea insuportabile.

Dar furia de nebunie nu dură mult. Rugăciunile lui Judith îşi primiră răspunsul. Isabelle se hotărî să folosească scaunul de naşteri. Scoase un zbierat înfiorător, apoi încă unul şi apoi încă unul, în timp ce abdomenul i se contracta. Judith îngenunche pe podea în faţa ei, iar când nu strângea în mâini braţele de piele ale scaunului, Isabelle se ţinea de gâtul ei. Ar fi sugrumat-o fără să-şi dea seama – şi, Doamne, puternică mai era! Judith se forţa din răsputeri să-i desfacă degetele, ca să poată respira.

Peste câteva minute, se născu un băieţel frumos şi sănătos. Dintr-odată, Judith avu nevoie de încă cinci perechi de mâini. Vru să-l cheme pe Winslow înăuntru s-o ajute, dar Isabelle nici să n-audă! Printre râsete şi lacrimi, îi spuse că nu voia ca soţul ei s-o vadă într-o poziţie atât de nedemnă.

Judith n-o contrazise. Isabelle era slăbită, dar radioasă. Îşi luă fiul în braţe, pe când Judith se ocupa de celelalte treburi.

Mai trecu încă o oră până s-o spele şi s-o culce pe Isabelle. Copilul fu înfăşurat într-o păturică albă şi pufoasă, apoi acoperit cu pledul de lână al tatălui său şi culcat pe îndoitura braţului Isabellei.

— Înainte să-l chem pe Winslow, mai am să te învăţ ceva, spuse Judith. Vreau să-mi promiţi că n-ai să laşi pe nimeni… să-ţi facă nimic, mâine. Dacă Agnes sau Helen vor să-ţi pună pansamente înăuntru, să nu le laşi.

Isabelle nu înţelese. Judith îşi dădu seama că trebuia să vorbească mai pe şleau.

— Multe moaşe cu care am vorbit în Anglia credeau că e bine să panseze canalul natal cu cenuşă şi buruieni de

leac. Altele foloseau chiar şi noroi, ca să facă un fel de pastă. Maude m-a convins că prişniţele astea fac mai mult rău decât bine, dar ritualul e dictat de Biserică, şi s-ar putea să ai necazuri dacă refuzi…

— Nu voi lăsa pe nimeni să se atingă de mine, şopti Isabelle. Dacă cineva o propune, poate ar fi mai bine să spun că ai făcut-o tu deja.

Judith scoase un oftat de uşurare.

— Da, încuviinţă ea, vom susţine că te-am oblojit eu.

Se uită în jur ca să se asigure că pusese totul în bună rânduială, dădu din cap cu mulţumire şi se duse să-l cheme pe proaspătul tată.

Winslow aştepta lângă uşă. Bietul om arăta gata-gata să-i vină rău.

— Isabelle e bine?

— Da, răspunse Judith. E gata să te vadă.

Winslow nu se clinti.

— De ce plângi? S-a întâmplat ceva?

Până nu auzi această întrebare, Judith nu-şi dădu seama că plânge.

— Totul e-n regulă, Winslow. Acum intră în casă.

Se dădu la o parte în ultima clipă. Winslow se repezi înăuntru, nerăbdător să ajungă la familia lui. Judith închise uşa şi se rezemă de ea. Era biruită de oboseală, şi tremura ca o frunză.

— Ai terminat aici?

Iain stătea la căpătâiul aleii înguste, rezemat de zidul scund de piatră, cu braţele încrucişate pe piept.

— Deocamdată, da, răspunse Judith, trăgând aer în piept, ca să-şi recapete calmul.

— Totul a mers bine, nu-i aşa?

Iain ştia deja răspunsul. Zâmbetul ei radios, când îi deschise uşa lui Winslow, fusese mai mult decât grăitor, dar se gândea că dacă-i aduce aminte de deznodământul

fericit, o ajuta să se liniştească mai repede.

Judith, însă, nu era gata să devină rezonabilă.

— Dumnezeu mi-e martor, Iain, că niciodată n-am să mai trec prin aşa ceva! Auzi ce-ţi spun?

— Taci, o temperă el? O să se-audă până-n Anglia!

N-avea chef de glume. Totuşi, coborî puţin vocea, când adăugă:

— Niciodată n-o să fac copii. Niciodată.

— Niciodată e cam mult spus, chibzui el. S-ar putea ca soţul tău să-şi dorească un fiu.

— N-o să am nici soţ! declară Judith. Pe toţi sfinţii, nu poate să mă sileascâ.

Iain o cuprinse în braţe, rezemându-i capul pe umărul lui.

— Cine poate să te sileascâ?

— Mama mea.

— Dar tatăl tău? El n-are niciun cuvânt de spus?

— Nu. A murit.

— Dar mormântul e gol, ai uitat?

— De unde ştii despre mormânt?

Iain oftă.

— Mi-ai spus tu.

În sfârşit îşi aminti. Răsturnase piatra de căpătâi şi se mai şi lăudase cu isprava ei în faţa scoţienilor.

— În inima mea, e ca şi mort.

— Atunci n-am de ce să-mi fac griji şi în legătură cu el?

Judith nu-i răspunse, căci nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Şi era prea ostenită ca să mai gândească limpede.

— Judith?

— Da?

— Spune-mi despre ce este vorba, de fapt.

Glasul lui era blând, îmbietor. Judith începu să plângă

din nou.

— Puteam s-o omor pe Isabelle. Dacă apărea vreo problemă, n-aş fi ştiut ce să fac. Avea asemenea dureri! Nicio femeie n-ar trebui să treacă prin aşa ceva. Şi sângele, Iain, adăugă ea, vorbind împleticit. A curs atât de mult sânge… Dumnezeule mare, ce frică mi-a fost!

— Sigur că ţi-a fost frică. Îmi imaginez că e firesc, pentru cineva fără experienţă, ca tine. O să-ţi treacă.

— Ba n-o să-mi treacă.

— La naiba, Judith, o să-ţi treacă, şi-o să ai şi fii.

Judith se îndepărtă de el.

— Ce tipic pentru un bărbat, să nu se gândească şi la fiice! Fetele nu înseamnă nimic, nu-i aşa?

— Aş face loc şi pentru câteva fiice.

— Dacă ai avea o fiică, ai iubi-o la fel de mult ca pe o fiu?

— Sigur că da.

Pentru că răspunse atât de repede, fără să stea pe gânduri, Judith îşi dădu seama că vorbeşte serios, şi-i pieri toată furia.

— Mă bucur să aud, spuse ea. Cei mai mulţi taţi nu gândesc la fel.

— Al tău cum gândeşte?

Întorcându-se în loc, Judith o luă înapoi spre casa lui Frances Catherine.

— Pentru mine, tatăl meu e mort.

Iain o ajunsese din urmă, o apucă de umeri, apoi o luă înaintea ei. Văzându-l cum se încruntase, Judith îl întrebă:

— De ce eşti furios?

— Nu sunt.

— Te încrunţi.

— La dracu’, Judith, vreau să recunoşti c-ai să te măriţi.

— De ce? Viitorul meu nu te priveşte. Şi-n plus, sunt

hotărâtă, Iain Maitland.

Brusc, Iain se opri, întorcându-se spre ea. O prinse de bărbie şi se aplecă să-i şoptească.

— Şi eu sunt hotărât.

Gura lui o acoperi pe a ei. Judith se agăţă de el, ca să nu cadă, în timp ce gura i se deschidea de la sine. Iain scoase un mârâit gutural, din gâtlej, în timp ce sărutul devenea tot mai fierbinte. Limba i se repezi înăuntru, să se împerecheze cu a ei. Simţea nevoia s-o devoreze toată.

Şi nici nu voia să se mulţumească doar cu un sărut. Când îşi dădu seama de acest lucru, se retrase imediat. Judith era prea inocentă ca să înţeleagă în ce pericol se afla. Nu voia să profite de încrederea ei, dar acest adevăr nu-l putea împiedica să gândească.

După ce-şi scuturâ capul, ca să-şi alunge fanteziile erotice care-i treceau prin minte, o luă iar de mână şi porni, trăgând-o după el.

Judith fu nevoită să alerge ca să ţină pasul cu Iain. Acesta nu-i mai adresă o vorbă până când ajunse la casa fratelui său. Judith tocmai puse mâna pe ivărul uşii, când Iain îi tăie calea cu braţul, semn că încă nu terminase cu ea.

— Oricât de îngrozitoare a fost naşterea asta, cu timpul o să-ţi treacă.

Judith îl privi cu cea mai uimită expresie pe faţă. Iain dădu din cap ca să-şi sublinieze cuvintele.

— E un ordin, Judith, şi ai să i te supui.

În timp ce-i deschidea uşa, înclină încă o dată din cap. Judith nu se clinti. Continua să-l privească nedumerită.

— Îngrozitoare? N-am spus niciun moment c-a fost o naştere îngrozitoare.

Fu rândul lui să se mire.

— Atunci, cum naiba a fost?

— O, Iain, a fost minunată!

Faţa ei radia de bucurie. Iain clătină din cap. Nu mai înţelegea nimic, şi nici nu se aştepta să înţeleagă vreodată.

În drum spre casă, Iain nu se grăbi. Gândurile îi stăteau numai la Judith. Ce putea face cu ea?

Tocmai ajunsese la uşa fortăreţei, când îşi aminti de inelul pe care-l purta la gât.

Unde naiba-l văzuse?

CAPITOLUL 8

A doua zi după-amiază, preotul sosi la uşa lui Frances Catherine şi ceru să vorbească neîntârziat cu englezoaica.

Expresia gravă şi tonul sever ale părintelui Laggan dădea de înţeles că se anunţau necazuri. În timp ce aştepta ca Frances Catherine s-o aducă pe Judith, se mişca de pe un picior pe altul, iar la câţiva paşi în spatele lui stătea Agnes.

La vederea expresiei îngâmfate de pe faţa moaşei, Frances Catherine se alarmă şi mai mult.

— Prietena mea a stat trează toată noaptea, părinte, şi încă mai doarme. Am s-o trezesc, desigur, dar va avea nevoie de câteva momente să se îmbrace.

Părintele Laggan dădu din cap.

— Dacă-i spui să vină după mine acasă la Isabelle, pornesc acum într-acolo.

— Da, părinte, şopti Frances Catherine, cu o reverenţă stângace, înainte de a închide uşa.

Apoi se duse şi o trezi pe Judith.

— Am dat de necaz, anunţă Frances Catherine. Dumnezeule, Judith, deschide odată ochii! A sosit aici preotul… cu Agnes, se bâlbâi ea. Trebuie să te îmbraci. Te aşteaptă acasă la Isabelle.

Cu un mormăit, Judith se întoarse în sfârşit pe spate. Îşi dădu părul la o parte din ochi, ridicându-se în capul oaselor.

— Îi e rău Isabellei? Iar îi curge sânge?

— Nu, nu, se repezi Frances Catherine s-o liniştească. Cred că e totul bine cu ea. Dar... Judith, ce-i cu vocea ta? Sună groaznic. Eşti bolnavă?

Judith clătină din cap.

— N-am nimic.

— Vorbeşti de parcă ai fi înghiţit o broască.

— Nu-ţi face griji pentru mine, o temperă Judith, cu încă un căscat.

Frances Catherine dădu din cap.

— Acum trebuie să te îmbraci. Toţi te aşteaptă acasă la Isabelle.

— Mi-ai mai spus. Şi eu aştept să aflu de ce. Dacă Isabelle nu e bolnavă, ce nevoie au de mine?

— Agnes e pornită să-ţi facă greutăţi, anunţă prietena ei. Hai, scoală-te. Eu trebuie să-l găsesc pe Patrick. Avem nevoie de ajutorul lui.

Tocmai când deschise uşa, Judith o ajunse din urmă.

— N-o poţi lua în goană după Patrick, în situaţia-n care eşti. Poţi să te împiedici şi să cazi.

— Cum de eşti atât de calmă?

Judith ridică din umeri. Deschise gura să caşte, dar această mişcare făcu s-o doară iar gâtul. Nedumerită, luă de pe masă oglinda lui Frances Catherine.

Făcu ochii mari de uimire, la vederea vânătăilor care-i înconjurau gâtul. Nici nu era de mirare c-o durea. Avea pielea umflată şi parcă vopsită cu ulei albastru şi negru.

— Că faci?

Imediat, Judith îşi acoperi urmele cu părul. Nu voia ca Frances Catherine că Isabelle o vătămase aşa. Puse oglinda jos şi se întoarse spre ea, cu un zâmbet.

— După ce mă îmbrac, mă duc să-l caut pe Iain.

— Nu eşti deloc îngrijorată?

— Poate, dar numai puţin. Dar eu sunt străină, mai ştii? Ce pot să-mi facă? Şi-n plus, n-am făcut nimic rău.

— S-ar putea ca asta să nu conteze. Agnes se pricepe să răstălmăcească lucrurile. De vreme ce l-a amestecat pe preotul nostru în toată povestea asta, cred c-o să-i facă necazuri şi Isabellei.

— De ce?

— Fiindcă Isabelle a cerut s-o ajuţi tu. Agnes va dori să plătească insulta asta. Pot să se ducă la sfatul bătrânilor şi să ceară să fii trimisă acasă. Iar atunci, pe toţi sfinţii, am să vin şi eu cu tine, jur!

— Iain nu-i va lăsa să mă trimită acasă înainte să naşti, răspunse Judith. Şi acum, stai jos, până mă îmbrac.

— Vin cu tine.

— Unde, în Anglia, sau să-l găsim pe Iain? întrebă Judith, de după paravan.

Frances Catherine zâmbi. Calmul prietenei sale o liniştea şi pe ea. După câteva momente, porniră amândouă în căutarea lui Iain.

— Încercă să nu-ţi facă griji, o sfătui Judith. Nu-i prieşte copilului. Am să-ţi povestesc eu.

— Vin şi eu.

— Ba nu vii.

— Şi dacă nu-l găseşti nici pe Patrick, nici pe Iain.

— Atunci am să mă duc la Isabelle singură. N-am nevoie de un bărbat să vorbească în apărarea mea.

— Ba, aici ai nevoie, replică Frances Catherine.

Se întrerupse când Frances Catherine îl zări pe Brodick venind în susul coline.

— Ce cal magnific! replică Judith, încercând să schimbe subiectul.

— E a lui Iain, dar îl lasă pe Brodick să-l călărească din

când în când. Nu te apropia prea mult, Judith! o preveni ea., când prietena ei se grăbi să-l salute pe Brodick. Armăsarul ăsta nărăvaş poate să te calce în picioare cu prima ocazie.

— N-o să-l lase Brodick, răspunse Judith peste umăr.

Apoi ajunse lângă ostaş şi-i zâmbi.

— Ştii cumva unde e Iain?

— E sus, la fort.

— Mă duci la el, te rog?

— Nu.

Prefăcându-se că nu-i auzise răspunsul, Judith îşi puse mâna pe a lui, şoptindu-i.

— Am necazuri, Brodick. Trebuie să-i vorbesc.

Nici nu terminase bine, că se trezi în şa. Brodick îşi mâna armăsarul la galop. Peste câteva clipe, o ajută să descalece în mijlocul curţii din faţa uriaşului fort.

— Iain e cu sfatul bătrânilor, îi spuse el. Aşteaptă aici, mă duc să-l chem.

Îi dădu hăţurile calului şi intră.

În faţa uşii se adunară mai mulţi oameni. Winslow stătea în prag, şi părea furios… până când o zări pe Judith. Atunci, pe chip i se aşternu uimirea.

Armăsarul era nărăvaş într-adevăr. Tot încerca să se cambreze şi-n acelaşi timp să păşească lateral, iar Judith se străduia să-l calmeze. Fornăielile lui n-o intimidau, căci învăţase încă din copilărie cum să strunească un cal, de la un om pe care-l considera cel mai bun grăjdar din Anglia.

Winslow se apropie şi-i luă din mână frâul, silind calul să se cuminţească.

— Iain te-a lăsat să călăreşti pe armăsarul ăsta? întrebă el, pe un ton neîncrezător.

— Nu, răspunse Judith, potrivindu-şi la gât şalul cu care-şi acoperise vânătăile. Brodick îl călăreşte.

— Unde-i fratele meu?

— S-a dus în fort să-l cheme pe Iain. Eu tot aştept,

Winslow, dar pân-acum n-a ieşit niciunul dintre ei.

— Mai bine vino în casă. Isabelle o să-şi facă griji, până se rezolvă totul.

Nu apucă să mai continue, căci preotul apăru în uşă. Numaidecât, Judith se repezi înainte, oprindu-se în faţa casei, unde făcu o reverenţă umilă.

— Rogu-te să mă ierţi că am întârziat atâta. Ştiu cât de preţios e timpul sfinţiei tale, dar nu prea cunosc drumurile pe-aici.

— Te rog să vii cu mine înăuntru. Aş dori să-ţi spun câteva întrebări despre cele întâmplate aici aseară.

— Desigur, părinte.

Îşi ridică poalele fustei şi-l urmă în casă.

Fu surprinsă să vadă câţi oameni se adunaseră înăuntru. La masă stăteau aşezaţi doi bărbaţi şi trei femei, cu toţii vârstnici, iar în faţa căminului aşteptau în picioare alte două femei.

Isabelle stătea pe un taburet de lângă pat, cu copilul în braţe. Biata femeie părea înfricoşată.

Judith se apropie în grabă.

— Isabelle, de ce te-ai dat jos din pat? Ai nevoie de odihnă, după calvarul prin care-ai trecut azi-noapte.

— Va să zică, Isabelle a trecut printr-un calvar? întrebă Părintele Laggan.

Judith fu atât de descumpănită de întrebare, încât răspunse fără menajamente:

— Un calvar afurisit de tot, părinte.

Înverşunarea ei îl făcu pe preot să înalţe din sprâncene, iar Judith îi observă pe chip o expresie de uşurare.

Nu ştia ce să înţeleagă. Preotul era de partea Isabellei, sau împotriva ei? Pe un ton mai potolit, continuă:

— Voiam să spun, părinte, că acum Isabelle trebuie neapărat să se odihnească.

Preotul dădu din cap. Le prezentă repede pe rudele lui Winslow de la masă, apoi arătă spre cele două femei care stăteau în faţa vetrei.

— Agnes e cea din stânga, spus el, iar cealaltă e Helen. Ele sunt acuzatoarele dumitale, Lady Judith.

— Acuzatoarele mele?

Nu-i venea să creadă ce auzea. Încet, începea să fiarbă de furie. Abia îşi putea ascunde această reacţie.

Se întoarse să le privească pe cele două femei. Helen făcu un pas înainte, dând scurt din cap spre ea. Nu arăta foarte atrăgătoare. Avea păr şaten şi ochi căprui. Părea nervoasă, şi nu-i putu înfrunta mult timp privirea.

Agnes, însă, o surprinse pe Judith. După toate poveştile de groază pe care le auzise despre moaşă, se aştepta să arate ca o scorpie, sau în orice caz să fie o cotoroanţă cu un neg în vârful nasului. Dar, în realitate, Agnes avea o faţă angelică, şi cei mai minunaţi ochi verzi văzuţi de Judith vreodată. Vârsta fusese îngăduitoare cu ea. Doar câteva riduri mărunte i se zăreau pe piele.

Judith îl privi pe preot, întorcându-se intenţionat cu spatele spre cele două moaşe.

— Ce acuzaţii se aduc împotriva mea, părinte?

— N-am auzit niciun ţipăt! declară Agnes.

Judith refuză să ia în seamă această aberaţie. Rămase cu privirea spre preot, aşteptându-i răspunsul.

— După cum cu siguranţă ştii, începu Părintele Laggan, potrivit învăţăturilor bisericii noastre, şi ale bisericii voastre, de vreme ce şi Regele John al vostru urmează canoanele sfinţilor părinţii…

Dintr-odată, se opri. Părea să-şi fi pierdut şirul gândurilor. Agnes făcu un pas înainte.

— Păcatele Evei, îi aminti ea.

— Da, da, păcatele Evei, repetă cu glas obosit Părintele Laggan. Asta e, Lady Judith?

Judith habar n-avea ce voia să spună, iar nedumerirea i se citea în ochi.

Preotul dădu din cap.

— Biserica ne învaţă că durerea prin care trece o femeie la naştere e o plată necesară şi potrivită pentru păcatele Evei. Femeile se mântuiesc prin aceste chinuri şi suferinţe. Dacă se ia hotărârea ca Isabelle nu s-a chinuit destul, ei bine…

Nu mai continuă. Expresia lui amărâtă dădea de înţeles că nu voia să dezvolte această parte a canonului bisericii.

— Ei bine, ce? întrebă Judith, hotărâtă să afle întreaga explicaţie.

— Isabelle va fi condamnată de biserică, şopti Părintele Laggan. Şi ea, şi copilul.

Judith abia mai putu gândi limpede, atât de furioasă era. Acum înţelegea totul. Moaşele voiau s-o pedepsească pe Isabelle, şi în acest scop se folosea cu viclenie de biserică. Puterea lor în clan fusese zdruncinată, iar această condamnare din partea bisericii ar fi fost un avertisment înfiorător pentru celelalte viitoare mame.

— Te întreb acum, Lady Judith, dacă azi-noapte ai făcut ceva ca să uşurezi durerile Isabellei.

— Nu, părinte, n-am făcut nimic.

— Atunci, Isabelle trebuie să fi făcut ceva! strigă Agnes. Sau şi-a vârât dracu’ coada în naşterea asta!

Unul dintre cei doi bărbaţi de la masă dădu să se ridice. Furia de pe chipul lui tăbăcit era înspăimântătoare.

În acelaşi timp, Winslow făcu un pas înainte, cu copilul în braţe.

— Nu îngădui asemenea vorbe în casa mea! răcni el.

Bătrânul de la masă dădu din cap, mulţumit că Winslow luase atitudine, apoi se aşeză la loc.

Bebeluşul scoase un ţipăt. Winslow era atât de furios,

încât nici nu observă că Judith încerca să-i ia copilul din braţe. Mai făcu un pas spre moaşe.

— Ieşiţi dracului afară din casa mea! ordonă el, într-un nou răcnet.

— Nici mie nu-mi place situaţia asta, anunţă Părintele Laggan, cu glasul greu de tristeţe. Dar trebuie să fie rezolvată.

Winslow dădu din cap. Judith veni spre el şi-i puse mâna pe braţ.

— Winslow, dacă-mi dai voie să explic, cred că pot lămuri repede toată aiureala asta.

— Aiurealã? se revoltă Agnes... Îndrăzneşti să numeşti această problemă gravă aiurealã?

Judith refuză s-o ia în seamă.

— Isabelle a avut nişte dureri îngrozitoare, îl anunţă ea pe preot.

— N-am auzit-o! nu se lăsă Agnes.

— Părinte, te gândeşti s-o condamni pe Isabelle pentru că a încercat să fie aşa de curajoasă. A ţipat, da, ba chiar de mai multe ori, dar s-a stăpânit cât a putut, pentru că nu voia să-şi tulbure soţul, care aştepta la uşă şi ar fi auzit-o. Oricât de tare se chinuia, se gândea şi la el.

— Vreţi s-o credem pe englezoaica asta pe cuvânt? protestă Agnes.

Fără să-şi ia ochii de la Părintele Laggan, Judith începu să-şi scoată şalul de la gât.

— Iar acum te voi întreba, părinte, dacă socoteşti că Isabelle a suferit destul.

Îşi ridică părul de pe umeri, înclinându-şi capul într-o parte, astfel încât preotul să-i vadă vânătăile şi umflăturile de pe grumaz.

Ochii Părintelui Laggan se holbară de uimire.

— Sfântă Maică a Domnului, blânda noastră Isabelle ţi-a făcut asta?

— Da, răspunse Judith.

Şi Slavă Domnului că a făcut-o! adăugă, în sinea ei.

— Isabelle se chinuia aşa de tare în timpul naşterii, încât m-a apucat de gât şi nu mi-a mai dat drumul. Mă îndoiesc că-şi mai aduce aminte măcar. A trebuit să-i desprind degetele cu forţa, părinte, şi s-o silesc să ţină de mânerele scaunului pentru naşteri.

Preotul o privi lung pe Judith. Uşurarea din ochii lui îi încălzea inima. O credea.

— Isabelle a suferit destul pentru biserica ei, declară el. Nu mai avem ce vorbi despre asta.

Agnes, însă, n-avea de gând să se dea bătută cu una cu două. Îşi scoase batista din mâneca rochiei şi se apropie grăbită.

— S-ar putea să fie şiretlic! strigă ea.

O apucă pe Judith de braţ şi încercă să-i şteargă semnele de pe gât.

Judith se strâmbă de durere, dar nu încercă s-o oprească, bănuind că femeia ar fi lansat zvonul că se folosise de vicleşuguri pentru a-şi colora pielea.

— Ia-ţi mâinile de pe ea!

Răcnetul lui Iain răsună în toată casa. Agnes sări de-un stânjen, ciocnindu-se de preot, care tresări şi el.

La vederea lui Iain, ochii lui Judith se umplură de lacrimi. Nu suferise nicio vătămare fizică, dar sentimentele îi fuseseră călcate în picioare.

— Winslow? se răsti Iain, furios.

Soţul Isabellei făcu un pas înainte. Ştia ce voia să-l întrebe boierul său şi-i explică numaidecât, clar şi concis. Glasul îi tremura. Nici lui nu-i trecuse furia.

Iain îi puse o mână lui Judith pe umăr. O simţi cum tremura, iar acest lucru îl înfurie şi mai rău.

— Judith e musafiră în casa fratelui meu. Dar mai este şi sub protecţia mea. Dacă aveţi vreo nemulţumire, mi-o

spuneţi mie. Aţi înţeles?!

Mânia din glasul lui făcu să se zgâlţâie grinzile tavanului.

— Boier Iain, îţi dai seama ce înseamnă asta? întrebă în şoaptă preotul.

Privind-o pe Judith, Iain răspunse scurt:

— Da.

— La naiba, mormăi Brodick.

Iain îi dădu drumul lui Judith şi se întoarse spre prietenul lui.

— Vrei să mă provoci.

După un moment de gândire, Brodick clătină din cap.

— Nu. Ai sprijinul meu. Dumnezeu ne e martor că vei avea nevoie de el.

— Şi pe al meu îl ai! se oferi Winslow.

Iain dădu din cap. Se vedea clar că demonstraţia de loialitate a prietenilor îi calmă furia.

— Sfatul? întrebă Winslow.

— Curând, răspunse Iain.

Întrucât nimeni nu-i mai dădea nicio atenţie, Iain, Winslow şi Brodick fiind adânciţi în discuţi, Judith ieşi grăbită. Nu suporta să mai stea niciun moment în aceeaşi încăpere cu Agnes.

*

Iain nu intrase în amănunte, dar Patrick era destul de perspicace ca să ghicească semnificaţia confruntării.

— Sfatul bătrânilor nu şi-a dat binecuvântarea, nu-i aşa? întrebă el.

— Nu ştiu despre întâlnire.

Patrick dădu din cap.

— O să fie bucluc.

— O să fie.

— Vrei să vin şi eu cu tine.

— Nu, vreau să ai grijă de Judith în lipsa mea, răspunse Iain. Vezi să nu păţească niciun necaz.

Fratele său încuviinţă.

— Bătrânii unde cred că te duci?

— La MacDonalzi. Nu le-am spus că vor fi şi Dumbarii acolo.

Scoase un oftat.

— Doamne, nu pot să sufăr secretele astea.

Şi, fără să aştepte răspunsul, se întoarse să încalece din nou, dar se opri dintr-odată. Îi aruncă frâul lui Patrick şi porni înapoi spre casa acestuia.

Nu ciocăni la uşă. Judith stătea lângă vatră, şi se întoarse când auzi uşa trântindu-se de perete.

Frances Catherine, care tăia pâinea la masă, se ridică pe jumătate, dar se aşeză la loc când Iain trecu pe lângă ea.

Nu-i spusese nimic lui Judith. O apucă de umeri şi o smuci spre el. Imediat, gura i se prăvăli peste a ei.

În prima clipă, Judith fu prea uluită ca să reacţioneze. Un moment mai târziu, Iain se retrase, o salută din cap pe Frances Catherine şi ieşi din casă.

Văzând expresia de pe faţa prietenei sale, Frances Catherine fu nevoită să-şi muşte buza de jos pentru a nu izbucni în râs.

— Parcă spuneai că atracţia a încetat… nu?

Iain fu plecat trei săptămâni încheiate. Lui Judith îi era un dor îngrozitor de el. Dar nu avea timp să-şi plângă amarul. În lipsa lui Iain, asistase la naşterea fiicei unei femei pe nume Willa, apoi îi moşi pe fiii lui Winifred şi Caroline.

După ce-şi termină treaba, plângea pe tot drumul spre casă. Nu conta cine o însoţea. Uda de lacrimi pledul lui Patrick, şi pe a lui Brodick, iar după a treia naştere îl întâlni

întâmplător pe Părintele Laggan şi plânse şi la pieptul lui.

Patrick nu ştia cum să-i uşureze chinul, şi fu enorm de uşurat când fratele lui se întoarse în sfârşit acasă.

Soarele apusese deja când Iain, încadrat de Ramsey şi Erin, apăru pe pantă. Îi făcu semn lui Patrick să-l urmeze, apoi îşi continuă drumul. Patrick intră în casă ca să-şi anunţe soţia că se duce la fort, dar Frances Catherine dormea deja adânc. Aruncă o privire după paravan, văzu că Judith era dusă pe cea lume.

Brodick şi Alex îl aşteptau în curtea fortului. Intrară toţi trei împreună.

Iain stătea în faţa căminului. Părea frânt de oboseală.

— Patrick? întrebă el, imediat ce-şi văzu fratele intrând.

— Ei bine, răspunse Patrick, fără să mai aibă nevoie de continuarea întrebării. Cât ai fost tu plecat, a mai moşit trei naşteri.

Cu un zâmbet, adăugă:

— Nu prea suferă îndeletnicirea de moaşă, dar o face.

Iain dădu din cap. Îl trimise pe Alex după Winslow şi Gowrie, apoi se întoarse să vorbească între patru ochi cu fratele său.

— Acum ai o familie, Patrick. Gândeşte-te…

— Rămânem împreună, Iain, nu-l lăsă pe fratele lui să continue.

— Au venit! anunţă Brodick, din uşă.

*

Iain îşi bătu fratele pe umăr, cu un gest afectuos, apoi se întoarse spre oamenii care-i erau credincioşi. Nu chemase şi sfatul bătrânilor. Le povestise ce se întâmplase la întâlnire. Boierul Dumbar era bătrân, obosit şi dornic să încheie o alianţă, iar dacă pe Maitlanzi nu-i interesa, putea

la fel de bine să lege tovărăşie cu MacLeanii.

— Sfatul n-o să coopereze, prezise Brodick. Nemulţumirile lor din trecut fac cu neputinţă orice unire a forţelor.

— Dumbarii se află între noi, într-o poziţie dificilă, interveni Alex. Dacă se unesc cu MacLeanii, războinicii lor vor fi mai numeroşi decât ai noştri. Nu-mi plac deloc sorţii ăştia.

Iain dădu din cap.

— Voi convoca sfatul mâine, anunţă el. În două scopuri separate. Mai întâi am să le vorbesc despre alianţa cu Dumbarii.

Nu mai continuă.

— Şi al doilea scop care e? vru să ştie Brodick.

Pentru prima dată, Iain zâmbi.

— Judith.

Patrick şi Brodick fură singurii care înţelesese numaidecât ce voia să spună Iain.

— Părintele Laggan se gândeşte să plece mâine în zori, spuse Brodick.

— Reţine-l.

— Pentru ce? se întrebă Alex.

— Pentru nuntă, răspunse Iain.

Patrick râse. Brodick i se alătură şi el. Alex continuă să-i privească nedumerit.

— Şi Judith? întrebă el. O să fie de acord?

Iain nu-i răspunse.

CAPITOLUL 9

Patrick nu le spuse nici lui Frances Catherine şi nici lui Judith că Iain se întoarse acasă. Plecă în zorii zilei, spre fort.

Judith îşi ajută prietena să facă curăţenie generală în casă.

La puţin după ceasurile amiezi. Iain bătu la uşă. Judith îi deschise. Avea faţa mânjită de praf şi părul în neorânduială. Părea tocmai să fi curăţit căminul.

— Te-ai întors, şopti ea, cu un zâmbet, uitând complet de felul cum arăta.

Iain se încruntă. Nu avea prea mult timp pentru salutări.

— Da, Judith, să vii la fort într-o oră.

Se răsuci pe călcâie şi plecă. Judith se simţi zdrobită de atitudinea lui distantă. O luă la fugă după el.

— De ce trebuie să mă duc la fort?

— Pentru că aşa vreau eu, răspunse Iain.

— Dar poate că-mi făcusem alte planuri pentru după-amiaza asta.

— Schimbă-ţi-le.

— Eşti încăpăţânat ca un ţap, mormăi ea.

Exclamaţia pe care o auzi din uşă dădu de înţeles că Frances Catherine o auzise. Judith nu-şi regreta deloc cuvintele. Se întoarse dinspre Iain, murmurând:

— Cred că nu mi-a fost deloc dor de tine.

Iain o apucă de mână şi o trase înapoi spre el.

— Cât timp am lipsit?

— Trei săptămâni şi două zile, răspunse ea. De ce?

Cu un zâmbet, Iain replică:

— Dar nu ţi-a fost dor de mine, nu-i aşa?

Judith îşi dădu seama că nimerise în propria capcană.

— Eşti prea isteţ pentru mine, Iain, remarcă ea pe un ton tărăgănat.

— La drept vorbind, sunt, încuviinţă el zâmbind.

Doamne, cât aveau să-i lipsească acele dueluri ale minţii cu el! Pe toţi sfinţii, şi el avea să-i lipsească.

— Dacă vrei să vin la fort, spuse Judith, ar trebui să-mi transmiţi chemarea prin Patrick, ca să respecţi cum se

cuvine ordinea ierarhică.

Anume încerca să-l provoace. Când colo, Iain râse.

— Iain? îl strigă Frances Catherine. S-a adunat sfatul bătrânilor la fort?

Iain dădu din cap. Când văzu reacţia prietenei sale, Judith îşi smulse mâna dintr-a lui.

— Acum ai făcut-o! şopti ea revoltată.

— Ce-am făcut?

— Ai tulburat-o pe Frances Catherine. Uită-te la faţa ei. E îngrijorată, şi numai din cauza ta!

— Cu ce am tulburat-o? întrebă Iain, nedumerit.

— I-ai spus că la fort s-a adunat sfatul bătrânilor. Acum e îngrijorată că am făcut ceva rău şi mă vor trimite înapoi înainte să nască ea copilul.

— Ai înţeles toate astea numai din felul cum s-a încruntat?

— Sigur că da! exclamă ea, exasperată, încrucişându-şi braţele pe piept. Ei?

— Ei, ce?

— Drege-o acum.

— Ce să dreg?

— Nu e nevoie să ridici tonul la mine. Ai speriat-o pe Frances Catherine. Acum linişteşte-o. Spune-i că nu vei lăsa sfatul să mă trimită acasă încă. Măcar atâta lucru poţi face. E cumnata ta dragă şi doar nu vrei s-o ştii alarmată.

Iain scoase un oftat atât de puternic, încât ramurile copacilor fremătară. Întorcându-se în loc, răcni spre Frances Catherine.

— Judith nu pleacă nicăieri!

Apoi o privi din nou pe Judith.

— Gata, eşti mulţumită?

Văzând că Frances Catherine zâmbea, Judith dădu din cap.

— Da, şi-ţi mulţumesc.

Iain porni spre cal, cu Judith grăbindu-se pe urmele lui. Îl apucă de mână ca să-l oprească.

— Iain?

— Ce mai e?

Tonul lui ursuz n-o descurajă.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Poate.

În schimb, acest temperament îi aţâţă imediat temperamentul. Îi dădu drumul, vrând să plece. Iain o prinse din spate şi, înconjurându-i mijlocul cu braţele, se aplecă să-i şoptească la ureche:

— Zău c-ar trebui să faci ceva cu temperamentul ăsta al tău, fătuco.

O sărută pe gât, făcând-o s-o străbată fiori până-n vârful picioarelor.

Nu-i răspunse la întrebare. Judith îşi dădu seama abia după ce Iain plecase.

Putea să-i arunce mintea în ceată doar atingând-o. Dar nu avu vreme să reflecteze la acest lucru, căci Frances Catherine insistase să-i atragă atenţia.

Aproape că o împinse pe Judith în casă, apoi deschise uşa în urma ei.

— Iain e îndrăgostit de tine.

Părea fascinată. Judith clătină din cap.

— Nu-mi voi îngădui să mă gândesc la dragoste, declară ea.

Prietena ei râse.

— Nu ţi-oi îngădui să gândeşti, Judith, dar şi tu eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa? Mi-am ţinut destul gura. Lasă, nu e nevoie să afle.

Ultimele ei cuvinte în captară lui Judith atenţia.

— Ce să afle?

— Despre tatăl tău. Nu trebuie să ştie nimeni. Linişteşte-te…

— Nu.

— Gândeşte-te doar la ce-ţi propun, insistă Frances Catherine.

Judith se prăbuşi pe un scaun.

— Aş vrea să naşti mai repede ca să pot pleca acasă. Cu fiecare zi ce trece mi-e tot mai greu. Dumnezeule mare, dacă am să mă îndrăgostesc într-adevăr de el? Cum să mă opresc?

Frances Catherine veni în spatele ei şi-i puse o mână pe umăr.

— Ţi-ar fi de folos dacă te-ai gândi la toate cusururile lui?

Erau atât de adâncite în discuţie, încât nu observaseră că în uşă apăruse Patrick. Cuvintele lui Judith îi atrăseseră atenţia. Imediat ce-şi dădu seama ce-i spunea soţia lui, ce părere avea despre Iain, nu-şi putu ascunde zâmbetul. Judith îl cunoştea pe fratele lui aproape la fel de bine ca el, iar când spuse cât era de încăpăţânat, Patrick se pomeni dând din cap a încuviinţare.

— Dar te atrage totuşi, nu?

Judith oftă.

— Da. Frances Catherine, ce-o să fac? Când mă gândesc la ce se întâmplă cu mine, mă apucă o spaimă cumplită. Nu se poate să-l iubesc.

— Şi crezi că nu se poate să te iubească nici el pe tine? Te amăgeşti, dacă-ţi închipui aşa ceva. Omul ăsta ţine la tine. De ce nu poţi să te împaci cu situaţia?

Prietena ei clătină din cap.

— Ce crezi c-o să facă dacă află vreodată că Boierul MacLean e tatăl meu? Chiar te aştepţi să mai ţină la mine.

Faptul că ani de zile se învăţase să se stăpânească îl ajută pe Patrick să nu cadă de pe picioare. Pe toţi sfinţii, avea senzaţia că tocmai primise un pumn în burtă. Se retrase afară, cam îmbleticit, apoi se grăbi să închidă uşa în

urma lui.

Îl găsi pe Iain în sala cea mare.

— Avem de vorbit, îl anunţă el. Tocmai am aflat un lucru pe care trebuie să-l ştii.

Din expresia fratelui său, Iain înţelesese că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Vino cu mine afară, Patrick, îi ordonă el. Prefer să aud fără martori vestea asta.

Nu mai scoase o vorbă până ieşiră din fort. Apoi, Patrick repetă tot ce auzise. Iain nu păru deloc surprins.

— A dracului încurcătură, mormăi Patrick.

Fratele lui era de aceeaşi părere.

*

Judith avu nevoie aproape o oră să facă curat. Tot venea vorba despre Iain. Frances Catherine era hotărâtă s-o determine să recunoască faptul că-l iubeşte, iar Judith era la fel de hotărâtă să nu admită aşa ceva.

— Ar trebui să mă ajuţi să scap de atracţia asta, insistă ea. Nu-ţi dau seama ce greu o să-mi fie să plec? Trebuie să mă duc înapoi, Frances Catherine. Nu contează dacă vreau sau nu. Subiectul ăsta mă deprimă îngrozitor. Nu vreau să mai vorbim.

Frances Catherine îşi dădu seama că prietena ei era la un pas de lacrimi. O bătu pe umăr.

— În regulă, îi şopti ea. N-o să mai vorbim despre asta. Şi acum, ajută-mă să-mi schimb rochia. Vin şi eu cu tine, la fort. Numai Dumnezeu ştie ce-or fi vrând bătrânii din sfat. Cred că se coace un necaz.

Judith se ridică în picioare.

— Ba ai să rămâi acasă. Mă duc singură. Îţi promit c-am să-ţi povestesc totul.

Frances Catherine nici nu voia s-audă. În timp ce

discutau astfel în contradictoriu, intră Patrick.

— Mereu ai fost încăpăţânată ca un catâr, tocmai îi reproşa Frances Catherine prietenei sale.

Patrick fu indignat.

— Nu se cade să-i vorbeşti aşa musafirei noastre.

— De ce? Ea mi-a spus ceva şi mai urât.

Judith zâmbi.

— Drept e, i-am spus, recunoscu ea spăsită.

— Nu te-amesteca Patrick, ordonă Frances Catherine. Abia m-am încălzit. Am să câştig. E rândul meu acum.

Prietena ei clătină din cap.

— Ba n-ai să câştigi. Patrick, te rog, convinge-o să rămână aici. Eu trebuie să mă duc la fort. N-am să stau mult.

Şi ieşi grăbită, nelăsând-o pe Frances Catherine să mai zică nimic.

*

Iain stătea aşezat în capul unei mese lungi şi înguste, întors cu spatele spre uşă. Cei cinci bătrâni din sfat stăteau adunaţi în capătul opus al mesei.

Atmosfera era încărcată de tensiune. Pesemne se întâmplase ceva cumplit. Pe feţele bătrânilor se citea clar că primiseră o veste foarte proastă. Judith găsi de cuviinţă să nu intervină, şi se răsuci să iasă, cu gândul de a se întoarce mai târziu, după ce-şi reveneau.

Alex şi Gowrie îi blocară ieşirea. Fu atât de surprinsă să-i vadă, încât făcu ochii mari. Cei doi războinici intraseră în urma ei, fără niciun sunet. În spatele lor apăru Brodick şi Patrick, care-i făcu semn Părintelui Laggan să-l urmeze.

Părintele nu părea deloc în apele lui. Zâmbi forţat spre Judith, apoi coborî grăbit treptele, în sala cea mare.

Cei patru războinici se aliniară în dreptul uşii. Alex,

Gowrie, Brodick şi Patrick îi tăiau calea. Judith se apropie de Patrick, care stătea cel mai aproape de uşă.

— A murit cineva? întrebă ea în şoaptă.

Brodick păru amuzat de cuvintele ei. Ceilalţi rămase încruntaţi. Niciunul dintre ei n-o lăsă să treacă, şi nici nu-i răspunseră la întrebare. Între timp, uşa se deschise din nou şi intră şi Winslow.

Soţul Isabellei părea gata să se ia la bătaie cu cineva. O salută pe Judith dând scurt din cap, apoi rămase alături de ceilalţi patru.

— Judith, vino aici!

Iain strigase atât de tare această poruncă, încât lui Judith i se tăie respiraţia. Nu se putu hotărî dacă să se supună sau nu. Brodick îi împinse uşor umerii. Nu era un gest prea politicos, aşa că ridică privirea spre el, revoltată.

Războinicul îi făcu cu ochiul.

Alex o îndemnă şi el, cu un gest, să pornească spre Iain. Ridicându-şi poalele rochiei. Judith îşi îndreptă umerii şi coborî treptele.

Observă că preotul era foarte agitat. Se plimba încoace şi-ncolo prin faţa şemineului. Judith afişă o expresie senină, pentru a-l ajuta să se liniştească, iar când ajunse lângă Iain, se aplecă spre el.

— Dacă mai strigi la mine o singură dată, cred c-am să te strâng de gât.

Pe chipul lui Iain se ivi o expresie uimită. Judith dădu din cap – semn că vorbise serios.

Drept răspuns, Iain îi zâmbi – semn că o socotea o neghioabă.

Graham, care-i privea cu atenţie, trase concluzia că Lady Judith îl intriga. Dar nu înfăţişarea ei îi trezea interesul, ci ceea ce aflase despre caracterul ei. Winslow îi spusese cum ajutase la naşterea fiului său, iar Părintele o lăudase pentru cele întâmplate a doua zi. În lipsa lui Iain,

mai moşise încă trei copii.

Graham nu ştia ce să înţeleagă. O asemenea dăruire şi bunătate din partea unei englezoaice îl nedumerea. Era o făptură foarte contradictorie.

În sfârşit, se ridică, dregându-şi glasul ca să le atragă celorlalţi atenţia.

— Iain, mai ai timp să te răzgândeşti, începu el, pe un ton aspru.

Ceilalţi membri ai sfatului dădură din capete.

Iain se ridică în picioare atât de brusc, încât scaunul zbură de sub el. Judith făcu un pas înapoi, surprinsă, şi se ciocni de Brodick, ceea ce o surprinse şi mai mult. Întorcându-se, văzu că toţi cei cinci războinici o urmaseră, stând iar aliaţi în spatele ei.

— De ce vă ţineţi după mine? îi întrebă, exasperată.

Iain se răsuci în scaun. Întrebarea ei ridicolă îi risipise furia. Clătină din cap.

— Nu se ţin după tine, Judith. Îşi arată sprijinul faţă de mine.

Această explicaţie n-o consolă cu nimic.

— Atunci, spune-le să-şi arate sprijinul de-acolo! ceru ea, cu un gest. Îmi taie calea, şi aş vrea să ies.

— Dar eu vreau să rămâi aici, replică Iain.

— N-am ce să caut aici.

— N-are, dară!

Gelfrid strigase aceste cuvinte. Iain se întoarse spre el.

În clipa următoare, se dezlănţui haosul. Judith avea senzaţia că stătea în mijlocul unei furtuni. În curând, începu s-o doară capul de la atâtea răcnete. Iain nu ridică niciun moment glasul, dar bătrânii din sfat rosteau fiecare cuvânt urlând.

Părea să se certe în legătură cu o alianţă – cel puţin, acesta era cuvântul ce se auzea cel mai des. Iain susţinea

alianţa, iar sfatul bătrânilor se împotrivea cu înverşunare.

Pe unul dintre bătrâni îl apucase tusea, şi începu să se sufoce. Judith păru singura care să observe. Îndreptă scaunul răsturnat de Iain, apoi turnă apă dintr-un şip cu buză argintie şi i-l dădu bătrânului. După ce acesta bău, începu să-l bată pe spate.

Omul dădu din mâna, semn că nu mai avea nevoie de ajutor, apoi se întoarse să-i mulţumească. Tocmai deschise gura, când se opri brusc. Ochii lui înlăcrimaţi se holbară, neîncrezători, iar în clipa următoare începu să tuşească din nou.

— Nu trebuie să te înfierbânţi aşa, îl sfătui Judith, apucându-se iar să-l pocnească între omoplaţi, şi nici să mă urăşti. Ura e un păcat. Dacă nu crezi, întreabă-l pe Părintele Laggan. Şi-n plus, nu v-am făcut niciun rău.

Fiind atât de concentrată să-l ajute pe bătrân, nu observă că strigătele încetaseră.

— Judith, nu mai da-n Gelfrid, îi porunci Iain.

Judith ridică privirea, şi îl observă surprinsă că zâmbea.

— Iar tu, nu-mi mai da atâtea ordine, replică ea. Îl ajut pe bietul om. Mai bea o gură de apă, îl instrui. Sunt sigură că o să-ţi facă bine.

Se întoarse şi reveni lângă Iain, pe care-l întrebă în şoaptă:

— De ce trebuie să rămân aici?

— Fata merită să ştie ce se petrece! declară Părintele Laggan. Şi trebuie să-şi dea încuviinţarea, Iain.

— O să şi-o dea, răspunse Iain.

— Atunci, mai bine hotărâţi-vă odată, le ceru preotul. Trebuie să ajung pe pământul Dumbarilor până la căderea nopţii. Merlin n-o să aştepte. Desigur, după aceea pot să mă întorc, dacă mai aveţi nevoie de timp ca s-o convingeţi...

— N-o să fie cazul.

— Trebuie să încuviinţez ceva? întrebă Judith.

Iain nu-i răspunse imediat. Se întoarse încruntat spre ostaşii lui, pentru a-i face să se retragă. Cei cinci îi ignorară intenţionat porunca nerostită. Toţi zâmbeau, iar Iain îşi dădu seama că se distrau pe seama lui.

— Graham? întrebă el.

— Îţi susţin decizia.

Iain dădu din cap.

— Gelfrid?

— Ba.

— Duncan

— Ba.

— Owen?

— Ba.

— Vincent?

Al cincilea bătrân nu răspunsese.

— Treziţi-l, careva! porunci Graham.

— Sunt treaz. Da încă n-am isprăvit de cugetat.

Ceilalţi îl aşteptară cu răbdare. În sfârşit, bătrânul ridică privirea.

— Ai sprijinul meu, Iain.

— Număr trei împotrivă, şi trei de acord, cu boier cu tot, anunţă Graham.

— Acum ce trăsnitu’ mamii mele facem? întrebă scrâşnit Owen.

— N-am mai avut de-a face cu o asemenea dilemă, continuă Gelfrid.

— Vom aştepta hotărârea, anunţă Graham.

Aşteptă ca toţi membrii sfatului să se învoiască, apoi se întoarse spre Iain.

— Poţi să continui, fiule.

Numaidecât, Iain se răsuci spre Judith. Dintr-odată, se simţea foarte stânjenită.

Întâlnirea nu decurse deloc conform aşteptărilor lui, şi nu putea suferi faptul că avea spectatori. Brodick, nerăbdător ca întotdeauna, i-o luă înainte.

— Judith, n-ai să mai pleci înapoi în Anglia. Nici acum, nici altă dată. Iain n-o să te ducă acasă.

Părea foarte vesel să-i dea această veste. Judith întoarse privirea spre el.

— Nu? Atunci, cine-o să mă ducă?

— Nimeni, îi răspunse Brodick.

Iain îi luă ambele mâini într-ale lui, strângându-i-le ca să-i atragă atenţia. Apoi, trase adânc aer în piept.

— Judith… începu el.

— Da, Iain?

— Am să te ţin aici.

CAPITOLUL 10

— Dar nu poţi să… mă ţii aici.

— Ba poate, fătucă! se repezi voios Alex.

— E boier, îi reaminti Graham. Poate face orice vrea.

— N-are nicio importanţă că-i boier sau nu, interveni Brodick. Şi Franklen a ţinut-o pe Marrien, şi el nu-i boier. Şi Robert, pe Meagan…

— Şi eu, pe Isabelle, adăugă Winslow.

— Aşa e obiceiul la noi, fată, îi explică Gowrie.

— Tu nu ai ţinut-o pe Isabelle, şi-atât, îi reaminti Brodick fratelui său. Ai cerut-o. Nu-i tot aia.

— Ba aş fi ţinut-o cu forţa, dacă taică-său îmi făcea greutăţi! se lăudă Winslow.

Lui Judith nu-i venea să creadă ce auzea. Făcu un pas înapoi, ca să scape de toată acea nebunie, şi-l călcă pe Graham pe picior. Se întoarse spre el să-şi ceară iertare.

— Scuzele mele, Graham, n-am vrut să te calc pe... Nu poate să mă ţină aşa, doar fiindcă i s-a năzărit lui, nu?

Graham dădu din cap.

— Gowrie a avut dreptate când ţi-a spus că aşa obişnuim noi. Desigur, va trebui să fii de acord.

Pe toţi sfinţii, îi venea să-i strângă de gât pe toţi. Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, apoi ceru cu o voce răguşită:

— Iain, putem vorbi puţin între patru ochi?

— Acum nu-i vreme de palavre, fătucă, îi răspunse Părintele Laggan. Merlin n-o să aştepte.

— Merlin? întrebă ea, nedumerită.

— E un Dumbar, îi explică preotul, zâmbind. Şi are nevoie de un preot.

Judith se întoarse spre el.

— Atunci, trebuie să te duci neîntârziat. E pe moarte?

— A şi murit, Judith. Familia lui mă aşteaptă, ca să-l îngrop. Şi, înţelegi, e aşa de cald, că Merlin n-o să mai poată aştepta prea mult.

— Trebuie să-l vâre-n pământ, dară, confirmă şi Brodick. Dar mai întâi o să vă cunune. Maitlanzii vin înaintea Dumbarilor.

— Merlin n-o să aştepte? repetă Judith, ducându-şi mâna la frunte.

— Din cauza căldurii, îi reaminti Brodick.

Judith începu să tremure. Lui Iain i se făcu milă de ea. Zile întregi chibzuise, până să ajungă la concluzia că n-o putea lăsa să plece. Acum îşi dădea seama că, probabil, ar fi trebuit să-i lase şi ei timp de gândire.

O luă de mână şi o conduse până într-un colţ al sălii, unde-i ridică bărbia, făcând-o să-l privească.

— Vreau să te măriţi cu mine.

— Nu.

— Ba da.

— Nu pot.

— Ba poţi.

— Iain, nu vrei să fii rezonabil? Nu mă pot mărita cu tine. Chiar dac-aş fi vrut, nu se poate.

— Vrei să te măriţi cu mine, insistă el. Nu-i aşa?

Gândul că s-ar putea să nu-l dorească îl năucea. Fu nevoit să clatine din cap.

— Ştii bine că vrei! insistă el.

— Nu zău? Şi de ce, mă rog?

— Ai încredere-n mine.

Furia lui Judith se risipi ca prin farmec. Alesese singurul motiv pe care nu-l putea contrazice. Da, avea încredere în el, din toată inima.

— Cu mine te simţi în siguranţă.

Şi acest lucru era adevărat.

— Ştii că am să te apăr de orice rele, adăugă el, dând din cap cu blândeţe.

Ochii lui Judith se umplură de lacrimi. Dumnezeule mare, cât ar fi vrut să fie posibil!

— Mă iubeşti, Iain?

Drept răspuns, Iain o sărută.

— Niciodată n-am mai dorit o femeie cum te doresc pe tine, spuse el. Şi tu mă doreşti. Nu nega.

Umerii ei se înmuiară.

— Nu neg, şopti. Dar a dori şi a iubi sunt două lucruri diferite. S-ar putea să nu te iubesc.

Ştia că era o minciună imediat ce le rostise.

Iar Iain ştia şi el.

— Ba mă iubeşti, dară.

Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă.

— Îmi bagi în cap nişte gânduri imposibile, şopti.

Cu blândeţe, Iain îi şterse lacrima de pe obraz, cuprinzându-i faţa între palme.

— Nimic nu e imposibil. Mărită-te cu mine, Judith.

Lasă-mă să te apăr.

Trebuia să-i spună adevărul. Numai aşa l-ar putea face să se răzgândească.

— E un lucru pe care nu-l ştii despre mine, începu ea. Tatăl meu…

Gura lui o acoperii pe a ei, amuţind-o. O sărută îndelung, cu patimă, iar când se retrase, Judith nici nu mai ştia ce voise să-i spună.

Încercă totuşi s-o ia de la început, dar Iain o opri, cu încă o sărutare.

— Judith, n-ai să-mi spui nimic despre familia ta. Puţin îmi pasă dacă tatăl tău e regele Angliei. Nu mai scoatem o vorbă despre asta, ai înţeles.

— Dar, Iain…

— Trecutul tău n-are nicio importanţă.

O luă de umeri, strâns, continuând cu glas scăzut, arzător:

— Uită-l, Judith. Vei fi a mea. Eu am să fiu singura ta familie. Voi avea grijă de tine.

Vorbea atât de îmbietor, încât Judith nici nu mai ştia ce să facă.

— Trebuie să mă gândesc, hotărî ea. În câteva zile…

— Dumnezeule mare! exclamă Părintele Laggan. Doar nu ne putem aştepta ca Merlin să reziste atât, fătucă! Gândeşte-te ce cald e afară!

— De ce să mai aştepte? întrebă şi Patrick.

— Aşa, dară, doar ţi-a zis că te ţine aici. Hai, să facem odată nunta, îl grăbi Brodick.

Abia în acel moment, Judith îşi dădu seama că toţi ascultaseră conversaţia ei privată cu Iain. Îi venea să urle – şi o făcu.

— Nu voi lăsa pe nimeni să mă zorească! ţipă ea, după care continuă, puţin mai încet. Există destule motive de a nu dori să mă mărit cu boierul vostru, şi am timp ca să

mă gândesc…

— Şi care sunt acele motive? se interesă Graham.

Iain se întoarse spre şeful sfatului.

— Eşti cu noi, sau împotriva noastră?

— Nu sunt în culmea fericirii, desigur, dar ştii bine că am să-ţi stau alături. Ai sprijinul meu. Gelfrid, tu ce zici?

În timp ce dădea răspunsul, Gelfrid se încruntă spre Judith.

— Sunt de acord.

Ceilalţi bătrâni din sfat, ca nişte piese de domino, îl urmară pe Gelfrid.

Judith auzise destul.

— Cum puteţi fi de acord şi-n acelaşi timp să vă uitaţi crunt la mine.

Se întoarse spre Iain, împingându-l cu degetul în piept.

— Nu vreau să locuiesc aici. M-am hotărât să rămân la mătuşa Millicent şi unchiul Herbert. Şi ştii de ce?

Nu-i dădu timp să răspundă.

— Pentru că ei nu mă desconsideră, de-aia! Ei? se răsti ea, provocator.

— Ei, ce? replică Iain, încercând să nu zâmbească. Judith arăta fermecător când era furioasă.

— Le… le plac, continuă ea, cam bâlbâindu-se.

— Şi nouă ne placi, Judith, o asigură Alex.

— Ne placi tuturor, dădu din cap şi Patrick.

Judith nu credea nicio clipă toate acele vorbe goale – şi nici Brodick… Îl privi pe Patrick cu o expresie de parcă ar fi socotit că-şi pierduse minţile.

— Dar mie nu-mi place de niciunul dintre voi, brutelor! anunţă ea. Gândul de a locui aici e pur şi simplu inacceptabil. N-am să-mi cresc copii… O, Doamne, Iain, n-am de gând să fac niciunul, ai uitat?

— Judith, calmează-te, îi porunci el, strângând-o cu

putere la piept.

— Nu vrea copii? întrebă Graham, consternat. Iain, nu-i poţi îngădui să vorbească aşa. Avem nevoie de un moştenitor.

— E stearpă? strigă şi Gelfrid.

— N-a zis asta, mormăi Vincent.

— Numai eu sunt de vină, interveni Winslow.

— Tu eşti de vină că femeia asta-i stearpă? se miră Gelfrid. Cum se poate, Winslow?

Patrick izbucni în râs. Brodick îi dădu un cot, semn să se potolească.

— A trebuit să ajute când a născut Isabelle, îi spuse Brodick lui Gelfrid. Şi s-a speriat. Asta-i tot. Nu-i stearpă.

Bătrânii sfatului mormăiră uşuraţi. Iain nici nu se mai uita la ei, atent doar la Judith. Se aplecă spre ea, şoptindu-i:

— Drept ai spus, e nevoie de mai mult timp să te gândeşti la cererea mea. Gândeşte-te cât de mult ai nevoie.

În glasul lui se simţi ceva care o făcu să intre la bănuieli. Îşi dădu aproape imediat seama despre ce anume era vorba: Iain se distra peste poate.

— Cât timp de gândire am?

— La noapte, ai să dormi în patul meu. Şi m-am gândit că poate vrei înainte să ne căsătorim.

Judith se smulse din braţele lui, privindu-l. Iain zâmbea. Nu avea nicio şansă. Acum îşi dădu seama. Şi, Dumnezeule, cât îl mai iubea! Iar în acel moment nu găsea niciun motiv care să explice de ce.

O zăpăcise de cap.

— De ce Dumnezeu te iubesc?!

Nu-şi dădu seama că strigase întrebarea, până când Patrick începu să râdă.

— Ei, cu asta, ne-am lămurit. A încuviinţat! declară Părintele Laggan, apropiindu-se grăbit. Hai, s-o facem odată, Patrick, tu treci în dreapta lui Iain, iar tu, Graham,

pune-te lângă Judith. Poţi să i-o dai în primire. În numele Tatălui, şi al Fiului, şi al…

— Şi noi o dăm în primire! interveni Gelfrid, hotărât să nu se lase mai prejos.

— O dăm, dară, o dăm! mormăi şi Duncan.

Zgomotul scaunelor îi întrerupse preotului concentrarea. Aşteptă până şi ceilalţi bătrâni se înghesuiră cu toţii în jurul lui Judith, apoi o luă de la început.

— În numele Tatălui…

— Nu vrei să te însori cu mine decât să-mi porunceşti tot timpul! îi reproşă Judith lui Iain.

— Am şi avantajul ăsta, replică el tărăgănat.

— Credeam că Dumbarii vă sunt vrăjmaşi, continuă. Şi totuşi, preotul vostru…

— Cum crezi că a murit Merlin? întrebă Brodick.

— Ei, fiule, nu poţi să te lauzi cu moartea lui, îl sfătui Graham. A căzut în prăpastie, asta i-a venit de hac.

— Winslow, întrebă Brodick, nu tu l-ai împins când a sărit la tine cu cuţitul?

Fratele lui clătină din cap.

— A alunecat înainte s-ajung la el.

Judith era oripilată de vorbele lor. Patrick se hotărî să-i răspundă la întrebarea pe care o pusese despre preot, de vreme ce nimeni altcineva n-o lua în seamă.

— Aici nu se găsesc prea mulţi oameni ai lui Dumnezeu care să slujească, spuse el. Părintele Laggan are voie să vină şi să plece când şi unde vrea.

— Slujeşte într-o regiune întinsă, a adăugat Alex, şi pe la toate clanurile care ne sunt vrăjmaşe.

— Dumbarii, MacPhersonii, MacLeanii, şi alţii, desigur.

Lista duşmanilor o ului pe Judith. I-o şi spuse lui Graham. Voia să afle cât mai multe despre Maitlanzi, desigur, dar mai era şi un alt motiv. Avea nevoie de timp ca să-şi adune gândurile.

— Alex ţi i-a spus doar pe o parte din ei, o informă Graham.

— Voi nu sunteţi prieteni cu nimeni? întrebă Judith, nevenindu-i să creadă.

Graham ridică din umeri.

— Putem continua odată? strigă Părintele Laggan. În numele Tatălui…

— Am să-i invit pe mătuşa Millicent şi unchiul Herbert într-o vizită, şi n-am să cer permisiunea de la sfatul bătrânilor pentru asta.

— … şi al Fiului… continuă preotul, şi mai tare.

— Pe urmă, o să-l vrea şi pe regele John! preciză Duncan…

— Nu putem îngădui aşa ceva, fătucă, bombăni Owen.

— Vă rog, prindeţi-vă de mâini şi luaţi seamă la ceremonie! strigă Părintele Laggan, încercând să le atragă atenţia.

— Nu vreau să vină aici Regele John, protestă Judith, încruntându-se la Owen. Numai pe mătuşa şi pe unchiul meu îi vreau. Şi am să merg să-i aduc.

Întoarse capul, privind pe lângă Graham ca să-l vadă pe Iain.

— Cu sau fără voia ta, Iain.

— Mai vedem noi. Graham, mă însor cu Judith nu cu tine. Dă-i drumul de mână. Şi tu, Judith, vino-ncoace.

Părintele Laggan renunţă la orice încercare de a menţine ordinea, şi continuă ceremonia. Iain, care era cât de cât atent, acceptă imediat s-o ia pe Judith de nevastă.

Judith nu era la fel de cooperantă. Părea complet buimăcită.

— Judith, îl iei pe Iain de bărbat.

Înainte de a răspunse, îşi privi mirele.

— Mai vedem.

— Nu merge aşa, fată. Trebuie să spui *îl iau*, o sfătui

Părintele Laggan.

— Îl iau?

Iain zâmbi.

— Mătuşa şi unchiul tău vor fi bineveniţi aici.

Îi zâmbi şi ea.

— Îţi mulţumesc.

— Mie încă nu mi-ai răspuns, Judith, îi reaminti Părintele Laggan.

— Se învoieşte să mă iubească şi să mă preţuiască? întrebă ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai a spus-o! replică nerăbdător Brodick.

— Iain, dacă rămân aici, voi încerca să fac unele schimbări.

— Ei, Judith, nouă ne plac lucrurile aşa cum sunt, îi spuse Graham.

— Mie nu-mi plac, replică ea. Iain, înainte să începem, mai vreau să-mi promiţi ceva.

— Înainte să începem? se miră preotul. Dar suntem în mijlocul…

— Ce fel de promisiune? vru să ştie Graham. S-ar putea să aibă nevoie de încuviinţarea sfatului.

— N-o să fie nevoie de încuviinţarea nimănui, replică Judith. E o chestiune privată. Iain?

— Da, Judith?

O, Doamne, cât îi mai iubea zâmbetul! Oftă uşor, în timp ce-l chema mai aproape ca să-i şoptească la ureche. Graham se retrase cu un pas, făcându-i loc. Imediat ce Iain se aplecă, toţi ceilalţi se aplecară şi ei înainte, să asculte.

Dar nu auziră nimic. Cererea ei îl surprinse vizibil pe boier, după cum i se citea pe faţă.

Evident, acest lucru le stârni şi mai multă curiozitate.

— E atât de important pentru tine?

— Da.

— În regulă. Atunci, îţi promit.

Judith nu-i dădu seama decât acum că-şi ţinuse respiraţia. Oftă sonor.

Ochii i se umplură de lacrimi. Iain nu râse, nu fusese jignit, nici măcar nu-i ceruse vreo explicaţie. O întrebase dacă era un lucru important pentru ea şi, aflând că era, se învoise de îndată.

— Ai reuşit să auzi ceva, Graham? se interesă Alex, într-o şoaptă care o desluşi toată lumea.

— Era ceva cu o băutură… îi şopti Graham.

— Vrea să bea? mugi Gelfrid.

— Ba, eu am înţeles beat, anunţă Owen.

— De ce vrea să se îmbete? se miră Vincent.

Judith abia-şi stăpâni râsul. Se întoarse din nou spre Părintele Laggan.

— Voi spune că-l iau, anunţă ea. Acum putem începe?

— Fata asta nu prea poate urmări ce se întâmplă, remarcă Vincent.

Părintele Laggan le dădu ultima binecuvântare, în timp ce Judith se certa cu bătrânul pentru comentariul lui necuviincios, declarând că se concentra de minune…

După ce-i smulse lui Vincent o scuză mormăială, reveni cu atenţia spre preot.

— Patrick, nu te duci s-o chemi pe Frances Catherine? Aş vrea să stea lângă mine în timpul ceremoniei.

— Mirele poate să-şi sărute mireasa, anunţă Părintele Laggan

*

Frances Catherine se plimba agitată prin casă, când Judith deschise în sfârşit uşa şi intră.

— Slavă Domnului că ai venit, eram aşa de îngrijorată…! Judith, de ce-a durat atâta? Spune-mi tot ce s-

a întâmplat. Te simţi bine? Eşti atât de palidă... Te-au tulburat, nu-i aşa?

Făcu o pauză, privind-o cu indignare.

— Nu cumva au îndrăznit să te alunge înapoi în Anglia?

Judith se aşeză la masă.

— Au plecat, şopti ea.

— Cine-a plecat?

— Toţi. Au... plecat dintr-odată. Până şi Iain. Mai întâi, m-a sărutat, şi pe urmă, a plecat şi el. Nici nu ştiu unde s-au dus.

Frances Catherine n-o mai văzuse niciodată într-un asemenea hal. Părea complet năucită.

— Mă sperii, Judith. Te rog, povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— M-am măritat.

Prietena ei fu nevoită să se aşeze.

— Te-ai măritat?

Judith dădu din cap, cu privirea în gol.

Câteva momente, Frances Catherine fu prea uimită ca să vorbească. Rămase aşezată de cealaltă parte a mesei, privind-o lung.

— Te-ai măritat cu Iain?

— Cred că da.

— Cum adică, crezi că da?

— Graham stătea între noi. Cine ştie, poate cu el m-oi fi măritat. Ba nu, sunt sigur că Iain a fost. M-a sărutat, pe urmă... Graham nu m-a sărutat.

Frances Catherine nu mai ştia ce să înţeleagă. Era încântată, desigur, pentru că prietena ei nu mai trebuia să se întoarcă în Anglia, dar era şi furioasă.

— De ce s-au grăbit? Nici măcar flori n-au fost? Iar capelă n-avem... La naiba, Judith, trebuia să insişti s-o faci aşa cum se cuvine.

— Nu ştiu de ce s-au grăbit, recunoscu Judith. Dar sunt sigură că Iain a avut motivele lui. Te rog, nu te supăra din cauza asta.

— Trebuia să fiu şi eu de faţă…! se văită Frances Catherine.

— Trebuia, într-adevăr.

Mai trecuseră câteva clipe de tăcere, înainte ca Frances Catherine să vorbească din nou:

— Să ne bucurăm de căsătoria asta?

Judith ridică din umeri.

— Cred că putem să ne bucurăm.

Ochii lui Frances Catherine se umplură de lacrimi.

— Meritai să ţi se adeverească visul.

Clătinând din cap, Judith încercă s-o consoleze.

— Visele sunt pentru fetiţe, Frances Catherine, ca să şi le şuşotească la urechi. Nu se împlinesc cu adevărat. Acum sunt o femeie în toată firea, nu-mi imaginez lucruri imposibile.

— Uiţi cu cine vorbeşti, Judith. Eu te cunosc mai decât oricine pe lumea asta. Ştiu totul despre viaţa îngrozitoare pe care a-i avut-o cu scorpia de maică-ta şi unchiul ăla beţiv. Visele tale au devenit paveze împotriva durerii. N-ai să-mi poţi spune că doar au fost rodul imaginaţiei, aceste vise despre care acum susţii că n-ar fi importante. Ştiu eu ce ştiu!

Vocea i se frânse, într-un suspin. Trase adânc aer în piept, apoi continuă:

— Visele tale te-au salvat de deznădejde. Nu încerca să-mi spui că nu contează. N-am să te cred.

— Frances Catherine, te rog, fii rezonabilă, îi ceru Judith, în culmea exasperării. Millicent şi Herbert mi-au echilibrat viaţa. Şi-n plus, când aveam visele acelea prosteşti, eram foarte tânără. Îmi imaginam, numai, cum voiam să fie nunta mea. Credeam că tatăl meu murise, dar

mi-l imaginam totuşi stând în spatele meu, în capelă – mai ţii minte? Soţul meu urma să plângă de fericire. Iar acum, te întreb: ţi-l poţi închipui pe Iain plângând la vederea mea?

Frances Catherine nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Şi soţul meu urma să plângă de fericire. Patrick n-a plâns. Se umfla în pene.

— Niciodată nu va mai trebui să-mi văd mama.

Şoptise acest gând cu voce tare. Frances Catherine dădu din cap.

— Nici pe mine nu va mai trebui să mă părăseşti vreodată.

— Vreau să fii mulţumită.

— Bine, sunt mulţumită. Şi acum, povesteşte-mi tot ce s-a-ntâmplat. Vreau să aud fiecare detaliu.

Când Judith termină relatarea, Frances Catherine se prăpădea de râs. Astfel le găsiră Patrick şi Iain, când intrară.

— De ce-ai venit aici? o întrebă Iain pe Judith.

— Voiam să-i spun lui Frances Catherine ce s-a întâmplat. Ne-am căsătorit, nu-i aşa?

— Cred că s-ar putea să se fi măritat cu Graham, îi spuse Frances Catherine lui Patrick.

Iain clătină din cap. Se duse la mireasa lui şi o ridică în picioare.

— E timpul să mergem acasă.

— Am să-mi iau doar câteva lucruri, spuse ea, pornind spre paravan. Unde e casa noastră?

— Acolo unde v-aţi căsătorit, îi răspunse Patrick.

După paravan, putu să se strâmbe în linişte. Apoi oftă. Trebuia să locuiască în fortul acela urât, dar asta n-o deranjă prea mult. Singurul lucru care conta era că şi Iain locuia acolo.

Frances Catherine era hotărâtă să-i reţină la masă. Întrucât totul era pregătit, Iain se învoi, dar după cină, nici

el nici Judith nu vrură să mai piardă vremea. Porniră spre fort, ţinându-se de mână.

În fortăreaţă era întuneric. Iain o conduse la etaj. Camera lui de culcare se afla în stânga scării, prima din cele trei uşi de pe coridorul îngust.

Dormitorul era cald şi luminat de flăcările focului din căminul aflat în faţa uşii. Patul lui Iain se găsea în stânga, unde ocupa o mare parte din perete. Era acoperit cu o pătură în culorile clanului, iar alături se afla un scrin mic, cu două lumânări deasupra.

În cameră se afla doar un singur scaun, lângă şemineu. Un alt scrin, mult mai mare şi mai înalt decât cel de lângă pat, stătea în faţa peretelui opus, având deasupra o casetă pătrată, cu încrustaţii ornamentale şi chenare aurite.

Drept în faţa căminului fusese adusă o copaie mare de lemn. Din apă ieşeau aburi. Iain prevăzuse că Judith avea să-şi dorească să facă o baie.

Îşi arunca traista cu lucruri pe pat:

— Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc.

Nu-i spusese că avea nevoie să scape de teamă.

Rămase în mijlocul camerei, cu mâinile împreunate, rugându-se ca Iain s-o lase singură în timp ce-şi făcea baie.

— Vrei să te ajute cineva la îmbrăcat?

— Nu! izbucni ea, oripilată. Ţin minte cum se face, adăugă, mai calmă.

Iain dădu din cap, apoi îi făcu semn cu degetul să se apropie. Nu ezită. Ajunsă la un pas în faţa lui, se opri.

Fu mulţumit să vadă că nici nu tresări când întinse mâinile spre ea. Îşi strecură degetele pe sub gulerul rochiei, ca să-i scoată lanţul de la gât.

— Îţi mai aminteşti ce ţi-am promis azi?

Judith dădu din cap, Dumnezeule, nu cumva voia să

spună că se răzgândise?

Văzându-i expresia temătoare, Iain clătină din cap.

— Niciodată nu mi-am călcat cuvântul, Judith, şi n-am să mi-l calc de-acum încolo. Dacă m-ai cunoaşte mai bine, ai şti că nu trebuie să ai grija asta.

— Dar nu te cunosc aşa bine... şopti ea.

— Vreau să-mi promiţi şi tu mie ceva, explică Iain, depunându-i în mână lanţul şi inelul. Să nu le porţi niciodată pe astea la culcare.

Nu părea o cerere, ci o poruncă. Judith vru să-l întrebe de ce dorea o asemenea promisiune, apoi se răzgândi. Nici el n-o întrebase de ce-i ceruse să promită că n-avea să se îmbete când era cu ea.

— Primesc.

Iain dădea din cap. Părea mulţumit.

— Vrei să-l arunc?

— Nu, răspunse el. Pune-l acolo, continuă, arătându-i caseta de pe scrin. N-o să umble nimeni la el.

Judith se grăbi să-i urmeze sfatul.

— Pot să pun aici şi broşa pe care mi-a dat-o mătuşa Millicent? întrebă ea. N-aş vrea s-o pierd.

Nu-i răspunse. Întorcându-se, Judith văzu că Iain ieşise din cameră. Nu scoase niciun sunet.

De vreme ce n-avea idee cât urma să lipsească, se grăbi să-şi termine baia cât mai repede. Iain deschise uşa tocmai în timp ce-şi clătea părul de săpun cu miros de trandafir. Îi zări o clipă pielea aurie, înainte de a închide uşa la loc. Se rezemă de perete, aşteptând să sfârşească.

După un sfert de ceas, când intră din nou, o văzu pe Judith aşezată pe o pătură, în faţa focului, unde-şi ştergea părul. Purta o cămaşă de noapte albă şi un capot de aceeaşi culoare.

Iain se întoarse spre hol şi scoase un şuierat ascuţit, apoi reveni în cameră şi se rezemă de consola căminului, la

nici doi paşi de mireasa lui, încercând să-şi scoată cizmele.

Judith tocmai voia să-l întrebe de ce lăsase uşa deschisă, când intrară grăbiţi trei oameni. Dădură din capete spre boier, apoi ridicară covata, având mare grijă să nu se uite spre Judith în timp ce cărau albia spre uşă.

Iain îi urmă şi tocmai se pregătea să închidă când cineva îl chemă pe nume. Cu un oftat, ieşi din cameră.

Întârzie aproape o oră. Căldura focului o adormea pe Judith. Îşi puse peria de cap pe consolă şi porni spre pat. În timp ce-şi scotea halatul, Iain intră, în sfârşit.

Închise uşa, o zăvorî, apoi îşi scoase pledul. Pe dedesubt nu mai avea nimic.

Judith crezu că moare pe loc, de ruşine. Ridică privirea spre grinda din mijlocul tavanului, dar nu înainte de a apuca să-l zărească bine de tot. Nici nu era de mirare că Frances Catherine plânse în noaptea nunţii. Dacă şi Patrick era la fel ca Iain, înţelegea prea bine motivul. O, Doamne, nu era pregătită pentru aşa ceva! Făcuse o greşeală, la urma urmei. Nu, nu, nu era gata pentru o asemenea intimitate. Nu-l cunoştea destul de bine… n-ar fi trebuit să…

— Va fi în regulă, Judith.

Stătea drept în faţa ei. Refuză să-l privească. Iain îi puse mâinile pe umeri, strângând-o afectuos.

— Crede-mă că o să fie în regulă. Ai încredere-n mine, nu-i aşa? Nu-ţi fie frică.

Iain îi zâmbi. Frică nu era cuvântul cel mai potrivit – ci groază, mai degrabă.

— Ai pe faţă aceeaşi expresie ca-n noaptea când ţi-am spus că Isabelle voia s-o ajuţi la naştere.

Judith îşi coborî privirea spre pieptul lui.

— N-am vrut s-o ajut fiindcă mă temeam că n-am să pot… Iain, cred că nu vreau s-o fac nici pe asta. Ştiu că va fi bine, dar tot aş prefera să nu…

Nu-şi termină mărturisirea. I se cuibări în braţe, cu capul rezemat pe pieptul lui.

— De ce anume ţi-e teamă?

Nu-i răspunse. Acum tremura, şi nu de frig.

— O să te doară, desigur, dar dacă am grijă…

— Nu de durere mi-e frică, izbucni Judith, făcându-l să se mire de-a binelea.

— Atunci, de ce?

— Un bărbat poate întotdeauna să… ştii tu… se bâlbâi ea. Dar unele femei nu pot, şi dacă eu sunt una dintre ele, am să te dezamăgesc.

— N-ai să mă dezamăgeşti.

— Ba cred că da, şopti ea. Cred că sunt una din acele femei care nu pot, Iain.

— Ba poţi! declară el cu convingere.

Nu era deloc sigur la ce se referea, dar părea ceva important pentru ea, şi avea nevoie să-şi regăsească încrederea în sine. La urma urmei, el avea mai multă experienţă.

Începu să-i maseze spatele. Judith închise ochii, lăsându-l s-o calmeze. Nu peste mult timp, teama începu să dispară. Trase adânc aer în piept, apoi se îndepărtă de el. Nu-l putu privi, şi ştia că era roşie-n obraji, dar asta n-o opri. Încet, îşi ridică peste cap cămaşa de noapte, apoi o aruncă pe pat. Nu-i lăsă timp s-o privească. În clipa când rămăsese goală, se refugie în braţele lui.

Iain se cutremură vizibil.

— E aşa de minunat să te simt lângă mine, şopti el, cu glasul îngroşat de emoţie.

Fierbinţeala bărbăţiei lui dure care o apăsa atât de intim pe pântec continua să o îngrijoreze puţin, dar Iain era blând, nespus de blând, în timp ce-i alunga fiorii cu mângâieri, şi nu peste mult timp Judith uită de această grijă.

Voia să-l atingă. Îi eliberă mijlocul şi, cu gesturi nesigure, începu să-i mângâie umerii laţi, apoi spatele, şi în cele din urmă coapsele. Pielea lui părea ca oţelul încins sub degetele ei, iar muşchii de pe braţe păreau frânghii înnodate.

— Eşti atât de puternic, Iain, iar eu sunt atât de slabă… Nu ştiu cum să te satisfac…

Iain râse.

— Nu eşti slabă deloc. Eşti gingaşă şi delicată – şi foarte atrăgătoare.

Laudele lui o făcură să roşească. Se înălţă pe vârfuri şi-l sărută la baza gâtului, unde i se simţea pulsul.

— Îmi place să te ating, recunoscu ea.

Şi, Doamne, cât îl mai iubesc!

— Judith?

— Da?

— Eşti gata să nu te mai ascunzi de mine?

Fu cât pe-aci să izbucnească în râs. Îi dădu drumul şi făcu un pas îndărăt. Apoi îl privi în ochi şi, încet, dădu din cap.

Avea cel mai minunat zâmbet, şi cel mai magnific trup pe care-l văzuse Iain vreodată – şi Dumnezeule, dacă nu reuşea s-o atingă mai repede, să şi-o însuşească de tot, ştia că avea să-şi piardă minţile.

Porniră unul spre altul în aceeaşi clipă. Judith îl cuprinse cu braţele de după gât, în timp ce Iain o prindea de spate şi o trăgea spre el.

O ridică în braţe şi o culcă în mijlocul patului. Nu-i lăsă timp să se îngrijoreze din nou. Veni peste ea, despărţindu-i coapsele cu genunchiul. Rezemat în coate, îi acoperi complet trupul cu al lui. Niciodată nu avusese asemenea senzaţie miraculoasă.

Judith se mişca sub el, agitată, împrăştiindu-i gândurile. O sărută fierbinte, prelung ceea ce nu reuşi

decât să-i aţâţe şi mai mult dorinţa. Tremura de nevoie, şi simţea cum îşi pierdea controlul. Pofta de a o gusta toată copleşea orice altă senzaţie. Mâinile lui o mângâiau tot mai jos, pe pântecul plat, apoi şi mai jos, până ajunse să-i îndepărteze uşor coapsele. Se aplecă şi sărută triunghiul mătăsos cu bucle care-i acopereau fecioria.

— Iain, nu…

— Ba da.

Încercă să-l împingă, dar în clipa următoare gura lui o acoperi complet, iar limba, Dumnezeule Mare, limba lui o freca, făcând s-o devoreze o patimă atât de intensă, încât uită cu totul de orice proteste.

Dragostea lui avea s-o ucidă, negreşit. Acela fu ultimul ei gând cu şir – după care, păru să explodeze pe dinăuntru. Iain îi simţi tremurul şi îngenunche între picioarele ei.

— Cuprinde-mă cu braţele, iubito, îi ceru, într-o şoaptă răguşită.

Ezită în prag doar o secundă, două, apoi începu să intre încet, până-i simţi bariera virginităţii.

O durea, dar Judith n-o găsea o durere tocmai insuportabilă. Felul cum o săruta în acelaşi timp făcea ca orice altceva să pară neînsemnat.

Iain scrâşni din dinţi, sub imperiul plăcerii de necrezut pe care o simţea deja şi la gândul durerii sigure ce avea să urmeze, apoi se repezi înainte, dintr-o mişcare puternică.

Judith scoase un ţipăt de surpriză şi durere. Avea impresia că o sfâşiase în două. Ceaţa pasiunii se risipi. Începu să plângă, cerându-i s-o lase în pace.

— Nu-mi place, şopti ea.

— Taci, iubito, încercă Iain s-o aline. O să fie în regulă. Încă nu te mişca. Durerea va trece. O, Doamne, Judith, nu încerca să te mişti…

Părea furios şi iubitor în acelaşi timp, iar Judith nu

înţelegea nimic din cuvintele lui. Durerea îi pulsa fierbinte prin tot corpul, dar începea să se amestece cu altă senzaţie, ceva ce niciodată nu mai simţise, nedumerind-o şi mai mult.

Iain o sărută din nou. Voia cu disperare să-i dea timp să se deprindă cu el, şi se simţi ca animalul cel mai josnic, când îi văzu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Dumnezeule, Judith, îmi pare aşa de rău… A trebuit să te doară, dar…

Îngrijorarea din ochii lui o linişti mult mai mult decât cuvintele prin care-şi cere iertare. Îl mângâie pe obraz, cu o mână tremurândă.

— O să fie bine, şopti ea. Nu mă mai doare.

Iain ştiu că nu spune adevărul. O sărută pe frunte, apoi pe nas, şi în sfârşit îi captură gura într-un sărut prelungit, pătimaş. Mâna i se strecură între trupurile lor unite, începând s-o mângâie în cel mai fierbinte loc al făpturii ei.

Nu avu nevoie de mult timp ca să-i redeştepte dorinţa. Începu să se mişte, la început încet, până o auzi gemând de plăcere.

— Te iubesc, Iain.

Patima lui îi luă în stăpânire trupul şi mintea. Se afundă adânc în ea, iar şi iar şi iar. Judith îşi ridică şoldurile, ca să-l absoarbă cât mai mult. Presiunea care creştea în trupul ei devenea insuportabilă. Tocmai când credea că o să moară de intensitatea acelor senzaţii, Iain deveni şi mai înverşunat, şi mai neînduplecat.

— Iain, nu…

— Taci, iubito. Ţine-te de mine. Am eu grijă.

Mintea ei acceptă ceea ce inima ei ştiuse dintotdeauna. Se lăsă în voia lui. Era cea mai magică experienţă din viaţa ei. O umplu de un extaz cum niciodată nu mai cunoscuse. Îl lăsă s-o devoreze, în timp ce se ţinea

de soţul ei, cu spinarea arcuită.

De îndată ce-i simţi eliberarea. Iain şi-o găsi şi el pe a lui. Cu un muget gros, îşi slobozi sămânţa într-însa, cutremurându-se din tot trupul.

Se prăbuşi peste ea, în mirosul dragostei care umplea aerul dintre ei, amintind de miracolul pe care-l trăiseră împreună. Ar fi vrut să rămână astfel la nesfârşit. Judith îi mângâia umerii, oftând din când în când, iar Iain voia să nu înceteze niciodată.

Doamne, cât de mulţumit era.

Judith îl bătu uşor pe umăr, ca să-i atragă atenţia. Crezând că o strivea cu greutatea lui, Iain se întoarse imediat pe o parte. Îl urmă.

— Iain, te-am mulţumit?

Cu ochii închişi, Iain zâmbi.

Nu era destul. Voia să-i audă cuvintele.

Când deschise ochii, o văzu privindu-l. Părea îngrijorată.

— Cum poţi să te îndoieşti că m-ai mulţumit? o întrebă el.

Nu-i lăsă timp să găsească un răspuns. O cuprinse în braţe, o culcă peste propriul lui trup şi o sărută apăsat.

— O mulţumire mai mare decât asta m-ar fi omorât. Poftim, acum eşti satisfăcută?

Judith închise ochii, cuibărindu-şi capul sub bărbia lui.

Da, era foarte satisfăcută.

CAPITOLUL 11

Judith nu adormi decât înaintea zorilor. Peste câteva momente, Iain îi atinse braţul. Sări în capul oaselor, cu un ţipăt surprins, care-l sperie îngrozitor. Cu spada în mână, se

dădea jos din pat ca s-o apere, când îşi dădu seama că nu intrase nimeni în cameră.

Pe Judith o înspăimânta ceva. Încă nu se trezise de tot, şi în sfârşit Iain înţelese că de el se temea. Avea în ochi o expresie înnebunită, iar când lăsă spada jos şi întinse braţele spre ea, o văzu smucindu-se înapoi.

Înşfăcând-o de talie, se întinse pe spate, culcând-o iar deasupra lui, şi începu s-o calmeze, masându-i spinarea.

Neîntârziat, Judith se relaxă peste el. Cu un căscat sonor, o întrebă:

— Ai visat urât?

Glasul îi era răguşit de somn. Judith regreta nespus că-l deranjase.

— Nu, răspunse ea într-o şoaptă abia auzită. Dormi acum. Ai nevoie să te odihneşti.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. De ce-ai ţipat?

— Am uitat.

Şi, frecându-şi obrazul de pieptul lui cald, închise ochii.

— Ai uitat de ce-ai ţipat?

— Nu, am uitat că sunt măritată. Nu sunt obişnuită să dorm cu un bărbat.

În întuneric, Iain zâmbi.

— Nici nu mă aşteptam. Acum nu-ţi mai e frică, nu-i aşa?

Doamne, politicoasă mai era! Se purta cu el, soţul ei, ca şi cum ar fi fost un străin. Probabil o biruise oboseala. Nu dormise prea mult de când se afla în Highlands, şi toată agitaţia prin care trecuse o istovise şi mai tare.

Lacrimile o luară prin surprindere. Ştia că se purta ca un copil, dar habar n-avea cum să se oprească.

— Judith?

Degetul lui mare îi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Spune-mi de ce plângi.

— N-au fost flori, Iain. Ar fi trebuit să fie flori.

Vorbea atât de încet, încât nu fu sigur că o înţelesese bine.

— Flori? Unde n-au fost flori?

Îi aşteptă răspunsul, dar Judith se încăpăţână să tacă. O strânse în braţe.

— În capelă.

— Care capelă?

— Aia pe care n-o ai.

Ştia că părea să vorbească fără sens.

— Sunt frântă de oboseală, continuă ea, ca pentru a se scuza. Te rog, nu te supăra pe mine.

— Nu sunt supărat.

Multă vreme, Iain nu reuşi să adoarmă. Se tot gândea la motivele pentru care n-ar fi trebuit să se lase răpus de dragoste, ca Patrick, iar când aţipi în sfârşit, se convinse că avea să-şi îndepărteze mintea de inimă.

O visă pe Judith.

*

Sala cea mare era goală. În mijlocul mesei se afla un platou plin de mere, de care stătea rezemată o pâine neagră. Judith îşi turnă apă într-o cupă şi mâncă un măr. Se tot aşteptă să vadă apărând vreo servitoare, dar după o vreme îşi spuse că probabil toate erau afară, unde-şi vedeau de treburi.

Graham îi atrase atenţia când începu să coboare treptele. Tocmai se pregătea să-l cheme, când se opri. Şeful sfatului nu ştia că e privit, şi avea o expresie îngrozitor de tristă – şi obosită. Se uită în urma lui odată, clătină din cap, apoi se întoarse iar spre scară.

Ţinea în braţe un cufăr. La jumătatea scării, se opri din nou, ca să-l apuce mai bine, şi abia atunci o zări pe

Judith.

Imediat, Judith îi zâmbi.

— Bună dimineaţa îţi doresc, Graham.

Bătrânul dădu din cap, cu un zâmbet forţat. Judith se apropie grăbită.

— Vrei să te ajut.

— Ba, fătucă. Îl ţin bine. Brodick şi Alex mi-aduc celelalte lucruri. Şi pe-ale lui Gelfrid. O să plecăm cât ai clipi, şi nu-ţi mai stăm în drum.

— Nu înţeleg, replică Judith. Ce vrei să spui? Nu-mi stăteaţi în drum.

— Ne mutăm din fort, îi explică Graham. Acum, că Iain şi-a luat mireasă, Gelfrid şi cu mine o să stăm într-una din casele de pe cărare.

— De ce?

Pe treapta de jos, Graham se opri.

— Fiindcă acum Iain e însurat, îi explică el cu răbdare.

Judith trecu drept în faţa lui.

— Vă mutaţi fiindcă Iain s-a căsătorit cu mine?

— Păi tocmai asta am spus, nu? Trebuie să vă lăsăm singuri, în linişte, Judith.

— Graham, înainte ca Iain să mă ia de soţie, ţin minte clar cum i-ai spus că avea sprijinul tău, şi erai de acord cu căsătoria noastră.

Bătrânul dădu din cap.

— Aşa e.

— Atunci, nu poţi pleca.

La auzul acestor cuvinte, Graham ridică o sprânceană.

— Ce-are a face una cu alta?

— Dacă plecaţi, asta-mi va arăta că de fapt nu acceptaţi căsătoria noastră. Pe când, dacă rămâneţi aici…

— Ei, Judith, nu aşa se pune problema. Abia v-aţi căsătorit şi se cuvine să staţi singuri. Doi bătrâni n-ar face decât să vă deranjeze.

— V-a să zică, nu plecaţi pentru că nu vreţi să locuiţi sub acelaşi acoperiş cu o englezoaică?

Îngrijorarea din privirea ei era evidentă. Graham clătină din cap cu îndârjire.

— Dacă aşa cugetam, aş fi zis-o.

Judith lăsă să-i scape un mic oftat de uşurare, apoi îl întrebă:

— Unde locuiesc Vincent, Owen şi Duncan?

— Cu nevestele lor.

Graham încercă iar s-o ocolească, dar Judith îi tăie drumul.

— Şi voi, de cât timp aţi locuit aici.

— Eu, de aproape zece ani. Când am devenit boier, m-am mutat în fort, cu Annie a mea. Ea a murit acum cinci ani. I-am dat în primire lui Iain îndatoririle de boier acum şase luni, şi ar fi trebuit să mă mut atunci, dar am mai zăbovit – mai mult decât se cuvenea, nu mă îndoiesc.

— Şi Gelfrid? El de când stă aici?

O privi nedumerit.

— De trei ani. A venit după ce i-a răposat nevasta. Judith, cufărul ăsta parcă se face tot mai greu. Lasă-mă să trec.

Încercă încă o dată s-o ia spre ieşire, iar Judith se repezi în faţa lui, unde se rezemă de uşă, cu braţele larg deschise.

— Nu te las să pleci, Graham.

Îndrăzneala ei îl ului peste măsură.

— De ce?

Părea iritat, dar Judith nu credea că era într-adevăr.

— De ce? repetă ea.

— Da, de ce? o întrebă din nou bătrânul.

Dumnezeule, nu putea găsi niciun răspuns raţional. Asta, însă o făcu aproape să zâmbească. Înţelesese că nu-i mai rămăsese decât răspunsuri ilogice.

— Fiindcă m-ai ofensat, spuse ea, roşind; se simţea ca o proastă. Da, aşa ar fi, adăugă, dând din cap.

— Ce Dumnezeu faci aici, Judith? strigă Brodick de pe palierul scării.

Fără a îndrăzni să se mişte din dreptul uşii, Judith ridică privirea. Observă că lângă Brodick apăruse şi Gelfrid.

— Nu-i las pe Graham şi pe Gelfrid să plece! răspunse ea.

— De ce? întrebă Brodick.

— Îi ţin aici! strigă Judith. Aşa cum m-a ţinut Iain pe mine, îi ţin şi eu pe ei.

Era o lăudăroşenie ridicolă şi lipsită de orice sens, de care se alese praful, când Iain deschise uşile. Judith căzu pe spate, drept în braţele soţului ei. Graham dădu drumul cufărului şi se repezi şi el s-o prindă, iar Judith se pomeni dintr-odată trasă înainte şi-napoi între cei doi bărbaţi. Propria ei stângăcie o făcu să roşească.

— Judith? întrebă Iain. Ce faci?

Se făcea de râs, asta făcea – dar n-avea de gând să i-o spună lui Iain. Şi-n plus, era destul de sigură că observase deja.

— Încerc să-l fac pe Graham să asculte de vocea raţiunii, căută ea să-i explice. El şi Gelfrid vor să se mute din fort.

— Şi nu vrea să-i lase! adăugă Brodick, de pe scară.

Iain o întoarse de mână.

— Dacă el vrea să plece, n-ar trebui să te amesteci.

— Tu vrei să se mute?

Ridică privirea spre el, în aşteptarea răspunsului. Iain clătină din cap.

Judith zâmbi. Apoi se întoarse din nou spre bătrân.

— Te porţi grosolan, Graham.

Acesta zâmbi. Iain era indignat.

— Nu se cade să-i vorbeşti aşa unui bătrân al clanului

pe tonul ăsta! o dojeni el.

— Iar eu nu se cade s-o ofensez, interveni Graham, dând din cap. Dacă e atât de important pentru tine, fătucă, cred c-ar fi mai bine ca Gelfrid şi cu mine să rămânem aici.

— Vă mulţumesc.

Gelfrid coborî în goană scara. Judith vedea bine că se simţea uşurat.

— O să ne certăm negreşit! anunţă el.

Judith dădu din cap.

— Negreşit!

— N-o să-ţi dau voie să mă croieşti în spinare de câte ori mă gâdilă-n gâtlej.

— De bună seamă.

— Atunci, aşa să fie, mormăi Gelfrid. Brodick, du-mi lucrurile înapoi. Rămân aici.

Imediat, se repezi în sus pe trepte.

— Şi ia seamă ce faci, băiete! Nu dau voie să mi se zgârie cufărul!

Iain încercă el să ia cufărul lui Graham, dar bătrânul îi dădu mâinile la o parte.

— Nu-s aşa de bătrân încât să nu fac faţă, declară el.

Pe un ton mai blând, adăugă:

— Fiule, mireasa ta e cam zvăpăiată. S-a aruncat în uşă şi a făcut aşa un tărăboi, că Gelfrid şi cu mine a trebuit să ne lăsăm păgubaşi.

În sfârşit, Iain pricepu ce se petrecuse.

— Îţi sunt recunoscător pentru concesia de a fi cedat, replică el pe un ton serios. Va fi nevoie de timp până când Judith o să se acomodeze, şi sunt sigur că mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Graham dădu din cap.

— E focoasă.

— Dară!

— Gelfrid şi cu mine ne putem ocupa de cusurul ăsta.

— Pot şi eu, i-o întoarse Iain.

Bătrânul se retrase în susul scării.

— Totuşi, ce-o să te faci cu sensibilităţile ei, nu ştiu. Cred că pe-astea nu i le poate schimba nimeni.

Judith rămase lângă Iain, uitându-se pe urmele lui Graham până când acesta dispăru după colţ. Apoi îşi luă soţul de mână, ridicând privirea spre el.

— E şi casa lor, nu numai a ta, spuse ea. Nu cred că voiau cu adevărat să plece, aşa că am…

— Ai ce? întrebă el, văzând că nu mai continua.

Cu un oftat, Judith îşi lăsă privirea în pământ.

— M-am făcut de râs, ca să-i conving să rămână aici. A fost ce mi-a trecut prin minte ca să le cruţ mândria.

Îi lăsă mâna, încercând să se îndepărteze.

— Probabil că o să vorbească săptămâni de zile despre asta.

Când ajunse în mijlocul sălii, Iain o ajunse din urmă. Punându-i mâinile pe umeri, o întoarse cu faţa spre el.

— Eşti mult mai pătrunzătoare ca mine.

— Serios?

Iain dădu din cap.

— Nicio clipă nu mi-ar fi trecut prin cap că Graham şi Gelfrid ar dori să rămână aici.

— E loc destul.

— Şi de ce roşeşti?

— Am roşit?

— Te simţi mai bine azi?

Judith îl privi în ochi, pe când se gândea ce să-i răspundă.

— Azi-noapte nu m-am simţit rău.

— Te-a durut.

— Da…

Simţi cum i se aprindeau obrajii de ruşine, şi-şi coborî privirea spre bărbia lui

— Acum mi-e mult mai bine. Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai întrebat.

Iain abia reuşi să-şi stăpânească râsul. Ori de câte ori era stânjenită, Judith recurgea la politeţe nemăsurată. După noaptea pasională pe care o petrecuseră împreună, îl amuza enorm.

— N-ai pentru ce, spuse el tărăgănat.

Îi ridică bărbia, apoi se aplecă. Gura lui o acoperi pe a ei o dată, apoi încă o dată. Nu era de ajuns. O sărută şi mai pătimaş, strângând-o în braţe.

Când, într-un târziu, se retrase, Judith se prăbuşi la pieptul lui, vlăguită.

— Judith, am lăsat un pled pe pat. Trebuie să-l porţi.

— Da, Iain.

O sărută din nou, pentru că se învoise atât de repede. Brodick îi întrerupse, strigându-l pe nume. Judith tresări, iar Iain se încruntă.

— Erin te aşteaptă să-ţi dea raportul, îl anunţă oşteanul, din spatele lor. Dacă aţi terminat cu mozolelile, am să-i spun să intre.

— Plec şi eu, spuse Judith.

Iain clătină din cap.

— Mie nu-mi spui ce ai de gând să faci, Judith. Mi-e îmi ceri permisiunea.

Parcă ar fi instruit un copil. Deşi era nemulţumită, Judith îşi ascunse reacţia, căci Brodick îi privea.

— Înţeleg, şopti ea.

— Unde vrei să te duci?

— Să-mi iau celelalte lucruri de-acasă de la Frances Catherine. N-am să stau mult.

— Ba bine că nu. Te întorci într-un sfert de ceas, Judith. Am să-ţi vorbesc de câteva lucruri importante.

— Da, Iain.

O privi cum pleca. Imediat uşa se închise în urma ei,

Brodick izbucni în râs.

— Ce naiba te amuză aşa?

— Mi-a plăcut flacăra din ochii nevesti-tii când i-ai spus că trebuie să-ţi ceară permisiunea, Iain.

Erin intră în sală, iar Iain îl trimise pe Brodick să-l cheme pe Graham.

Între timp, Judith coborî grăbită panta. După o vreme, încetini pasul. Era o zi minunată. Soarele strălucea orbitor, şi sufla un vânticel cald. Pe la jumătatea drumului, se opri, rezemându-se de trunchiul gros al unui copac, cu gândul la noua ei situaţie. Îl iubea pe Iain; avea deplină încredere în el. N-ar fi fost bine să-l desfidă. Trebuia să aibă răbdare, până când Iain nu mai găsea de cuviinţă să-i poarte de grijă clipă de clipă.

Se desprinse de copac, reluându-şi drumul pe cărare.

Prima piatră o nimeri la mijlocul spinării. Judith se pomeni aruncată înainte, căzând în genunchi. Fu atât de surprinsă, încât se întoarse instinctiv să vadă de unde venise piatra.

Văzu chipul băiatului cu doar câteva clipe înainte de a o lovi a doua piatră. Proiectilul colţuros îi sfâşiase pielea sensibilă de sub ochiul drept. Sângele începu să-i şiroiască pe obraz.

Nu mai avu timp să ţipe. A treia piatră îşi găsi ţinta, în partea stângă a capului ei. Judith se prăbuşi la pământ. Dacă o mai loviră şi alte pietre, nu le simţi. Forţa izbiturii în tâmplă o făcuse să-şi piardă cunoştinţa.

*

Iain începuse să-şi piardă răbdarea. Instinctul îl avertiza că era ceva în neregulă. Încercă să-şi spună că Judith pur şi simplu pierduse noţiunea timpului. Probabil stătea de vorbă cu Frances Catherine, uitând de întârziere.

Dar raţiunea nu-i alunga temerile.

Nu mai putea sta locului. Fără să-şi anunţe intenţia de a pleca, se ridică şi porni spre uşă.

— Unde te duci, Iain? strigă Graham după el. Trebuie să punem la cale un plan.

— N-am să lipsesc mult, răspunse Iain. Mă duc după Judith. Ar fi trebuit să se întoarcă de-acum.

— Probabil a uitat de ea, sugeră Brodick.

— Nu cred.

— Atunci, te-o fi punând la încercare? întrebă războinicul, zâmbind. E o femeie încăpăţânată, Iain. S-ar putea ca porunca ta s-o fi ofensat.

Iain clătină din cap.

— Nu m-ar sfida.

Dintr-odată, Brodick se ridică în picioare. Făcu o plecăciune spre Graham, apoi porni grăbit spre boier.

Iain o luă pe cărarea care cobora spre casa fratelui său. Încălecând, Brodick o luă pe drum ocolit, prin jurul copacilor.

Iain o găsi mai întâi. Zăcea la pământ, pe-o parte, şi avea faţa, atâta cât i se putea vedea, plină de sânge.

În cele câteva clipe dinainte să ajungă la ea, îl cuprinse groaza. Nu mai judeca limpede. Un singur gând îi alerga prin minte. Nu era cu putinţă s-o piardă. Nu acum, când tocmai apăruse în viaţa lui mohorâtă.

Răcnetul lui de disperare răsună peste toate colinele din jur. Oamenii veniră în fugă, cu spadele scoase. Patrick tocmai ieşea pe uşă, la braţ cu soţia lui, când înfiorătorul sunet îi ajunse la urechi. O împinse pe Frances Catherine înapoi în casă, poruncindu-i să zăvorască uşa, şi o luă la goană spre creasta colinei.

Iain nici nu-şi dădea seama că strigase. Îngenunche lângă soţia lui şi o întoarse cu grijă pe spate. Judith scânci slăbit. Era cel mai dulce sunet pe care-l auzise vreodată.

Nu-i fusese răpită. Începu să respire din nou.

Oamenii se strânseră în jurul lui. Îl privi cum o palpa încet, în căutare de oase rupte.

Apoi Brodick sparse tăcerea:

— Ce naiba i s-a întâmplat?

— De ce nu deschide ochii? întrebă şi Gowrie, în acelaşi timp.

Patrick se îmbulzi prin mulţime şi îngenunche lângă fratele lui.

— O să-şi revină?

Iain dădu din cap. Înlătură uşor părul de pe tâmpla umflată a lui Judith, ca s-o examineze mai bine.

— Dumnezeule mare! declară Patrick, la vederea rănii. Putea să moară, în cădere.

— N-a căzut, declară Iain cu glasul tremurându-i de furie.

Patrick era uluit. Dacă nu căzuse, ce i se întâmplase?

Brodick răspunse înainte ca ca Patrick să formuleze întrebarea:

— A lovit-o cineva.

Îngenunche în cealaltă parte a lui Judith şi începu să-i şteargă obrazul de sânge cu marginea pledului.

— Uită-te la pietre, Patrick. Pe una dintre ele e sânge. Ăsta n-a fost un accident.

Iain abia reuşi să-şi stăpânească mânia. După ce se asigură că oasele picioarelor lui Judith erau nevătămate, o ridică în braţe, cu ajutorul lui Patrick.

Cei doi fraţi se ridicară în acelaşi timp, privirea lui Iain se îndreptă spre Brodick.

— Găseşte-l pe ticălos.

Nu aştepta răspunsul la poruncă.

— Patrick tu du-te şi adu-o pe Frances Catherine. Judith ar dori s-o aibe lângă ea, când se trezeşte.

Vibraţia din glasul lui o deşteptă. Deschise ochii,

încercând să înţeleagă unde se afla. Totul se învârtea în jurul ei. Închizând iar ochii, se lăsă în voia lui Iain.

Nu-şi mai reveni decât în timp ce Iain o culca în mijlocul patului. O durea tot trupul, şi parcă-i luase foc spatele. Graham intră grăbit cu un castron plin de apă, urmat de Gelfrid, care aducea un vraf de ştergare.

— Dă-te la o parte, Iain, îi ordonă Graham. Lasă-mă pe mine.

— A căzut rău biata fată, nu? remarcă Gelfrid. De obicei e aşa de împiedicata?

— Nu, răspunse Judith.

Gelfrid zâmbi. Iain nu voia să se despartă de soţia lui.

— Am eu grijă de ea, îi spuse el lui Graham. E a mea, fir-ar să fie!

Judith îşi privi soţul. Părea furios. O ţinea de braţe dureros de strâns.

— Nu-s grav rănită, anunţă ea, sperând să aibă dreptate. Iain, te rog, lasă-mi braţele în pace. Am destule vânătăi.

Iain se supuse, în timp ce Graham puse vasul cu apă pe scrin, iar Gelfrid umezea un ştergar. Fără o vorbă, Iain îi şterse sângele de pe faţă. Tăietura era adâncă, dar nu părea să aibă nevoie de cusături.

— Mare minune că n-a orbit, remarcă Gelfrid. Putea să-şi piardă ochiul, zău că da.

— Acum mi-e mai bine, încercă Judith să-l calmeze pe Iain, când văzu expresia înfiorătoare care-i apăruse în ochi. Mi-am mai revenit.

Căuta să-l liniştească. Pe Iain începuse să-l ajungă exasperarea.

— Ai să te simţi mai bine după ce-ţi pun nişte alifie pe răni. Scoate-ţi hainele. Vreau să-ţi văd spatele.

În acelaşi timp, Graham îi puse un ştergar umed şi rece pe cucuiul de la tâmplă.

— Ţine-ţi compresa asta apăsată pe lovitură. O să-ţi alunge durerea.

— Îţi mulţumesc, Graham. Iain, n-am să-mi scot nicio haină de pe mine.

— Lovitura asta-n cap putea să-i facă de petrecanie, comentă Gelfrid. Mare noroc că n-a omorât-o.

— Ba ai să ţi le scoţi, replică Iain.

— Gelfrid, nu-l mai enerva pe Iain, vrei? Ştiu că n-o faci cu intenţie, dar nu contează ce-ar fi putut să mi se întâmple. N-am nimic, serios.

— Sigur că n-ai nimic, încuviinţă Gelfrid. Mai bine să fim atenţi la ea. S-ar putea să rămână ameţită, vreo zi, două.

— Gelfrid, te rog! gemu Judith. Şi să ştiţi că nu-mi scot hainele, repetă ea.

— Ba ţi le scoţi.

Îi făcu semn lui Iain să se apropie. Gelfrid îl urmă.

— Iain, avem… vizitatori.

Pentru prima dată, Iain reuşi să zâmbească. Sfiala ei era înviorătoare. Da, avea să-şi revină.

— Noi nu suntem vizitatori, îi reaminti Graham. Locuim aici, mai ştii?

— Da, desigur, dar…

— Vezi mai mult decât una, Judith? întrebă Gelfrid. Îl mai ţii minte pe Lewis, Graham? El vedea câte două din fiecare, înainte să dea în primire.

— Pentru numele lui… începu Judith.

— Vino cu mine, Gelfrid. Fătuca o să ia foc, de tare ce roşeşte. Nu-şi scoate hainele până nu plecăm.

Judith aşteptă ca uşa să se închidă în urma celor doi bătrâni, înainte de a se întoarce iar spre Iain.

— Nu pot să cred că ai vrut să-mi scot hainele de faţă cu Graham şi Gelfrid. Şi-acum, ce faci?

— Ţi le scot eu, răspunse el cu răbdare.

O dezbrăcă până la cămaşă şi se aplecă peste ea, pipăindu-i vânătaia din mijlocul spatelui, înainte ca Judith să poată cere să se oprească.

— La spate n-ai nimic, o anunţă el. Piatra nu ţi-a rănit pielea.

Se aplecă şi o sărută pe umăr.

— Cred că Frances Catherine te aşteaptă jos. Îi spun lui Patrick s-o aducă aici.

— Iain, acum mi-am revenit pe de-a-ntregul. N-am nevoie să…

— Nu mă contrazice.

Încleştarea fălcilor lui şi tonul pe care-i vorbise o preveniră că n-avea niciun rost să-l contrazică.

Frances Catherine sosi peste câteva momente. În timp ce stăteau de vorbă, apărură iar Gelfrid şi Graham, cu cina. Judith nu era obişnuită cu asemenea răsfăţuri, dar nici n-o deranjau. Apoi veni şi Isabelle, să se intereseze cum se mai simţea, Judith era epuizată de atâtea vizite.

Iain le ceru tuturor să plece, iar peste câteva momente Judith adormi.

*

Judith nu fu gata să iasă din cameră decât a doua zi, după prânz. Iain o aştepta în sala cea mare, cu Graham. La vederea ei, zâmbiră amândoi.

Apoi intră Brodick, atrăgându-i atenţia. Făcu o plecăciune în faţa ei.

— Te aşteaptă, Iain, anunţă el. Judith, puteai să-ţi pierzi ochiul. Mare noroc ai avut.

— A avut, dară, confirmă Gelfrid. Eu tot nu înţeleg de ce boierul nostru vrea să le vorbească femeilor.

Aşteptă o explicaţie, desigur, dar Judith n-avea de gând să i-o dea. Îi zâmbi bătrânului, apoi se întoarse spre

soţul ei. Acesta o luă de mână şi porni cu ea spre uşă.

— Iain, ai încredere în mine, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Da, răspunse Iain, cam nedumerit. De ce mă întrebi asta tocmai acum.

— Fiindcă e o situaţie… specială, şi vreau să fiu sigură că ai destulă încredere în mine ca să nu te amesteci.

— O să discutăm diseară, replică el.

— A, până atunci, sper să se rezolve.

Iain îi deschise uşa, apoi o urmă afară. Judith începu să coboare treptele.

În faţa fortului se adunase toate femeile din clan, cu copiii lor lângă ele. Era o mulţime atât de mare, încât Judith nu putea să numere capetele ce umpleau curtea şi împrejurimile.

Iain o opri, cuprinzând-o de umeri, apoi începu să vorbească adunării.

Judith nu dădea nicio atenţie cuvintelor soţului ei. Îşi pierduse orice speranţă de a-l mai găsi pe băiatul care o lovise, în marea aceea de oameni, dar era hotărâtă să încerce. O văzu pe Frances Catherine şi se bucură să vadă că Isabelle stătea lângă prietena ei.

Iain se opri.

— Vorbeşte mai departe, îi şopti ea

— Am terminat.

— Iain, te rog. Încă nu l-am găsit. Şi nu te mai uita aşa la mine. Vor crede că-s o neroadă.

— Eu cred deja că eşti o neroadă, mormăi el.

Judith îl înghionti în coastă, pentru a-l face să coopereze.

Tocmai era gata să se lase păgubaşă, când privirea îi fu atrasa de una dintre moaşe – cea numită Helen. Era speriată, şi părea gata să-i vină rău.

Judith stărui cu privirea asupra ei, în timp ce se întreba de ce o tulbura aşa vestea căsătoriei sale cu Iain.

Sub ochii ei, Helen se întoarse pe jumătate, privind în jos, undeva înapoi. Abia atunci, Judith văzu băiatul. Încerca să se ascundă după fustele maică-sii.

Îl înghionti din nou pe Iain.

— Acum poţi să te opreşti.

Iain nu se lăsă mult rugat. Clanul, însă, avu nevoie de câteva momente ca să-şi dea seama că isprăvise, şi abia atunci oameni izbucniră în urale. Ostaşii care stăteau de strajă în jurul fortului se apropiară să-şi felicite boierul.

— Aceasta-i cea mai lungă cuvântare pe care te-am auzit s-o ţii vreodată, remarcă unul dintre ei.

— E singura pe care-ai auzit-o de la el, preciză Patrick.

Judith nu le dădea nicio atenţie. Voia să-l prindă pe băiat înainte ca Helen să-l ducă de-acolo.

Moaşa îl luase de mână. Cu cât se apropia mai mult, cu atât Judith vedea cum arăta mai speriată.

Era limpede că fiul îi mărturisise fapta. Judith îşi continuă drumul, până în faţa lor.

— Bună ziua, Helen, o salută ea.

— Noi tocmai… tocmai voiam să vorbim cu boierul… se bâlbâi femeia. Şi pe urmă am primit de veste să… să ne-adunăm în curte, şi…

Vocea i se frânse, cu un suspin. Judith nu voia ca femeile din jur să afle despre ce era vorba.

— Helen, începu ea în şoaptă, am de discutat ceva important cu fiul tău. Pot să-l iau cu mine câteva clipe?

Ochii moaşei se umplură de lacrimi.

— Andrew şi cu mine tocmai voiam să-i spunem boierului…

Judith o întrerupse, clătinând din cap.

— Problema asta ne priveşte numai pe fiul tău şi pe mine. Nu trebuie să-l amestecaţi pe Boierul Iain. Soţul meu eu un om foarte ocupat, Helen. Dacă vreţi să vorbiţi cu el despre nişte pietre, atunci cred c-ar fi mai bine să rămână

între noi trei.

În sfârşit, Helen înţelesese. Fu atât de uşurată, încât păru gata să cadă de pe picioare. Dădu din cap cu vigoare.

— Să aştept aici?

— Mai bine du-te înapoi acasă. Am să-l trimit pe Andrew imediat ce terminăm de vorbit.

Helen îşi înghiţi lacrimile.

— Mulţumesc, şopti ea.

Predica nu dură mult. Andrew avea asemenea remuşcări, şi-i era aşa de frică, încât până la urmă Judith ajunse să-l consoleze. Abia împlinise şapte ani. Era înalt şi voinic pentru vârsta lui, dar tot un băieţaş era.

Acum îi cerea iertare, plângând. Nu voise s-o lovească, spunea. Ba, tot ce îşi dorise era s-o sperie şi să plece înapoi în Anglia.

Judith era gata să-i ceară iertare pentru că nu plecase din Highlands, când aflase motivul.

— Ai făcut-o pe mămica mea să plângă.

Nu ştia cu ce o făcuse pe Helen să plângă, iar Andrew vorbea cam fără şir, aşa că Judith se hotărî s-o întrebe pe moaşă ce se întâmplase.

— Tatăl tău ce zice de felul cum te-ai purtat? întrebă ea.

— Tăticul meu a murit vara trecută, îi răspunse Andrew. Acum eu am grijă de mămica.

Lui Judith i se strânse inima.

— Andrew, mi-ai dat cuvântul tău că n-ai să mai faci nicio poznă, şi te cred. Cu asta, am terminat.

— Dar trebuie să-i spun boierului că-mi pare rău.

Judith găsi că aceasta era o atitudine foarte nobilă şi curajoasă din partea unui copil.

— Şi ţi-e frică să vorbeşti cu boierul?

Andrew dădu din cap.

— Vrei să-i spun eu din partea ta?

Băiatul îşi ascunse faţa la umărul ei.

— Îi spui acum? şopti el.

— În regulă. O să ne ducem la el, şi…

— A venit el la noi, şopti Andrew, cu glasul tremurându-i de frică.

Întorcându-se, Judith îşi văzu soţul stând drept în spatele ei, rezemat de un copac, cu braţele încrucişate pe piept.

Andrew îşi lăsase capul în piept. Pesemne că Iain arăta ca un uriaş în ochii lui. Judith îi zâmbi soţului ei, apoi strânse băiatul de mână.

— Boierul tău aşteaptă să audă ce ai să-i spui, îl instrui ea.

Andrew ridică pe furiş privirea. Era înfricoşat. Pistruii care-i acoperea faţa se albiseră aproape complet, iar ochii căprui îi erau plini de lacrimi.

— Eu am dat cu pietre, izbucni el. N-am vrut s-o lovesc pe doamna domniei voastre, doar s-o sperii, ca să plece acasă. Că atunci, mămica n-o să mai plângă.

După aceste cuvinte, îşi lăsă iar capul în piept.

— Vă rog să mă iertaţi, adăugă el, într-un mormăit.

Mult timp, Iain nu spuse nimic. Apoi se desprinse încet de copac şi veni în faţa lui Andrew.

— Nu picioarelor tale le ceri iertare, anunţă el. Mie îmi ceri.

Băiatul ridică iar privirea. Strânse şi mai tare mâna lui Judith.

— Îmi cer iertare că am lovit-o pe doamna domniei voastre.

Iain dădu din cap. Îşi împreună mâinile la spate, privindu-l lung pe Andrew. Apoi îi porunci:

— Ai să vii tu cu mine. Judith, tu aşteaptă aici.

Nu-i lăsă timp să-l contrazică. Porni pe cărare, iar Andrew dădu drum mâinii lui Judith şi o luase la goană după

boier.

Lipsiră mult timp. La întoarcere, Iain continua să-şi ţină mâinile la spate, iar Andrew mergea pe lângă el. Când văzu cum îl imita copilul pe boier, Judith zâmbi. Şi el îşi ţinea mâinile la spate, şi păşea la fel de arogant ca Iain. Turuia întruna, iar din când în când Iain dădea din cap.

Când o văzu pe Judith, Iain îi spuse ceva lui Andrew, iar băiatul încuviinţă şi se îndepărtă în fugă.

— Unde l-ai trimis? întrebă ea.

— La grajduri, răspunse Iain. O să-l ajute pe grăjdarul şef.

— Ca pedeapsă? Iain, nu crezi că…

— O să discutăm diseară, o întrerupse el.

Judith dădu din cap.

— Cum doreşti.

— Şi mai doresc să te întorci la fort. În după-amiaza asta te vei odihni.

— Da, Iain.

— Vorbesc serios, Judith.

Îşi dădu seama că se aştepta să-l contrazică şi, de vreme ce ea n-o făcu, presupunând că n-avea de gând să-l asculte. Judith încercă să nu râdă. Soţul ei începea s-o înţeleagă.

Se ţinu de cuvânt. Mai întâi o primi pe Frances Catherine într-o vizită, apoi se urcă în camera ei. Se gândea la apropiata naştere şi bănuia că în sfârşit găsise o soluţie. Probabil că mama lui Andrew devenise mai binevoitoare faţă de ea, iar dacă o lua cu binişorul, îi putea obţine cooperarea fără să fie nevoie s-o implice şi pe Agnes.

Când avea să afle, Frances Catherine urma să facă o criză. Trebuia s-o convingă că Helen avea s-o ajute, nu s-o încurce.

Adormi rugându-se să se întâmple aşa.

CAPITOLUL 12

Judith dormi toată noaptea. Când se trezi, Iain părăsise deja camera. Îşi aminti că trebuia să se grăbească pentru a-şi începe treburile de peste zi. Văzându-şi traistele îngrămădite în colţul odăii, presupuse că Iain le adusese de-acasă de la Frances Catherine.

După ce-şi puse lucrurile în scrinul cel mic şi făcu ordine în cameră, Judith coborî la parter.

Gelfrid stătea cu Duncan la masă, luându-şi micul dejun. Amândoi vrură să se ridice la apariţia ei, dar le făcu semn să se aşeze.

— Nu mănânci cu noi, fetică? o pofti Gelfrid.

— Voi lua cu mine doar mărul ăsta, mulţumesc. Am o treabă însemnată.

— Îţi stă foarte bine în pledul nostru, mormăi Duncan, încruntat, ca şi cum ar fi fost un chin pentru el s-o laude.

Judith nu râse – zâmbi numai. Duncan semăna foarte mult cu Gelfrid. Era bătăios pe dinafară, dar avea o inimă bună.

— L-aţi văzut pe Graham în dimineaţa asta? întrebă ea.

— S-a dus la vânătoare, cu Patrick şi alţii câţiva, îi explică Gelfrid. Ar trebui să se întoarcă la vreme pentru masa de amiază. În zori au plecat.

— E şi Iain cu ei?

— E cu oamenii lui care au luat-o în partea opusă, îi răspunse Duncan, ca să le spună vreo două vorbe MacPhersonilor. Ei sunt vecinii noştri de la apus.

Judith îi simţi şovăiala în glas.

— Nu cred că-s vreo două vorbe, Duncan. Suntem vrăjmaşi şi cu MacPhersonii?

Bătrânul dădu din cap.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. E doar o vrăjmăşie, ca să se afle-n treabă. Boierul MacPherson e-aşa de nepriceput, că nici nu merită osteneala. N-o să fie nicio vărsare de sânge.

— Eşti sigur, Duncan?

— Cum te văd şi cum mă vezi, insistă bătrânul. Nu-i nicio primejdie.

— Dară, pentru Iain e mai mult o pacoste decât o distracţie, întări şi Gelfrid.

— Bărbatu-tău o să se întoarcă până la căderea nopţii, adăugă Duncan.

— Vă mulţumesc că mi-aţi spus, le răspunse Judith.

Făcu o reverenţă, apoi se întoarse spre uşă şi ieşi grăbită.

Ajunse la jumătatea pantei, când îşi dădu seama că nu ştia unde locuia Helen. N-avea de gând să-i ceară lui Frances Catherine îndrumări. Prietena ei i-ar fi cerut explicaţii, iar Judith era hotărâtă mai întâi cu Helen, înainte de a aduce vorba cu Frances Catherine.

Coti spre casa Isabellei, convinsă că aceasta putea să-i arate drumul. Când îl văzu pe Părintele Laggan urcând panta, îi făcu un semn cu mâna şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— L-aţi băgat pe Merlin în pământ? întrebă ea. Preotul zâmbi.

— Băgat. Iar acum am venit să-l binecuvântez pe fiul Isabellei cum se cuvine.

— Tot timpul eşti aşa grăbit, părinte?

— La drept vorbind, de obicei aşa sunt.

Luând mâna lui Judith într-ale sale, adăugă:

— Arăţi ca o fată măritată de curând. Iain se poartă frumos cu tine, nu-i aşa?

— Da, părinte. Nu vrei să iei cina cu noi diseară?

— Mi-ar face mare plăcere. Iar tu ai timp să vii acum cu mine ca să-i zici bună ziua Isabellei?

— Desigur. Dar mai întâi aş dori să vorbesc cu una dintre moaşe, îi explică Judith. Ştii, întâmplător, unde locuieşte Helen?

Preotul dădu din cap, apoi fu atât de binevoitor încât s-o conducă pe Judith până acolo. Bătu chiar şi în uşă, în locul ei.

Văzând cât de îngrijorată era, Judith se grăbi s-o liniştească.

— Bună ziua, Helen, începu ea. Părintele Laggan a fost atât de bun încât să-mi arate unde stai. Tocmai se ducea să-l binecuvânteze pe fiul Isabellei, adăugă ea. Iar eu voiam să discut cu tine o chestiune personală... dacă ai timp. Dacă nu, pot reveni mai târziu.

Helen se retrase din dreptul uşii, invitându-şi cuviincios oaspeţii înăuntru.

În aer se simţea o aromă de pâine proaspăt coaptă. Părintele Laggan îi făcu semn lui Judith să intre prima, apoi o urmă.

În casă era curat lună. Perdelele străluceau, iar stinghiile păreau unse cu untură de gâscă.

Judith se aşeză la masă, dar preotul se duse la vatră, unde se aplecă peste ceaunul de tuci agăţat deasupra focului.

— Ce-avem noi aici? întrebă el.

— Fiertură de oaie, răspunse în şoaptă Helen, frământându-şi sorţul.

— Gata de gustat, Helen? se interesă Părintele Laggan.

Aluzia nu era deloc subtilă. Gândul de a-l ospăta pe preot o ajută pe Helen să se mai liniştească. Îl pofti la masă. Pofta de mâncare a Părintelui Laggan o surprinse pe Judith. Era slab ca o prăjină, dar se îndopa cât doi oameni în

toată firea.

După ce-şi termină masa, preotul mulţumi pentru ospitalitate, apoi porni spre casa Isabellei. Judith aşteptă să închidă casa în urma lui, după care o chemă pe Helen să se aşeza şi ea la masă.

— Vreau să-ţi mulţumesc din nou… începu Helen.

Judith o întrerupse.

— N-am venit aici ca să-ţi aud scuzele. Problema aia s-a rezolvat, iar Andrew şi-a primit lecţia.

— De când s-a prăpădit tată-său, băiatul a devenit… ca un scai. Socoate că trebuie negreşit să-mi stea tot timpul alături şi să mă apere.

— Poate se teme, în sinea lui, să nu mori şi tu, lăsându-l singur pe lume.

Helen dădu din cap.

— Doar noi doi am mai rămas. Îi e foarte greu.

— N-aveţi niciun unchi sau văr care să…

Se întrerupse, când Helen clătină din cap.

— Suntem singuri de tot pe lume, Lady Judith.

— Ba nu sunteţi, o contrazise Judith. Faceţi parte din clanul ăsta. Fiul tău va creşte, devenind un războinic Maitland. Dacă n-are niciun unchi sau văr care să-l îndrume, ar trebui să-i spun lui Iain. Helen, ştii cât de important e ca un copil să se socotească un om însemnat.

Îi zâmbi moaşei, înainte de a adăuga.

— Ba bine că nu, fu Helen de acord. Mi-e foarte grea viaţa aici. Eu sunt din familia MacDougall. Am opt surori şi doi fraţi, adăugă ea, dând din cap. Nici nu mai e nevoie să spun că mereu aveam pe cineva cu care să stai de vorbă. Acum, e astfel. Femeile muncesc din zori şi până-n asfinţit. Şi duminicile, tot aşa. Şi totuşi, descopăr că le pizmuiesc. Au bărbaţi cărora să le poarte de grijă.

— Îţi plac îndeletnicirile de moaşă?

— Nu, răspunse Helen repede şi cu tărie. Am ajutat

deja la douăzeci de naşteri. Şi m-am gândit, după moartea lui Harold, că priceperea mea s-ar putea să mă ajute… să-mi aflu un loc. Dar după cearta iscată din pricina Isabellei, am hotărât să caut altă cale de a…

Judith n-o lăsă să termine.

— Helen, tu chiar crezi că trebuie ca femeile să sufere atât de cumplit la naştere pentru ca Dumnezeu să fie mulţumit…

— Biserica…

— Eu te întreb ce crezi tu, nu ce spune biserica, o întrerupse Judith.

— Orice naştere e cu dureri, dar nu cred că Dumnezeu ar învinui-o pe fiecare femeie pentru păcatele Evei.

— Ne-am abătut de la subiect, remarcă Judith. Aş dori să vorbesc cu tine despre prietena mea Frances Catherine, şi să-ţi cer ajutorul.

— Ce vrei să fac?

Judith îi explică.

— Va trebui s-o convingem că nu obişnuieşti să fii crudă cu lăuzele, încheie ea. Şi s-avem grijă ca Agnes să nu se amestece.

— O să-ncerce, afirmă Helen. Nu-ţi foloseşte la nimic să vorbeşti cu ea. Agnes le ştie numai pe ale ei. Şi e furioasă pe tine şi pentru că i-ai furat fiică-sii bărbatul.

Judith clătină din cap.

— Iain nu s-ar fi însurat cu Cecilia. Iar Frances Catherine mi-a spus că nici n-avea de gând să-i ceară mâna.

Helen ridică din umeri.

— Agnes răspândeşte zvonuri, şopti ea. Spune că a trebuit să se însoare cu tine ca să-ţi apere onoarea.

Ochii lui Judith se măriră.

— Vrei să zici că spune despre Iain şi mine că… am…

Nu mai putu continua. Helen confirmă.

— O spune, nici pomeneală. Face aluzii că ai fi grea cu un copil. Dacă boierul nostru prinde de veste despre bârfele ei, Dumnezeu s-o păzească!

— Sper să nu afle, replică Judith. S-ar supăra.

Înainte de a pleca, află de la Helen că era prima persoană care-i călcase pragul în ultimele trei luni şi mai bine. Imediat, Judith se aşează la loc.

Mai stătură de vorbă încă o oră.

— Mi-a făcut plăcere conversaţia cu tine, Helen, spuse ea în sfârşit. În seara asta voi vorbi cu Frances Catherine, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă mâine vei trece pe la ea. Împreună, sunt sigură că-i putem alunga orice griji.

Din uşă, se mai întoarse o dată spre Helen.

— Ştii că femeile fac cu rândul ca să pregătească pentru Iain şi cei doi bătrâni care locuiesc la fort?

— Da, răspunse Helen. Aşa s-a făcut dintotdeauna. M-am oferit şi eu să le ajut, însă chiar atunci s-a îmbolnăvit Harold, şi n-am mai avut vreme.

— Femeilor le e greu?

— O, Doamne, da! Mai ales iarna. Sunt şapte femei, câte una pentru fiecare zi a săptămânii.

— Dar ţie-ţi place să găteşti, îi reaminti Judith.

— Într-adevăr.

— De unde iei mâncarea pe care o prepari.

— De la ostaşi. Iar unele femei îmi dau ce le mai rămâne şi lor.

Judith se încruntă. Helen părea să trăiască din mila oamenilor.

— Eu nu ştiu să gătesc, spuse ea.

— Eşti nevasta boierului. N-ai nevoie să ştii bucătărie.

— Andrew are nevoie de îndrumări de la un bărbat, ca şi de la o femeie, nu?

— Aşa e, încuviinţă Helen, întrebându-se de ce sărea

Judith astfel de la un subiect la altul.

— Iar ţie îţi place să găteşti… Da, ăsta-i răspunsul. Atunci, s-a aranjat, Helen.

— Ce s-a aranjat?

— Vei deveni îngrijitoare la fort. Poţi să le îndrumi pe femeile de la bucătărie şi pe fetele care servesc la masă la fort, iar el va sta mult în compania lui Graham, ca şi a lui Iain, desigur, deşi nu tot atât de des. Bătrânii au nevoie de cineva care să-i cocoloşească, şi pare-mi-se că şi tu ai nevoie să mai cocoloşeşti şi pe cineva în afară de Andrew.

— Ai face asta pentru mine?

— N-ai înţeles, replică Judith. Am mult mai multă nevoie de tine decât ai tu de noi. Ai să te gândeşti la propunerea asta?

— E o cinste cum în veci n-aş fi nădăjduit! izbucni Helen.

Judith plecă din casa ei în culmea bunei dispoziţii. Seara, la cină, le explică bătrânilor ce hotărâse. Se aşteptă ca Gelfrid să cam bombăne, căci bătrânii nu puteau suferi schimbările, dar acesta nu avea nimic de comentat.

În toiul discuţiei, îşi făcu apariţia şi Iain. Se aşeză în capul mesei, salutându-i pe Graham şi Gelfrid, apoi o trase pe Judith spre el, ca să-i dea o sărutare scurtă şi apăsată.

Graham îi explică despre decizia lui Judith. La sfârşit, Iain nu făcu decât să dea din cap, fără o vorbă.

— Ce părere ai? îl întrebă ea.

După ce bău îndelung din potirul de apă pe care Judith i-l pusese în faţă, Iain răspunse doar atât:

— Nu am nicio obiecţie.

— Cred că ar fi o schimbare spre bine, afirmă Graham. Nu va mai trebui să îndurăm cinele lui Millie. Doamne am ajuns să urăsc serile de Miercuri!

— Helen e o bucătăreasă bună? vru să ştie Gelfrid.

— De toată minunea, răspunse Judith, întorcându-se

apoi spre Graham. Aş dori să mai fac una, dar voi avea nevoie de ajutorul vostru… şi de a lui Iain.

Graham se încruntă.

— Trebuie să adunăm sfatul?

— NU. Sunt sigură că o veţi considera o schimbare măruntă, nevrednică de atenţia sfatului.

— Şi la ce schimbare te gândeşti? se interesă Gelfrid.

Judith trase aer în piept.

— Vreau duminici.

Chiar atunci, în sală intră Patrick.

— N-ar strica să-i faci pe plac, Iain! interveni el.

— Cum adică, vrea duminici? îl întrebă Gelfrid pe Graham.

— Cred că n-am auzit bine, răspunse celălalt bătrân. Poate c-a spus…

Gelfrid îl întrerupse.

— Dacă fătuca asta ar învăţa să lege cuvintele la fel ca noi, am înţelege-o mai bine.

Duncan apăru şi el, urmat de Vincent şi Owen. Judith se aplecă spre Iain.

— Aveţi adunare în seara asta?

Iain dădu din cap.

— Da, dar n-o să începem decât după ce ne explici ce vrea să însemne cererea asta ciudată cu duminicile.

Judith clătină din cap

Iain arcui o sprânceană.

Aplecându-se spre el, Judith ajunse mai-mai să cadă de pe scaun.

— Nu vreau să discut despre asta de faţă cu întregul sfat, şopti ea.

— De ce?

— Fiindcă e o chestiune privată, pe care mai întâi trebuie să primeşti s-o susţii.

— Graham şi Gelfrid au auzit când ai…

Judith îl întrerupse.

— Ei fac parte din familie de-acum, Iain. Sigur că trebuie să discutăm şi cu ei.

— Ai auzit Graham? mugi Gelfrid. Zice că facem parte din familia ei!

Judith îl privi nemulţumită pentru că le ascultase şuşotelile, iar Gelfrid zâmbi.

Se întoarse din nou spre Iain

— Îţi explic totul sus, în cameră, dacă poţi lipsi de-aici câteva momente.

Lui Iain îi venea să râdă. Părea foarte îngrijorată, şi avea obrajii cam îmbujoraţi. Oare voia să discute cu el vreo chestiune mai ruşinoasă? Oftă. Ştia că, dacă o însoţea sus, nu mai aveau timp de vorbă. Ar fi răsturnat-o direct în pat, iar preţul plăcerii de a face dragoste cu soţia lui ar fi fost absenţa de la întrunire.

Bătrânii îşi ocupară locurile la masă. Un războinic tânăr, pe care Judith nu-l mai văzuse până atunci, aduse un ulcior de vin şi le umpluse cupele. Când vru s-o ia pe a lui Iain, acesta făcu un gest de refuz.

— Ce-i asta? protestă Owen. Trebuie să închini în cinstea propriei tale căsătorii, fiule. Asta-i prima noastră întâlnire cu tine, om însurat, ca să ne sfătuieşti.

— De ce să vă sfătuiască? întrebă pe negândite Judith.

Toate privirile se întoarseră spre ea.

— Ce întrebare mai e şi asta? se miră Owen.

— E boier, îi reaminti Vincent lui Judith. Datoria lui este să ne sfătuiască.

— Aici toate sunt cu susu-n jos, remarcă Judith, dând din cap.

— Ce vrei să spui cu asta, fătucă? se interesă Graham.

— Aşa a fost dintotdeauna, adăugă şi Gelfrid.

Ceilalţi bătrâni dădură şi ei din capete, a încuviinţare. Judith observă că scutierul, la îndemnul lui Owen, turna acum vin roşu în pocalul lui Iain. Dar voia să-i pună lui Gelfrid altă întrebare, aşa că nu luă în seamă faptul că soţul ei bea un gât, două.

— Gelfrid, te rog să nu mă consideri insolentă pentru că am întrebat asta, începu ea. Dar mă gândeam dacă nu cumva aveţi năravuri aşa de înrădăcinate, încât nici nu v-aţi mai putea gândi la vreo schimbare, fie şi în folosul întregului clan.

Gelfrid îşi frecă bărbia, îngândurat, apoi ridică din umeri.

— Locuiesc în casă cu o englezoaică, declară el. Şi găsesc că asta este, într-adevăr o schimbare. Se pare că n-am năravuri chiar aşa de greu de urnit, Judith.

Fu bucuroasă să-l audă, iar Iain înţelesese asta când simţi strânsoarea mâinii ei slăbind.

— Haideţi să închinăm acum, propuse Graham, după care nevasta boierului ne va spune de ce vrea duminici.

— Ai auzit, Owen? îi şopti sonor Graham prietenului său. Fătuca noastră vrea duminici.

— Păi una ca asta nu se poate, nu-i aşa? remarcă Vincent. Nimeni nu poate avea o zi care să fie numai a lui. Ziua-i a tuturor.

— Ce idee sucită, mormăi Duncan.

— E englezoaică, le aminti Vincent celorlalţi.

— Vrei să spui că-i înapoiată? întrebă Owen.

— Nu-i înapoiată! îi luă apărarea Gelfrid.

Discuţia scăpă din mână. Iain încercă să nu zâmbească. Judith se străduia să nu se enerveze. Îi zâmbi lui Gelfrid pentru c-o apărase, mulţumită că cel puţin îşi dădea seama că nu era complet înapoiată.

Dar Gelfrid îi făcu praf buna părere despre el, când adăugă.

— E doar ilogică. Cred că n-are ce face. Tu ce zici, Owen?

Judith se încruntă la Iain, care-i făcu cu ochiul.

— Ei, ei! se repezi Graham, atrăgându-le tuturor atenţia.

Se ridică, înălţă sus cupa şi închină pentru mire şi mireasă.

Toţi, inclusiv Iain, îşi goliră pocalele. Scutierul se grăbi imediat să le mai toarne vin.

Judith îşi împinse scaunul de la masă, aproape fără să-şi dea seama ce făcea, în urma unui obicei instinctiv, vechi de ani de zile.

Iain observă. Mai observă că, la fiecare sorbitură pe care o lua din potir, Judith se retrăgea şi mai mult.

Soţia lui îl privea pe Graham, care acum îi ura bun venit oficial în sânul clanului.

Chiar atunci, în sală intră Frances Catherine, agăţată de braţul puternic a lui Alex. Patrick păru surprins şi iritat să-şi vadă soţia acolo.

— Voiam să iau aer şi să-mi vizitez prietena, anunţă ea. Locuieşte aici, Patrick aşa că nu te mai încrunta. Iar Alex a avut grijă să nu cad.

— Voiam s-o aduc cu calul, dar…

— N-a ştiut cum să mă ridice în şa, explică Frances Catherine, bătându-se uşor pe abdomen, cu un zâmbet spre soţul ei.

— Vino şi stai aici cu noi, o chemă Judith. Graham, tocmai a terminat o cuvântare frumoasă, prin care mi-a urat bun-venit în familie.

Prietena ei dădu din cap, apoi îl privi pe Alex.

— Vezi? Ţi-am spus eu că nu e niciun sfat al bătrânilor. Altfel, Judith n-ar fi aici.

Dar nu apucă să primească răspunsul, căci Gelfrid îi atrase atenţia, întrebând-o iar de ce voia duminici.

— Ce Dumnezeu faci în colţul ăla, Judith? se interesă Graham, observând dintr-odată cât se îndepărtase de masă.

— Şi-a târât scaunul până acolo, răspunse Owen.

Judith simţi că roşea. Trase adânc aer în piept şi se ridică.

— Duminicile ar trebui să fie zile de odihnă, anunţă ea. Aşa spune Biserica. În Anglia, ţineam seamă de regula asta.

— Şi noi, răspunse Graham. Ne odihnim duminica, nu-i aşa Gelfrid?

— Ne odihnim dară.

— Toţi bărbaţii se odihnesc, adăugă Frances Catherine.

O privea pe Judith.

— La asta te-ai referit, nu?

Judith dădu din cap.

— Am observat că femeile nu au nicio zi de odihnă. Pentru ele, duminica e o zi ca oricare alta.

— Te gândeşti să ne critici femeile? întrebă Duncan.

— Nu, pe bărbaţi îi critic.

Iain se rezemă de spătar, zâmbind. Judith îl prevenise că voia să facă unele schimbări, şi presupuse că aceasta era una dintre ele. La naiba, chiar el îi sugerase să schimbe tot ce nu-i plăcea.

— Vrei să le poruncim femeilor să nu mai muncească duminica? întrebă Graham.

— Nu, în niciun caz. Dacă le porunciţi, tot o îndatorire se cheamă că este.

— Şi consideri că ne-am purtat urât cu femeile noastre? se interesă Duncan.

Judith clătină iar din cap.

— A, nu. Ca nişte războinici aleşi ce sunteţi, vă întreţineţi bine femeile. Le preţuiţi şi le apăraţi. În schimb,

ele vă îngrijesc casele şi se ocupa de nevoile voastre.

— Păi asta-nseamnă căsnicie, remarcă Graham.

— Va să zică, despre căsnicie e vorba aici? întrebă Owen, încercând să înţeleagă.

Gelfrid clătină din cap.

— Pietrele au făcut-o, mormăi el. I-au zdruncinat mintea. Una era să-i scoată ochiul.

Lui Judith îi venea să urle de frustrare. N-o făcu, desigur, încercând din nou să folosească raţiunea pentru a-i ajuta să înţeleagă. Se întoarse spre Iain.

— Când au femeile voastre timp să se distreze? întrebă ea. Clanul nu se duce niciodată la festivaluri, nu-i aşa?

Apoi îl privi pe Graham.

— Are vreuna dintre femei cal? Aţi văzut-o pe vreuna la vânătoare?

Nu-i dădu timp să răspundă.

— V-aş cere numai să lăsaţi duminicile pentru distracţii. Asta-i tot ce voiam să spun.

Şi se aşeză la loc. Era hotărâtă de-acum încolo să-şi ţină gura, pentru a le lăsa vreme de gândire.

— Cred că e timpul să deschidem sfatul, anunţă Duncan. Dacă femeile pleacă, putem începe.

Judith sări în picioare.

— Femeile nu fac parte din clan, căci astfel, li s-ar îngădui să-şi aducă cererile în faţa sfatului.

— Ei, Judith, nu-i tocmai aşa. Doar cu câteva luni în urmă am primit-o pe Frances Catherine în faţa noastră.

— Da, aşa e, anunţă Frances Catherine. Le-am spus de ce voiam să te chem.

— Hai să lăsăm asta deocamdată şi să închinăm din nou, propuse Vincent. Iain n-ar strica să stai de vorbă cu femeia ta despre ideile ei ciudate. Dac-o lăsăm pe-a ei, o să ne pună să ascultăm numai de neveste.

Umerii lui se prăbuşiră. N-avea să obţină sprijinul sfatului, la urma urmei.

Iain îi atrase atenţia, clătinând din cap spre Vincent.

— N-o pot contrazice, anunţă el, pentru că sunt de acord cu ce vă zice.

Judith fu atât de mulţumită, încât îi venea să alerge la el. În schimb, se aşeză la loc – căci Iain luase cupa în mână şi sorbea din nou.

— Ce vorbeşti, Iain? se miră Graham.

— Când a venit la noi, Judith era o străină. Felul nostru de viaţă era nou pentru ea, aşa că a putut să observe lucruri pe care noi nu le băgam în seamă. Nu văd de ce n-am primi ca femeile noastre să se odihnească duminica.

Bătrânii dădură din capete. Graham îi ceru boierului să vorbească mai desluşit.

— Ne povăţuieşti să le poruncim femeilor să-şi ia liberă ziua de duminică?

— Nu, răspunse Iain. Cum a spus şi Judith, o poruncă devine o datorie. Le-o vom propune, Graham, şi le vom încuraja. Înţelegi diferenţa?

Graham zâmbi, apoi se întoarse spre Judith.

— Acum vezi de ce a ajuns boier? Ne dă sfaturi foarte înţelepte.

În mintea lui Judith totul continua să fie cu susu-n jos, dar era prea fericită că soţul ei îi ţinea partea ca să mai aducă vreo obiecţie.

— Iar voi poate înţelegeţi de ce m-am măritat cu el, replică ea. Niciodată n-aş fi luat de bărbat un om nerezonabil.

— Până-n cămară s-a târât cu scaunul ăla, şopti sonor Gelfrid. Nu pricep, şi pace!

— Judith, îi spuse Iain, le-am poruncit lui Brodick şi Gowrie să aştepte afară, până începe sfatul. Vrei să te duci să-i chemi, te rog?

Era o cerere ciudată, ţinând seama de faptul că scutierul se afla chiar lângă el. Tânărul războinic părea dornic s-o facă el, dar când deschise gura să se ofere, Iain ridică mâna.

— Mă duc cu plăcere să-i anunţ, zise Judith zâmbind, mulţumită de felul cum îşi formulase Iain ordinul.

Iain o privi plecând. În clipa când uşa se închise în urma ei, se întoarse spre Frances Catherine.

— Am trimis-o pentru că voiam să te întreb ceva, îi explică el încet.

— Da? întrebă Frances Catherine, cam îngrijorată.

Iain îi arătă scaunul pe care Judith îl împinsese până-n colţul sălii.

— De ce?

— Din cauza vinului, şopti Frances Catherine.

— Aş dori să înţeleg, şi-ţi promit că n-am să mă simt jignit, insistă el.

Frances Catherine trase adânc aer în piept.

— Judith s-a retras…

Iain aştepta cu răbdare. Cumnata lui nu-i putea susţine privirea. Îşi plecă ochii spre tăblia mesei.

— … destul de departe ca să nu poată fi lovită. Aşa a făcut dintotdeauna, de când era mică. Mă îndoiesc că-şi dă seama… Nu trebuie să te superi.

Nu se aşteptase la acest răspuns. Rezemându-se de spătar, Iain căzu pe gânduri.

Câteva clipe domni tăcerea.

— S-a întâmplat şi să nu se poată îndepărta la timp? întrebă el la un moment dat.

— O, da, răspunse Frances Catherine. De multe, multe ori.

Ceilalţi bătrâni auziseră fiecare cuvânt, desigur. Gelfrid oftă adânc. Graham clătină din cap.

— Şi de ce crede că ai lovi-o? se interesă Owen.

— E o chestiune de familie, declară scurt Iain. Dacă Judith vrea să aflaţi despre trecutul ei, să vă spună.

Glasul îi era aspru, hotărât. Se ridică în picioare.

— Vom ţine sfatul mâine, anunţă el.

Şi, fără a le lăsa timp să-l contrazică, se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Judith stătea în mijlocul curţii. Când auzi uşa, se întoarse spre el.

— Încă n-au venit, Iain. Am să-i trimit înăuntru de îndată ce sosesc.

Iain coborî treptele, înaintând până în faţa ei.

— Judith?

— Da?

— Când aveam cincisprezece ani, m-am îmbătat ca un porc. Ţin minte parc-ar fi fost ieri.

Judith făcu ochii mari. Iain se mai apropie cu încă un pas.

— A fost o lecţie dureroasă, adăugă el. Niciodată n-am să uit cum m-am simţit a doua zi.

— Ţi s-a făcut rău?

Izbucni în râs.

— Îngrozitor de rău. Graham mi-a dat să beau bere şi pe urmă m-a vegheat toată ziua. Era o lecţie importantă dar eu eram prea înfumurat ca să-mi dau seama.

— Şi ce lecţie a fost asta.

— Aceea că un războinic care o dă pe băutură e un nătărău de mai mare ruşinea. Vinul îi ia minţile şi puterile, făcându-l să devină periculos şi pentru sine însuşi, şi pentru ceilalţi.

Judith dădu din cap.

— Ce-i drept. Unii oameni fac chiar şi lucruri de care pe urmă nu-şi mai amintesc. Beţivii nu sunt vrednici de încredere.

— Iar ţie cine ţi-a dat lecţia asta? întrebă el cu

blândeţe.

— Unchiul Tekel. După un timp… vinul i-a înceţoşat mintea. Şi de-atunci, niciodată n-a mai fost demn de încredere.

— În mine ai încredere?

— O, da!

— Atunci, vino aici.

Îşi desfăcu braţele. Judith şovăi doar o clipă, apoi se grăbi spre el. Iain o cuprinse strâns.

— Ţi-am făgăduit că n-am să mă îmbăt niciodată, Judith, şi crede-mă că mă insulţi când crezi că mi-aş călca acest legământ.

— N-am vrut să te insult, şopti ea la pieptul lui. Ştiam că nu ţi-ai călca anume cuvântul. Dar sunt şi momente, ca acum, când trebuie să bei cu ceilalţi, iar dacă ocazia sărbătorească o cere…

— Nu contează ce ocazie, o întrerupse el.

Îi dădu drumul, aşteptând să-l privească, apoi o sărută tandru pe gură.

— Bărbate ai să lipseşti la sfatul bătrânilor, şopti Judith.

— Într-adevăr.

Şi, luând-o de mână, porni cu ea spre uşă. Dar nu coti spre marea sală, ci începu să urce treptele.

— Unde mergem?

— La noi în odaie.

— Dar sfatul…

— O să avem sfatul nostru, numai noi doi.

Nu-l înţelegea. Iain deschise uşa camerei, făcându-i lui Judith cu ochiul, apoi o împinse uşurel înăuntru.

— Despre ce vrei să ne sfătuim?

După ce închise uşa şi trase zăvorul, Iain se întoarse din nou către ea.

— Despre plăcere. Scoate-ţi hainele, şi am să-ţi explic

în amănunt totul.

Repeziciunea cu care roşi îl înştiinţa că în sfârşit îi înţelesese jocul. Râse, apoi începuse să se dezbrace, privindu-l. Mai avea pe ea numai cămaşa albă şi ducea mâinile la lanţul de la gât, când văzu chipul lui Iain înnegurându-se.

— S-a întâmplat ceva?

— Ţi-am cerut să nu mai porţi inelul ăsta, îi reaminti el.

— Mi-ai cerut să nu-l mai pot în pat, la culcare, replică Judith. Şi n-am făcut-o niciodată, nu-i aşa?

Iain se încruntă şi mai tare.

— Şi-n timpul zilei de ce-l porţi? Te leagă de el ceva deosebit?

— Nu.

— Atunci, de ce naiba-l ţii la gât?

Judith nu înţelegea de ce era atât de revoltat.

— Pentru ca Janet şi Bridget vin în cameră la curăţenie, şi nu voiam să-l găsească vreuna dintre ele şi să-nceapă să pună întrebări.

Ridică din umeri.

— A şi început să mă deranjeze. Cred c-ar fi mai bine să mă descotorosesc de el.

Era momentul cel mai potrivit să-i spună despre tatăl ei. Puse lanţul şi inelul în casetă şi închise capacul. Apoi se întoarse spre el, hotărâtă.

— Mai ţii minte ce mi-ai spus în seara dinaintea nunţii, că trecutul meu nu are nicio importanţă pentru mine.

Iain dădu din cap.

— Şi ai vorbit serios?

— Niciodată nu vorbesc astfel decât serios.

— Nu e nevoie să te răsteşti la mine, şopti ea.

Începu să-şi frângă mâinile. Dacă Iain o iubea, adevărul pe care avea să i-l spună nu putea distruge acea

iubire... nu?

— Mă iubeşti?

Iain se desprinse de uşă, cu o privire atât de furioasă încât părea să arunce flăcări din ochi.

— N-ai să-mi dai porunci.

Acest ordin o descumpăni din nou.

— Sigur că n-am să-ţi dau, dar ţi-am cerut...

— În casa asta n-o să cânte găina. Fă bine şi înţelege de pe-acum.

— Înţeleg, îl asigură ea. Nu vreau să schimb nimic în ceea ce te priveşte.

Cuvintele ei nu părură să-l îmblânzească.

— Nu-s un nevolnic, şi nu voi fi făcut să mă port ca şi cum aş fi astfel.

Convorbirea luase o întorsătură ciudată. Iain se enerva văzând cu ochii. Judith îl văzu cum îşi scotea o cizmă, apoi şi pe cealaltă, dând cu amândouă de podea.

— Te-a necăjit atât de tare întrebarea mea?

— Războinicii nu se necăjesc, numai femeile.

Judith îşi îndreptă umerii.

— Nu sunt necăjită.

— Ba eşti. Îţi frângi mâinile.

Încetă pe dată.

— Numai când tu te încrunţi.

Iain ridică din umeri.

— Mă... gândeam.

— La ce?

— La flăcările purgatoriului.

Fu nevoită să se aşeze. Vorbea fără şir.

— Ce vrea să însemne asta? îl întrebă.

— Patrick mi-a spus că ar îndura până şi focurile din purgatoriu, dacă ar fi să-şi mulţumească soţia.

Apropiindu-se de pat, Judith se aşeză lângă el.

— Şi? îl îndemnă, văzând că nu mai continuă.

Iain îşi scoase şi restul de haine, apoi veni spre ea. O ridică în picioare, privind-o lung.

— Şi tocmai mi-am dat seama că şi eu aş face acelaşi lucru pentru tine.

CAPITOLUL 13

Frances Catherine mai avea vreo săptămână până la naştere, dacă socotelile ei erau corecte. Tocmai intrase în sală, ca să stea vreo oră de vorbă cu Judith. Patrick o ajută să se aşeze lângă vatră, îi porunci să nu se mişte de-acolo până nu rezolvă el o treabă importantă, apoi străbătu sala să li se alăture lui Iain şi Brodick.

Judith nu-i băgă în seamă pe bărbaţi, dar Frances Catherine, da.

— Îţi mai aduci aminte ce ţi-am vorbit despre războinicul numit Ramsey, şi cât de chipeş este? Ia aruncă-i o privire, şopti ea. Ai să înţelegi despre ce vorbesc.

Curioasă, Judith aruncă o privire pe lângă spătarul scaunului. În clipa următoare, trase adânc aer în piept, aproape rămăsese cu gura căscată. O, Doamne, frumos mai era! Avea un păr castaniu închis, aproape negru, ochi căprui, şi un zâmbet hărăzit să le dea femeilor bătăi de inimă.

— I-ai observat gropiţa? întrebă Frances Catherine. Doamne, Judith, nu-i aşa că-i magnific?

Cum să nu-i observe gropiţa. Era neruşinat de atrăgător. Dar Judith nu voia să recunoască acest lucru faţa de prietena ei. Se hotărî ca în schimb s-o tachineze.

— Care dintre ei este Ramsey? întrebă ea, pe un ton nevinovat.

Frances Catherine izbucni în râs. Hohotele ei le

atrăsese bărbaţilor atenţia. Ramsey îi zâmbi soţiei lui Patrick, apoi întoarse privirea spre Judith.

Se uitară lung unul la altul, ea mirându-se cum putea cineva să fie atât de chipeş, iar el întrebându-se cine naiba era acea tânără atât de frumoasă.

Iain se ridică în picioare, privind-o cu o expresie foarte nemulţumită

Judith se întrebă cu ce-l iritase.

— Vino aici, Judith! o chemă el, aproape răcnind.

Se încruntă la soţul ei, dându-i de înţeles că nu-i plăcea acel mod de a-i atrage atenţia. Fără să-i ia în seamă mesajul nerostit, Iain o chemă cu degetul.

Judith nu se grăbi să se supună. După ce împături cu grijă ciorapul pe care i-l cârpea lui Gelfrid, îl puse în coş şi se ridică încet în picioare.

— Cred că soţul tău e puţin cam gelos, şopti Frances Catherine.

— Dar e ridicol, răspunse Judith, la fel de încet.

Prietena ei pufni. Stăpânindu-şi râsul, Judith porni prin sală, drept prin faţa celor trei vizitatori şi se opri în dreptul soţului.

— Doreşti ceva? îl întrebă.

Iain dădu din cap, apoi o înhăţă în braţe. Nelăsându-i timp să se întrebe ce-l apucase, o trase lângă el, aruncându-i braţul de după umeri.

Se comporta teribil de posesiv. Judith îşi muşcă buza de jos ca să nu izbucnească în râs. Frances Catherine avusese dreptate. Iain era gelos. Nu ştia dacă să se simtă jignită sau mulţumită.

Le-o prezentă noilor veniţi. Imediat ce formalităţile se încheiară, Judith vru să se întoarcă la Frances Catherine, dar Iain n-o lăsă. Era în continuare încruntat.

— Poţi să-ţi spun ceva între patru ochi? îi ceru ea.

Drept răspuns Iain o trase după el până în cămară.

— Ce vrei să-mi spui?

— Ramsey e extrem de chipeş.

Nu-i plăcu deloc ce auzea. Judith zâmbi.

— Dar, în fond, şi tu eşti la fel, bărbate. Totuşi, pentru el n-aş trece prin focurile purgatoriului, oricât de loial îţi este. Nu-l iubesc. Pe tine te iubesc. Mă gândeam că ai vrea să mă auzi spunându-ţi. Pentru tine, aş îndura şi flăcările din purgatoriu… dar numai pentru tine!

Iain slăbi strânsoarea.

— Sunt un om foarte posesiv, Judith. Ar fi bine să-ţi dai seama de asta.

Zâmbetul ei îl umplu de o plăcere nespusă.

— Ştiam deja cât eşti de posesiv, şopti ea. Şi încă te mai iubesc.

Iain zâmbi.

— Oamenii mei aşteaptă, spuse el. Mai voiai să-mi spui şi altceva?

Aroganţa îi reveni. Judith clătină din cap.

— Nu, bărbate.

Şi nu izbucni în râs decât după ce ieşi din fort, cu Frances Catherine.

Nu aruncase vorbe-n vânt. Ar fi gata să treacă prin flăcările purgatoriului ca să-l apere, dar nu-şi imaginase niciun moment că ar trebui vreodată să facă aşa ceva.

*

Purgatoriul reieşi ca fiind pământul clanului MacLean.

Judith fu pusă la încercare în următoarea după-amiază. Iain plecase cu Ramsey şi Brodick să pună la punct din nou o dispută cu MacPhersonii, lângă hotarul de apus, iar Patrick şi Graham se pregăteau să plece la vânătoare. Graham îi spuse că plănuia să şi pescuiască puţin.

— Dacă va fi destul timp, desigur, adăugă bătrânul.

Patrick nu-şi lasă soţia singură mai mult de patru ceasuri, din cauza sarcinii ei înaintate.

Se întrerupse o clipă, chicotind.

— Băiatul ăsta mă tot ia deoparte să-mi şoptească despre nevastă-sa că tremură de frică de îndată ce-l pierde din ochi, iar nu peste mult timp mă ia ea de-o parte şi-mi cere să-l duc pe bărbatu-său la vânătoare pentru câte o zi întreagă, ca să mai aibă şi ea parte de puţină linişte.

— O zăpăceşte de cap, răspunse Judith. O clipă n-o scapă din ochi. Frances Catherine jură că şi noaptea, când se trezeşte din somn, îl găseşte uitându-se la ea.

Graham clătină din cap.

— Pe toţi îi zăpăceşte de minte. Nu vrea să asculte. Cu toţii vom fi mai liniştiţi după ce Frances Catherine o să aducă pe lume moştenitorul.

Judith era întru totul de acord. Se hotărî să schimbe subiectul.

— Vă duceţi la vânătoare lângă cascadă.

— Da. Acolo e cel mai bun loc de pescuit.

— Frances Catherine mi-a spus că e foarte frumos.

Bătrânului nu-i scăpă jinduirea din vocea ei.

— Ce-ar fi să vii şi tu cu noi azi? Ai să vezi cu ochii tăi cât e de frumos.

Judith fu încântată. Şi-i ceru părerea lui Helen.

— Dacă ai nevoie de ajutor azi, rămân cu plăcere acasă.

Helen era foarte mulţumită că stăpâna ei îi arăta o asemenea consideraţie.

— Acum, că Janet şi Bridget se ocupă de treburile cele mai grele, nu mai am multe de făcut în afara bucătăriei, my lady.

— Atunci ne-am înţeles, declară Graham. Plecăm în câteva minute. Fugi şi te pregăteşte, fătucă. Helen, diseară s-ar putea să aduc ceva peşte proaspăt pentru cină.

Judith alergă la etaj. Se schimbă cu fustele de călărie, îşi legă părul la spate cu o panglică şi coborî din nou, în goană, scara.

Patrick nu se bucura deloc să vadă că pleca şi ea, dar Judith îi înţelese motivul.

— Frances Catherine o să fie bine până ne întoarcem. O va îngriji Helen.

Era o dimineaţă minunată. Judith îşi luase şi mantia, dar nu avea nevoie de ea. Soarele strălucea, vântul sufla uşor, iar priveliştile erau întru totul mirifice pe cât îi spusese Frances Catherine.

Dar nu ajunseră la poalele cascadei. Dumbarii îi atacară înainte, fără veste.

Graham mergea în frunte, prin pădurea deasă, de un verde ceţos, Judith îl urma, iar la urmă venea Patrick. Nu avea nicio grijă, căci încă se aflau pe pământurile Maitlanzilor.

Dintr-odată, se pomeniră înconjuraţi de cel puţin douăzeci de războinici cu spadele scoase. Nu purtau culorile clanului Maitland, dar Judith era prea surprinsă de apariţia lor ca să se sperie.

— Sunteţi pe pământul nostru! strigă Graham, furios cum Judith nu-l mai văzuse niciodată. Plecaţi numaidecât, Dumbarilor, până nu călcaţi acordul de pace.

Războinici nu răspunsese. Stăteau nemişcaţi ca nişte statui. Nu păreau nici măcar să clipească.

Judith auzi ropotul altor cai apropiindu-se chiar în timp ce Patrick şi-l mână pe al său înainte, venind lângă ea. Nimeni nu se mişcă până când zgomotul ajunse în faţa lor, şi apărură încă cinci oameni.

Aceştia purtau pleduri de alte culori, iar Judith nu ştia ce să înţeleagă. Patrick, însă, pricepuse, şi scoase încet o sudalmă.

— Cine sunt? îl întrebă ea în şoaptă.

— Ostaşi de-ai MacLeanilor.

Judith făcu ochii mari. Căpetenia se apropia. Chipul omului avea ceva vag familiar, însă i-ar fi fost cu neputinţă să spună ce anume. Era un războinic înalt, lat în umeri, cu păr blond închis şi ochii de un albastru intens.

Graham rupse tăcerea.

— Va să zică, v-aţi înhăitat cu Dumbarii.

— Boierul vostru a încercat să împiedice alianţa, îi răspunse războinicul din clanul MacLean. Şi poate ar fi reuşit, dacă nu trebuia să te înfrunte pe tine, bătrâne, şi pe ceilalţi din sfatul clanului. Cine-i femeia asta?

Nici Graham şi nici Patrick nu-i răspunse.

MacLeanul le făcu semn oamenilor. Graham şi Patrick nu apucaseră să-şi scoată armele – dacă ar fi avut nesocotinţa de a încerca. Spadele Dumbarilor stăteau acum îndreptate spre gâturile lor. Luptătorii îl aşteptau pe conducătorul MacLeanilor să le dea următorul ordin.

— Vă mai întreb încă o dată, îi spuse acesta lui Graham. Cine e femeia asta? Mi se pare cunoscută.

Graham clătină din cap. Inima lui Judith începu să bată cu putere.

— Voi vorbi eu însumi, declară ea.

Patrick îi puse o mână pe genunchi, strângând-o, semn că nu trebuia să le spună nimic.

Comandantul îşi apropia calul şi mai mult de ea. Îl privi lung pe Patrick, apoi se întoarse spre Judith.

— Atunci, vorbeşte! îi ceru el pe un ton arogant.

— Spune-mi cine eşti, şi am să-ţi răspund şi eu la întrebare, replică ea.

Strânsoarea mâinii lui Patrick pe genunchiul ei deveni dureroasă.

— Mă numesc Douglas MacLean, răspunse omul.

— Eşti căpetenia acestor oameni, sau doar cel mai slobod la gură?

MacLeanul nu-i luă în seamă insulta.

— Sunt fiul boierului. Şi acum, spune-mi cine…

Se întrerupse pe dată, când observă cum se schimbă la faţă frumoasa femeie. Îi pierise orice culoare din obraji. Fu cât pe ce să cadă de pe cal, fără a părea măcar să observe. Întinse mâna şi o prinse de braţ.

Tânăra îndrăzni să clatine din cap.

— Nu poţi fi fiul lui.

— Nu pot, pe dracu'!

Refuză să-l creadă. Apoi, în minte i se ivi un gând. Se vede că tatăl ei mai fusese însurat o dată, înainte. Da, asta trebuia să fie. Douglas părea mai mare decât ea cu câţiva ani…

— Cine-a fost mama ta?

— De ce-mi pui asemenea întrebări?

— Răspunde-mi!

Furia din vocea ei îl surprinse.

— Dacă-ţi răspund, ai să-mi spui cine eşti?

— Da, promise ea.

Omul dădu din cap, mai îmblânzit.

— Foarte bine. Mama mea a fost o târfă englezoaică. Avea un accent foarte asemănător cu al tău. Atâta lucru îmi mai aduc aminte. Şi acum spune-mi cine eşti.

Judith făcea eforturi disperate să nu-şi piardă şirul gândurilor.

— Câţi ani ai?

Îi spuse, apoi o strânse de braţ, dureros.

Judith crezu că avea să i se facă rău. Douglas avea cu cinci ani mai mult decât ea, iar ochii lui, Dumnezeule mare, ochii lui avea aceeaşi culoare ca a ei. Şi părul…? Nu, al ei era mult mai deschis.

Fu nevoită să tragă adânc aer în piept, ca să nu se sufoce. Se înclină într-o parte a şeii, spre Patrick.

Acesta încercă s-o cuprindă cu braţul. Douglas o

smuci spre el, apoi o ridică de pe cal, aşezând-o în faţa lui.

— Ce naiba se întâmplă cu ea? întrebă el, răstit.

Nu-i răspunse nimeni. Mârâi nervos. Nu ştia a cui era femeia, dar pe Patrick îl cunoştea.

— Boierul Maitland va veni după fratele lui, le spuse el oamenilor săi. Vom pregăti să-l primim aşa cum se cuvine. Duceţi-i la moşia tatălui meu, mai ordonă, arătând cu capul spre Graham şi Patrick.

Ajunseră destul de repede, căci o luaseră de-a dreptul, peste pământul Dumbarilor. Patrick îşi întipări în minte fiecare reper al drumului, pentru viitor.

Judith îşi ţinea ochii strâns închişi, încercând să găsească o ieşire din situaţia aceea îngrozitoare.

Îi venea să plângă de ruşine. Cum îşi putuse abandona copilul? I se făcea greaţă, şi se întrebă cum ar reacţiona Douglas dacă ar fi vărsat pe el?

În sfârşit, deschise ochii. Douglas observă.

— Ai leşinat de spaimă când ai auzit numele MacLean?

— N-am leşinat, se răsti ea. Şi vreau să călăresc pe calul meu.

— Iar eu vreau să rămâi aici, replică el. Eşti foarte frumoasă, adăugă apoi, ca şi cum abia atunci ar fi observat. Poate-am să te las să-mi încălzeşti patul.

— Eşti dezgustător.

Nu se putu stăpâni. La vederea expresiei ei oripilate, Douglas o apucă de bărbie, silind-o să ridice capul spre el.

Dumnezeule mare, avea de gând s-o sărute?

— Mi se face rău, se bâlbâi ea.

Numaidecât, Douglas îi dădu drumul.

Judith inspiră adânc de câteva ori, ca să-l convingă, apoi se relaxă.

— Mi-e mai bine acum, minţi ea.

— Toţi englezii sunt slabi, remarcă Douglas. Ăsta-i

încă un motiv pentru care îi dispreţuim.

— Şi pe femeie englezoaice, nu numai pe bărbaţi?

— Dară.

— Sunt englezoaică. Şi te contrazici. Dacă ne urăşti pe toţi, de ce spui că mă doreşti în patul tău?

Nu-i răspunse. Trecură câteva clipe până vorbi din nou.

— Spune-mi cum te cheamă.

— Judith.

— Şi de ce porţi pledul Maitlanzilor?

— Mi l-a dat o prietenă. Mă aflu aici în vizită, după ce prietena mea naşte, am să mă întorc în Anglia.

Douglas clătină din cap.

— Maitlanzii nu te-ar lăsa să pleci. Minţi, Judith.

— De ce să nu mă lase să plec?

— Eşti prea frumoasă ca să...

— Sunt englezoaică, îl întrerupse ea. Nu le plac.

— Nu mă minţi!! ordonă Douglas. Spune-mi a cui eşti.

— Îţi spune adevărul! strigă Patrick, de pe calul lui. A venit în vizită, şi nimic mai mult.

Douglas râse. Nu credea o asemenea prostie. O strânse dureros de talie, iar Judith încercă să-i dea mâna la o parte. Atunci îi văzu inelul de pe deget. Scoase o mică exclamaţie, iar mâna i se repezi la piept, unde avea ascuns inelul identic al tatălui ei.

— De unde ai inelul ăsta urât? îl întrebă.

— A fost a uniunii monetare. Şi de ce-mi pui întrebări aşa de personale.

— Eram doar curioasă.

Într-o şoaptă scăzută, Douglas o întrebă:

— Eşti a lui Iain, nu-i aşa?

— Nu stau la taclale cu porcii.

La asta, izbucni în râs. Era prea neştiutor ca să-şi dea seama că-l insultase. Iar Judith i-o şi spuse.

— E o zi prea frumoasă ca să mă poată jigni ceva, replică el. L-am capturat pe Graham pentru tatăl meu, şi pe tine, pentru mine însumi. O zi minunată, dară.

Dumnezeu s-o ajute, chiar era rudă cu barbarul acela! Nu-i mai vorbi o oră sau chiar mai mult. În cele din urmă, însă, o răpuse curiozitatea.

— Cum e Boierul MacLean?

— Rău.

Îi distinse amuzamentul din glas.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi nimic.

— De ce te interesează?

— E bine să ştii cât mai multe despre vrăjmaşi. De ce-o să se bucure când îl va vedea pe Graham?

— Are o socoteală cu el. O ură veche, de ani şi ani, tatăl meu se va bucura să-l revadă pe Graham.

Nu mai schimbară o vorbă până când ajunseră pe pământul MacLeanilor şi intrară în curtea fortului. Judith ridică privirea şi, la vederea construcţiei masive de piatră, îşi ridică imediat umeri, hotărâtă.

Găsise un nume pentru fortăreaţa MacLeanilor. Purgatoriu.

Douglas încercă s-o ajute să descalece. Îl lovi cu piciorul peste mână. După care sări de pe cal. Vru s-o ia de braţ. Judith îi dădu un brânci, apoi se întoarse spre scară şi urcă singură treptele.

Avea o ţinută demnă ca a unei regine. Graham o urmă. Era atât de mândru de ea, încât şi el şi Patrick zâmbeau, iar războinicii clanului MacLean nu pricepeau de ce erau Maitlanzii atât de veseli.

Boierul MacLean îi puse să aştepte pe toţi trei ore. Judith fu ţinută într-un capăt al uriaşei săli, unde se tot plimba nervoasă prin faţa mesei, până când unul dintre

paznici, care nu mai suporta, întinse mâna s-o apuce de braţ.

Patrick scoase un răcnet de furie şi se repezi de-a lungul săli. Pe uşă intră în fugă Douglas, în timp ce Judith îi trântea ostaşului un genunchi între picioare. Omul scoase un urlet de durere, înainte de a se îndoi de mijloc, prăbuşindu-se la podea.

Douglas o smuci de lângă soldatul care se zvârcolea pe jos. Patrick nu părea stânjenit de faptul că avea mâinile legate la spate. Lovi cu umărul, pentru a-l îndepărta pe Douglas de Judith.

Douglas se izbi de perete, trăgând-o şi pe Judith după el. Fu cât pe ce să se lovească de zid cu capul, iar mâna lui Douglas se ridică la timp, ferind-o.

Patrick încercă încă o dată să-l lovească pe Douglas, dar Judith îi stătu în cale. Douglas o împinse de la spate, apoi se repezi la cumnatul ei.

— Să nu-ndrăzneşti să dai în el! strigă Judith. Are mâinile legate la spate, fir-ar să fie! Dacă vrei să loveşti pe cineva, loveşte-mă pe mine!

— Judith, nu te-amesteca! răcni Patrick.

— Destul!

Mugetul se auzi de la intrare. Toţi se întoarseră într-acolo.

Boierul MacLean stătea la uşă. La vederea acelui uriaş, Judith deveni ţeapănă.

Cu mâinile proptite în şolduri şi o expresie încruntată, fioros, boierul porunci:

— Scoateţi-l de-acolo pe ostaşul ăla!

Douglas dădu din cap. Îl ajută pe cel căzut să se ridice şi-l împinse spre uşă.

Boierul dădu din cap mulţumit, apoi intră în sală. Trecu prin dreptul lui Judith fără s-o învrednicească nici cu-o privire şi-şi continuă drumul până în cealaltă parte a mesei,

unde se aşează în jilţul cu spătar înalt din mijloc.

O femeie intră grăbită. Părea să aibă cu vreo zece ani mai mult decât Judith. Era brunetă, solidă şi avea o faţă cu expresie îngâmfată. O privi un moment pe Judith, înainte de a-şi continua drumul spre masă. Judith simţi din prima clipă că o ura.

Reveni cu atenţia spre tatăl ei. Nu voise să fie chipeş – dar era. Semăna puţin cu Douglas… şi cu ea, observă, cu o strângere de inimă. Avea pielea mai tăbăcită ca a fiului său, şi riduri adânci în jurul ochilor şi al gurii. Părul castaniu îi era brăzdat de fire cărunte, făcându-l să arate distins.

Se vedea limpede că nu ştia cine era Judith, dar când îl văzu pe Graham, zâmbi hidos, cu răutate.

— Un dar de nuntă pentru tine, tată, anunţă el. Nu pot fi sigur, dar presimt că scorpia asta e femeia lui Iain Maitland.

Pentru felul cum o numise, Judith îi dădu un picior. Abia după aceea, înţelesese pe deplin ce spusese.

Un dar de nuntă pentru tatăl ei… nu, nu era cu putinţă. Nu înţelesese bine.

— Dar tatăl tău nu se însoară, nu-i aşa? întrebă ea, vorbind de parcă ar fi gata să strângă pe cineva de gât.

Douglas se întoarse s-o privească.

— Ba se însoară, şi zău că pui cele mai ciudate întrebări pentru o prizonieră.

Judith simţi cum i se înmuiau genunchi. Pe toţi sfinţii, nu se credea în stare să suporte şi alte surprize. Mai întâi descoperise că avea un frate, iar acum afla că tatăl ei devenea bigam.

— Crede că o să se-nsoare cu femeia aia? întrebă ea, arătând cu capul spre masă.

Douglas dădu din cap. Femeia de lângă boier se burzului imediat.

— Dă-o afară de-aici! M-a jignit!

Judith făcu un pas într-acolo. Douglas o strânse de braţ atât de tare, încât avu impresia că-i rupe osul. Scoase un ţipăt involuntar de durere şi se smulse de lângă el. Mâneca rochiei i se sfâşie.

Pe chipul lui Douglas se ivi o expresie copleşită. Încet, astfel ca numai ea să-l audă, îi şopti lui Judith.

— N-am vrut să te lovesc. Te rog, nu te mai mişca. Nu-ţi foloseşte la nimic.

Boierul MacLean scoase un oftat sonor.

— Ai să pleci, îi spuse el femeii. N-am nevoie de amestecul tău.

Femeia nu se grăbi să se supună. O privi din nou încruntată pe Judith, când trecu pe lângă ea. Judith n-o luă în seamă.

— Boierul Maitland vine pe cărare! strigă un soldat, din uşă.

Judith avu senzaţia că i se rupe inima în piept. Iain ajunsese acolo!

— Câţi oameni are cu el? strigă Boierul MacLean?

— Singur, raportă oşteanul. Vine călare în susul colinei, ca şi cum n-ar avea nicio grijă.

Boierul MacLean râse.

— Băiatul ăsta e curajos, trebuie să recunosc, remarcă el. Fac rămăşag că nici arme nu şi-a luat.

— Ba, că nici n-are! confirmă oşteanul

Judith dorea cu disperare să alerge afară, la soţul ei, încercând s-o ia din loc, dar Douglas o prinse şi o trase lângă el.

— N-ai să maltratezi o femeie, Douglas, oricât te-ar provoca.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te implor să asculţi glasul raţiunii, Boier MacLean! strigă din uşă Părintele Laggan. Opreşte-te până nu se iscă o baltă de sânge.

Judith se întoarse într-acolo tocmai când preotul intra

în fugă. Ajungând lângă ea, se oprise brusc.

— N-ai păţit nimic, fată?

Judith dădu din cap.

— Părinte, ai venit să primeşti de la Boierul MacLean jurămintele matrimoniale?

— Da, Judith, răspunse obosit preotul. Şi nădăjduiesc, că le voi baga minţile-n cap acestor oameni până nu e prea târziu.

Judith clătină din cap, adăugând în şoaptă.

— Îţi pot da cuvântul meu că n-o să aibă loc nicio nuntă.

— Dă-i drumul, Douglas, ordonă preotul. Uite ce i-ai făcut la braţ. Deja i se umflă pielea, şi s-a învineţit. O doare.

Douglas se conformă pe dată, iar Judith profită neîntârziat. O luă la fugă spre uşă. Douglas o prinse de mijloc şi-o trase înapoi, tocmai când Iain intră în sală.

Nici măcar nu se opri să studieze situaţia, sau să numere cu câţi duşmani avea de-a face. Îşi continuă drumul. Judith îi aruncă o singură privire şi închise ochii. Iain părea gata să omoare pe cineva, şi se temea că prima ţintă avea să fie Douglas.

— Dă-mi drumul, îi şopti ea. Altfel, o să te ucidă.

Fratele ei avea destulă minte ca să înţeleagă. Imediat, Judith alergă la Iain şi se aruncă în braţele lui.

— Eşti bine? o întrebă el. Nu ţi-au făcut nimic?

Îl simţi tremurând, şi-l privi. Expresia de pe chipul lui o înştiinţă că nu de teamă tremura, ci de mânie turbată.

— Nimeni nu mi-a făcut nimic, spuse ea. Am fost tratată bine, cu-adevărat.

Iain dădu din cap. O strânse scurt în braţe, apoi o sili cu blândeţe să treacă la spatele lui.

Când porni mai departe să-şi înfrunte duşmanul, Judith îl urmă. Graham şi Patrick fură lăsaţi liberi să înainteze şi ei. Se postară de-o parte şi de alte a lui Judith.

Cei doi boieri se măsurară mult timp cu privirea. MacLean rupse cel dintâi tăcerea.

— Se pare că ai o problemă, Iain Maitland. Ţi-am capturat femeia şi nu-s deloc sigur ce vreau să fac cu ea. Ai cutezat să încerci legătura unei alianţe cu Dumbarii, în timp ce ai trimis un sol la mine în acelaşi scop. Ce credeai, c-o să ne asmuţi unii împotriva celorlalţi?

— Eşti un nătâng, bătrâne, replică Iain, cu glasul tremurându-i de furie. Dumbarii au făcut jocul ăsta.

MacLean bătu cu pumnul în masă.

— Am încheiat o alianţă cu Dumbarii, şi acum mă faci nătâng?!

Iain nu şovăi.

— Da.

Boierul MacLean trase adânc aer în piept, încercând să-şi stăpânească furia.

— Mă provoci anume, remarcă el, şi mă întreb de ce. Toată lumea ştie cât preţ pun pe tărăşeniile de familie. Alianţa mea cu Dumbarii era chibzuită. Nu se poate să nu ştii că Eunice, vară de-a doua a boierului Dumbar, e măritată cu fratele meu. Da, a fost o uniune de familie, Iain Maitland, iar familia vine mai presus de orice. Şi totuşi, mă faci nătâng pentru că sunt loial? Ai prea multă minte ca să mă înfrunţi anume ca să te ucid – şi prea mult de pierdut. Ce urmăreşti?

Iain nu-i răspunse destul de repede ca să-i fie pe plac.

— Femeia asta e nevastă-ta? continuă Boierul MacLean.

— Relaţiile mele cu ea nu te privesc.

MacLean rânji.

— S-ar putea s-o păstrez şi să i-o dau unuia dintre oamenii mei, se lăudă el, încercând să-l înfurie pe Boierul MacLean ca să-şi piardă cumpătul. Douglas? O vrei în patul tău?

— O vreau! strigă Douglas.

Neruşinarea merse prea departe. Cei doi boieri arătau ca nişte tauri care se dădeau cap în cap. Judith veni lângă soţul ei.

— N-o să mă ţineţi aici! declară ea.

Ochii tatălui ei se îngustară.

— Nu-mi place îndrăzneala ta! răcni el.

— Mulţumesc, replică Judith.

Iain aproape că zâmbi. O simţea cum tremura. Boierul MacLean n-avea idee cât de speriată era de fapt, iar acest lucru îl mulţumea enorm pe Iain.

— Vorbeşti ca o englezoaică, remarcă MaClean. Şi pari la fel de neştiutoare ca bărbatu-tău. Nu vă daţi seama niciunul în ce pericol vă aflaţi?

O privi pe Judith drept în ochi.

— Sau, cumva, te ispiteşte gândul că soţul tău s-ar putea să moară?

Nici Judith şi nici Iain nu-i răspunse. MacLean ajunse la capătul răbdării. Începu să strige la Iain, dar acesta îşi stăpâni orice reacţie vădită. Chipul lui părea cioplit din piatră. Ba chiar, arăta de-a dreptul plictisit.

Când termină de înşirat litania ameninţărilor, boierul era roşu la faţă şi abia mai putea să respire.

— Ai o problemă, dară, mormăi el. Căci pe mine nimeni nu mă face nătâng. Nimeni!

Se rezemă de spătar, hotărât.

— Numai pentru insulta asta, Iain, am să te ucid.

— Nu! ţipă Judith, făcând un pas înainte.

Iain o apucă de mână, ţinând-o cu forţa pe loc.

Ridică privirea spre el.

— Trebuie să-i vorbesc, şopti ea. Te rog, înţelege.

Îi dădu drumul. Judith îşi scoase lanţul de la gât, îndesându-şi inelul în pumn. Apoi porni înainte, spre tatăl ei.

În sală se lăsă linişte, toată lumea aşteptând să audă ce avea de zis.

— Ai capturat-o într-adevăr pe soţia lui Iain, începu ea.

MacLean pufni. Judith îşi deschise mâna, lăsând inelul să cadă pe masă, în faţa lui.

Boierul privi mult timp giuvaierul, înainte de a-l ridica în sfârşit. Pe chip i se citea o uimire negrăită. Ridică ochii spre ea, încruntat, încă neînţelegând.

Judith trase adânc aer în piept.

— Da, ai luat-o prizonieră pe soţia lui Iain, repetă ea. Dar el s-a însurat cu fiica ta.

CAPITOLUL 14

Tatăl ei reacţionă ca şi cum i s-ar fi implântat un pumnal în piept. Se repezi înainte, sărind de pe scaun, apoi căzu înapoi. Era furios şi neîncrezător. Clătină din cap. Fără o vorbă, Judith dădu încet din cap afirmativ.

— De unde ai inelul ăsta?

— De la mama mea. Ţi l-a furat.

— Spune-mi cum o cheamă pe mama ta! îi porunci el, cu glasul îngroşat de emoţie.

Când Judith îi spuse, în vocea ei nu se simţi nicio vibraţie.

Douglas se repezi înainte, oprindu-se în dreapta lui Judith. Tatăl lor se uită de la unul la altul, iar şi iar. Acum asemănările săreau în ochi. În sfârşit, înţelegea că era cu putinţă.

— Dumnezeule mare.

— Tată, ţi-e rău?

Boierul nu-i răspunse fiului său. Iain înaintă şi el, până

în stânga lui Judith.

— Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine, tată? întrebă Douglas. Arăţi de parcă tocmai l-ai văzut pe dracul gol.

Era limpede că Douglas nu auzise ce vorbiseră. Cum Iain continua să tacă, Judith bănuia că nici el nu auzise.

Era hotărâtă să ajungă la o învoială cu tatăl ei. În schimbul tăcerii în legătură cu prima lui soţie, să-i lase pe Iain şi pe ai lui să plece acasă. Dacă voia să se însoare din nou, n-avea decât. Ea nu mai voia să se amestece.

— De ce nu m-ai dorit?

Nu voise să-i pună această întrebare. Ce-i păsa ei dacă o dorise sau nu? Şi, Doamne, vorbise ca o fetiţă pierdută…!

— N-am ştiut, răspunse el, răvăşindu-şi părul cu degetele, agitat! Am jurat să nu mă mai întorc niciodată în Anglia. Ştia că n-aveam să-mi calc jurământul. După ce a murit, nici nu m-am mai gândit la ea. Am lăsat trecutul în urmă.

Judith înaintă până la masă. Aplecându-se şi mai mult, îi şopti:

— N-a murit.

— Dumnezeule mare…

— Dacă vrei să te recăsătoreşti, n-am să-i spun Părintelui Laggan că deja ai o sotie. N-o să-mi pese, adăugă ea, dând din cap. Dar trebuie să-i laşi pe Maitlanzi să plece.

Nu-i aşteptă răspunsul, retrăgându-se până ajunse iar la o oarecare distanţă.

Boierul MacLean nu mai suporta alte dezvăluiri. Era însă zguduit.

— Tată, ce se întâmplă?

Bătrânul încercă să se trezească din stupoare. Întoarse capul spre fiul lui.

— Ai o soră, spuse el, cu glasul înăsprit de emoţie.

— O soră?

— Da.

— Unde?

— Stă lângă tine.

Douglas întoarse capul, holbându-se la Judith. Sora lui îi susţinu privirea.

Nu părea prea încântat de veste. Ba chiar, arăta de-a dreptul distrus. Avu nevoie de mult timp ca să accepte.

— Nu te vreau în patul meu… se bâlbâi el.

Apoi, reuşi chiar să zâmbească puţin.

— Nici nu-i de mirare că ai fost atât de scârbită să…

Nu mai continuă, căci tocmai observase că Iain îl privea. Cu un glas ucigător de scăzut, Boierul Maitland îl întrebă:

— Şi ce anume ai încercat să faci, Douglas?

Fratelui ei îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Nu ştiam că e nevasta ta, Maitland, se scuză el. Şi în niciun caz nu ştiam că e sora mea, când am încercat s-o sărut.

Lui Iain puţin îi păsa de scuze. Întinse mâna prin spatele lui Judith, îl apucă pe Douglas de ceafă şi dintr-o mişcare scurtă a încheieturii, dădu cu el de-a azvârlitelea.

Tatăl lui Judith nu avu nicio reacţie. Rămăsese cu privirea la fiica lui.

— Mă bucur că nu semeni cu ea.

Judith nu răspunse.

Apoi Boierul MacLean aftă adânc.

— Va să zică, te-a întărâtat împotriva mea?

Judith fu surprinsă de această întrebare. Clătină din cap.

— Mi s-a spus că tatăl meu murise apărând Anglia de necredincioşi, şi că fusese baron.

— Deci, ai locuit cu ea toată copilăria?

— Nu, răspunse Judith. În primii patru ani, am stat la Mătuşa Millicent şi unchiul Herbert. Millicent e sora mamei

mele.

— Şi de ce n-ai stat cu ea?

— Nu suporta să mă vadă în ochi. Multă vreme am crezut că era din cauza că-i aminteam de bărbatul pe care-l iubise. Când aveam unsprezece ani, am aflat adevărul. Mă ura fiindcă mă făcuse cu tine.

— Şi, când ai aflat adevărul…?

— Mi s-a spus că o alungaseşi pe mama, că ştiai că mă purta în pântec şi nu ne voiai pe niciuna dintre noi.

— Minciuni, şopti el, clătinând din cap. N-am ştiut niciodată despre tine. Martor mi-e Dumnezeu că n-am ştiut…

Judith nu a avut o reacţie vizibilă.

— Dacă ne laşi să plecăm acasă, n-am să-i spun preotului că deja ai o soţie, repetă ea.

Tatăl ei clătină din cap.

— Ba n-am să mă mai căsătoresc. Sunt prea bătrân ca să apar în faţa lui Dumnezeu cu un asemenea păcat pe suflet. Mă mulţumesc să las lucrurile aşa cum sunt.

Apoi se întoarse spre Iain.

— Ştiai că sunt tatăl lui Judith.

— Da, răspunse Iain.

Judith scoase un mic ţipăt, dar îşi reveni repede din surpriză. Desigur, Iain îl minţea pe boier şi avea să-i afle motivele mai târziu, când vor fi singuri. Dacă el urma să-i mai vorbească vreodată, preciză în sinea ei. Încă nu se putea îndura să-l privească. Îi venea să plângă de ruşine pentru că nu avusese destulă încredere în el ca să-i spună adevărul.

— Atunci, de ce-ai căutat să te aliezi cu Dumbarii? întrebă MacLean. Sau ticălosul ăla m-a minţit?

— Dumbarii au vorbit mai întâi cu noi, îi explică Iain. M-am întâlnit cu boierul lor pe un pământ neutru, ca să discutăm despre posibilităţile unei alianţe, dar asta a fost

înainte să aflu că soţia mea e fiica ta.

— Şi când ai fost sigur?

Iain ridică din umeri.

— Între timp descoperisem care era jocul Dumbarilor. Nu erau vrednici de încredere. Aşa că l-am trimis pe Ramsey, solul meu.

— Te-ai însurat cu fiica mea fiindcă eu îi eram tată?

— Da.

Boierul dădu din cap, mulţumit de sinceritatea lui Iain.

— Şi te porţi frumos cu ea?

Iain nu răspunse. Judith bănuia că-i venise ei rândul să vorbească.

— Se poartă frumos cu mine. Altfel, nici n-aş mai rămâne cu el.

Tatăl ei zâmbi.

— Ai cutezanţă, fată. Îmi place.

Nu-i mulţumi pentru compliment. Abia cu câteva momente în urmă îi spusese că nu-i convenea îndrăzneala ei. Se contrazicea, şi niciuna dintre felicitările lui n-avea să-i alunge vreodată durerea.

Observă că ochii tatălui se înceţoşară, şi nu-şi putea imagina de ce.

— Când ai aflat despre mine? se interesă Douglas. Ştiai încă de la unsprezece ani că aveai un frate mai mare?

Judith fu cât pe ce să-şi piardă cumpătul. Dintr-odată, trădarea mamei sale o copleşea.

— N-am ştiut despre tine… până azi, şopti ea. N-a spus nimănui.

Douglas ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar fi păsat, dar Judith îi simţi vulnerabilitatea. Îl atinse pe braţ într-o încercare de a-l îmbărbăta.

— Fii recunoscător, Douglas, că te-a lăsat aici. Ai avut mai mult noroc decât mine.

Fratele ei fu mişcat, şi-şi drese glasul, apoi spuse:

— Aş fi avut grijă de tine, aşa cum se cuvine să facă un frate mai mare. Zău c-aş fi avut, Judith.

Judith dădu din cap, şi tocmai se pregătea să-i spună că-l credea pe cuvânt, când tatăl ei îi distrase iar atenţia.

— Vreau să stai un timp aici, cu Douglas şi cu mine.

— Nu! se răsti Iain. Judith, du-te afară şi aşteaptă-mă. Am ceva de discutat cu tatăl tău.

Judith nu ezită. Se întoarse şi porni spre uşă. Boierul MacLean o urmări un moment cu privirea, apoi se ridică grăbit.

— Niciodată nu mi-aş fi călcat promisiunea de a nu mă mai întoarce în Anglia! strigă el. Iar pentru soţia mea în niciun caz nu m-aş fi dus! adăugă, şi mai tare.

Judith îşi continuă drumul. Tremura, şi se temea să nu-i cedeze picioarele.

— Nici pentru pământ, nici pentru titlu, nici pentru tot aurul pe care-l avea Anglia să mi-l dea nu m-aş fi dus!

Ajunse la jumătatea sălii când îi auzi răcnetul:

— Judith Maitland!

Abia acum se opri, întorcându-se încet în loc. Pe obraji îi şiroiau lacrimi. Nu le luă în seamă. Îşi ţinea mâinile strâns încleştate, ca să nu vadă nimeni cum îi tremurau.

— Dar mi-aş fi călcat făgăduiala pentru o fiică! strigă tatăl ei. O, da, pentru tine m-aş fi întors în Anglia.

Judith trase adânc aer în piept, apoi, încet, dădu din cap. Dorea cu disperare să-l creadă, dar ştia că avea nevoie de timp şi distanţă, ca să separe toate minciunile şi adevărurile.

Graham stătea la baza scării care urca spre intrare, păzit de doi străjeri. Privirea ei o întâlni pe a bătrânului. Expresia de pe chipul lui Graham îi tăie respiraţia. Furia şi dispreţul la adresa ei erau atât de vizibile, încât Judith avu senzaţia că o scuipase.

Convinsă că avea să i se facă rău, alergă afară,

traversă curtea şi-şi continuă drumul spre copaci. Fugi până nu mai putu să respire, iar atunci se prăbuşi la pământ, izbucnind în suspine sfâşietoare.

O, Doamne, atâţia ani pierduţi, minciunile, singurătatea…! Iar acum, era prea târziu. Spusese cine era, iar Graham o făcuse să înţeleagă, cu doar o privire plină de ură că pierduse totul. Era din nou o străină.

— Iain…! se tângui ea.

Oare-l pierduse şi pe el?

*

Iain ştia că Judith avea nevoie de el. Credea că o rănise, mărturisind că se însurase cu ea fiindcă era o MacLean. Voia să se ducă după ea, desigur, dar înainte de asta trebuia să se ocupe de tatăl ei. Siguranţa lui Judith era mai importantă decât sentimentele.

— Te-ai folosit de fiica mea ca să ajungi la mine, aşa-i? remarcă Boierul MacLean.

Încercă să pară furios, dar nu reuşea. Oftă adânc.

— La drept vorbind, cred că şi eu aş fi făcut la fel, dacă eram în locul tău.

Iain îşi pierdu orice stăpânire de sine. Se întinse peste masă, îl apucă pe bătrân de umeri şi aproape că-l ridică din jilţ. Douglas se repezi înainte să-şi apere tatăl. Iain îl azvârli înapoi, cu dosul palmei.

— M-am însurat cu Judith ca s-o apăr de tine, ticălosule! mugi el, îmbrâncindu-l pe MacLean la loc în scaun. Iar acum, noi doi vom ajunge la o înţelegere, că de nu, jur pe toţi sfinţii c-am să te omor!

Boierul MacLean ridică mâna, pentru a-şi opri oameni să-l atace pe Iain.

— Toată lumea afară! porunci el de se zgâlţâiră pereţii. Chestiunea asta ne priveşte numai pe Boierul

Maitland şi pe mine. Douglas, tu poţi să rămâi.

— Rămâne şi Patrick, ordonă Iain.

— Eu nu plec nicăieri! strigă Graham.

— Cum doreşti, se învoi Boierul MacLean, pe un ton dintr-odată mai obosit.

Aşteptă ca ostaşii lui să iasă, apoi se ridică în picioare în faţa lui Iain.

— De ce-ai crezut că trebuie s-o aperi de mine? Doar sunt tatăl ei.

— Ştii al dracului de bine de ce, replică Iain. Ai fi măritat-o cu un Dumbar. Nu puteam îngădui una ca asta.

Boierul MacLean nu-l contrazise.

— Mai întâi i-aş fi cerut voie, mormăi el, rezemându-se de spătar. Dumnezeule mare, ce greu mi-e să mă împac cu toate astea! Am o fiică…!

— Şi o nevastă, îi aminti Iain.

Chipul lui MacLean se înnegură.

— Da, o nevastă. Femeia aia m-a părăsit, replică el. A zis că se întoarce în Anglia ca să-şi viziteze fratele beteag, dar ştiam că n-avea de gând să se mai întoarcă. M-am bucurat că scap de ea. Când am auzit că murise, mi-a venit să sărbătoresc. Dacă ăsta e un păcat, atunci aşa să fie. Niciodată n-am cunoscut o femeie ca ea. Nici înainte, nici după aceea. Trăia numai pentru propriile ei plăceri, şi nimic mai mult. N-avea niciun pic de conştiinţă. Şi era atât de crudă cu fiul ei, încât îmi petreceam mai tot timpul apărând băiatul de propria lui mamă.

— Judith n-a avut pe nimeni ca s-o apere.

— Îmi dau seama, replică MacLean; dintr-odată, arăta foarte bătrân. A spus că în primii patru ani a stat la mătuşa ei. Pe urmă, ce s-a întâmplat? S-a mutat la maică-sa?

— Da.

— Şi fratele nevesti-mii? întrebă el. Beţivul?

— Şi el locuia tot acolo. Mătuşa şi unchiul încercau să

aibă grijă de Judith. Stătea la ei şase luni pe an, iar în celelalte luni, trăia în infern.

— Ciudat aranjament, comentă MacLean, clătinând din cap. Niciodată n-am să mă pot achita faţă de ea. Niciodată n-am să mă pot…

Glasul i se frânse. Se prefăcu că tuşea, apoi continuă:

— Vei avea parte de alianţa aia, Iain, dacă o mai doreşti. Dumbarii au să se revolte, fireşte, dar îi putem ţine sub control, şi se vor cuminţii, aşa cum stau, înghesuiţi între noi. O singură cerere am să-ţi fac.

— Care?

— Vreau ca Judith să stea o vreme aici. Aş dori s-o cunosc mai bine.

Iain clătină din cap înainte ca Boierul MacLean să termine de vorbit.

— Soţia mea stă cu mine.

— Îi vei îngădui să vină aici din când în când?

— Numai Judith poate lua hotărârea asta, replică Iain. N-am s-o silesc.

— Dar nici n-ai s-o împiedici?

— Nu, consimţi el. Dacă doreşte să te mai vadă am să ţi-o aduc.

— Iain Maitland, faci promisiuni fără autoritate! strigă Graham, de lângă scară. Alianţele le hotărăşte sfatul, nu tu!

Iain se întoarse spre el

— Discutăm despre asta mai târziu.

— Ar trebui să fii recunoscător că fiica mea a vorbit atunci când a vorbit! răcni MacLean, ridicându-se aplecat înainte, cu mâinile proptite pe masă. Ţi-a salvat pielea, amărâtule! De ani de zile mă mănâncă palmele să te jupoi de viu. Şi încă s-ar mai putea s-o fac, dacă aud că nu te porţi cu Judith aşa cum se cuvine!

Făcu o pauză, privindu-şi crunt vrăjmaşul.

— A, am văzut ce mutră ai făcut când ai auzit că e o

MacLean. Nu ţi-a căzut deloc bine, nu-i aşa? Tare te mai roade, să ştii că boierul tău e însurat cu fiica mea. Nu contează! continuă el, şi mai aprins. Dacă-i faci cel mai mic rău lui Judith, jur că te ucid cu mâinile mele!

— Tată, şi dacă Judith vrea să stea aici, cu noi? întrebă Douglas. Poate că nu va dori să se întoarcă acasă, cu Iain. Ar trebui s-o întrebi.

Izbucnirea de grijă frăţească a lui Douglas nu-l impresionă pe Iain.

— Merge cu mine.

Douglas, însă, nu era dispus să se dea bătut cu una, cu două.

— Ai să-l laşi s-o ia cu el dacă ea nu vrea să se ducă?

— Să-l las…?

Pentru prima dată, MacLean zâmbi.

— Se pare că Iain face numai ce vrea el.

Întoarse capul spre ginerele lui.

— Poate că ai început un plan dibaci în minte, dar te-ai îndrăgostit de ea la un moment dat, pe drum, nu-i aşa?

Iain refuză să-i răspundă. Iar Douglas nu se lăsă, şi pace!

— O iubeşti pe Judith?

— Chiar crezi că m-aş însura cu o fată din neamul MacLean dacă n-o iubeam?

Boierul MacLean pufni în râs.

— Bine ai venit în familie, fiule!

*

Iain o găsi pe Judith rezemată de un copac, pe marginea cărării, la o bună distanţă de fort. Lumina lunii era destul de puternică pentru ca să vadă cât era de palidă.

— Judith, e timpul să ne întoarcem acasă.

— Da, desigur.

Nu se clinti. Iain se apropie. Când îl privi, îşi dădu seama că plânsese.

— Eşti bine? o întrebă îngrijorat. Ştiu că ţi-a fost greu.

Ochii ei se umplură din nou de lacrimi.

— M-a minţit, sau mi-a spus adevărul? Am auzit atâtea minciuni în trecut, încât nu mai sunt în stare să-mi dau seama ce e adevărat şi ce nu. Dar nu contează, aşa-i? Faptul de a şti că tatăl meu m-ar fi recunoscut nu poate îndepărta anii pierduţi.

— Cred că pentru tine contează, replică Iain. Şi mai cred şi că a spus adevărul, dacă-ar fi ştiut, s-ar fi dus în Anglia, să te ia la el.

Judith se desprinse de copac, îndreptându-şi umerii.

— Ştiu că eşti furios pe mine. Ar fi trebuit să-ţi spun cine e tatăl meu.

— Judith…

În întrerupse:

— Mă temeam că n-ai să mă mai vrei, dacă ştiai adevărul.

În sfârşit, înţelesese că Iain nu era furios.

— De ce nu eşti supărat? Trebuie să fi fost o veste cutremurătoare pentru tine. Şi de ce l-ai minţit pe tatăl meu?

— Când l-am minţit?

— Când i-ai spus că ştii că sunt fiica lui.

— Nu l-am minţit. Ştiam încă dinainte de a mă însura cu tine.

— N-aveai de unde să ştii! strigă ea.

— O să vorbim despre asta mai târziu. După ce ajungem acasă.

Judith clătină din cap.

— Dac-ai ştiut… de ce te-ai însurat cu mine?

Vru s-o ia în braţe. Soţia lui se retrase.

— Judith, n-am de gând să vorbesc despre asta acum.

Dumnezeule, părea atât de calm, de-afurisit de rezonabil…!

— Te-ai folosit de mine.

— Te-am apărat.

— Voiai să închei alianţa. Numai de-asta te-ai însurat cu mine. Am crezut, o, Doamne, am crezut că, de vreme ce nu aveai nimic de câştigat, însemna că mă doreai într-adevăr, că…

Vocea i se frânse, într-un suspin.

— Ce proastă am fost! ţipă ea… Chiar credeam că-mi pot găsi locul aici. Am crezut că voi fi acceptată şi nu va conta cine fusese mama şi tatăl meu…

Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

— Numai eu sunt de vină pentru gândirile astea prosteşti. Aici n-am să pot fi acceptată nicicând. Nu mă duc acasă cu tine, Iain. Nici acum, şi nici altcândva. Niciodată.

— N-ai să ridici tonul la mine, îi ordonă el, cu un glas înfiorător de scăzut. Şi vei veni cu mine acasă. Acum.

Se mişcă iute ca fulgerul. Judith nu avu timp nici măcar să fugă.

Încetă să se mai zbată când îşi aminti de Frances Catherine. Prietena ei avea nevoie de ea.

La marginea poienii, Iain se opri.

— Şi să nu-ndrăzneşti să plângi, îi porunci el.

— Mi-ai frânt inima!

— Lasă că ţi-o dreg eu, mai târziu.

Graham şi Patrick încălecaseră deja şi aşteptau să plece. Iain n-o lăsă pe Judith să încalece pe calul ei. Îi dădu frâul acestuia lui Patrick, apoi o ridică în şaua propriului armăsar…

Trecuseră mai întâi pe lângă Graham. Imediat ce li se întâlniră privirile, bătrânul îi întoarse spatele lui Judith. Iain, observând, se înfurie atât de tare, încât abia mai putu să se stăpânească. Judith deveni rigidă în braţele lui. Îi şopti la

ureche.

— Noi aparţinem unul altuia, Judith. Nimeni altcineva nu contează. Să ţii minte asta.

Până nu rostise acele cuvinte, nu-şi dădu seama cât de însemnate erau. Ştia însă că Judith nu avea însă dispoziţie să-l asculte, aşa că-i mai spusese doar atât:

— Închide ochii şi odihneşte-te. Eşti frântă de oboseală.

Judith nu-i mai spusese o vorbă soţului ei până acasă. Acolo, îl informă că nu dorea să doarmă în acelaşi pat. Iain o luă în braţe şi o duse pe sus în dormitor. Era prea istovită ca să i se mai împotrivească. Adormi înainte de a-i scoate hainele.

*

A doua zi dimineaţă, Iain ieşi din cameră cu un ceas înainte de a se trezi Judith. Când servitoarea urcă scara s-o cheme, bătu încet la uşă şi o strigă pe nume. Judith tocmai se îmbrăcase. Purta rochia roz. La chemarea ei, Helen se repezi în cameră. Îi aruncă o singură privire şi se opri ca trăsnită.

— Nu ne porţi pledul.

— Nu, răspunse Judith, fără alte explicaţii. Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

— Bătrânii…

— Da? întrebă ea, când Helen nu mai continuă.

— Te aşteaptă în sală. Va să zică, e adevărat? Tatăl dumitale este…?

Nu părea în stare să rostească numele. Lui Judith i se făcu milă de ea.

— Boierul MacLean este tatăl meu.

— Nu te du jos! ţipă Helen, începând să-şi frângă mâinile, agitată. Arăţi îngrozitor de palidă. Culcă-te la loc, în

pat. Am să le spun că eşti bolnavă.

Judith clătină din cap.

— Nu pot să mă ascund aici, spuse ea.

Porni spre uşă, apoi se opri din nou.

— Sfatul îşi calcă una din sfintele reguli, vorbindu-mi în calitate oficială?

Helen dădu din cap.

— Cred că-s prea furioşi ca să se mai gândească acum şi la reguli. Şi-n plus, au mai îngăduit să apară o femeie în faţa lor. Frances Catherine a dumitale. Săptămâni în şir, numai despre asta s-a vorbit.

Judith zâmbi.

— Frances Catherine mi-a spus că au încercat s-o facă să se răzgândească şi să nu mai trimită după mine. Probabil că acum vor să-i sucească gâtul. Uite câte belele am pricinuit!

Helen clătină din cap.

— N-ai pricinuit nicio belea.

Cu un gest încurajator, Judith o bătu pe braţ.

— Mă aşteaptă şi soţul meu cu bătrânii?

Servitoarea îi răspunse cu acelaşi gest. Îi era foarte greu să-şi stăpânească emoţiile. Cu voce tremurătoare, îi spuse:

— Tocmai se întoarce de-acasă de la fratele lui. Graham a trimis un mesaj în vale să-l cheme. N-au să te alunge de-aici, nu-i aşa?

— Tatăl meu e duşmanul lor, îi reaminti Judith. Nu-mi închipui cum ar mai accepta să mai stau aici.

— Dar soţul dumitale e boierul nostru, şopti Helen. Cu siguranţă, n-o să…

Judith nu voia să vorbească despre Iain, iar Helen era din ce în ce mai tulburată.

— Lasă, că scap eu şi din asta – şi tu la fel, îi zâmbi ea, cam forţat.

Apoi îşi ciupi obrajii, ca să şi-i îmbujoreze puţin, şi ieşi din cameră.

Iain intră în fort tocmai când Judith începea să coboare scara. Păru uşurat s-o vadă. Judith nu ştiu ce să înţeleagă din asta.

— Aş dori să-ţi vorbesc, Iain, îl anunţă ea. Am ceva să-ţi spun.

— Nu acum, Judith. N-avem vreme.

— Vreau să-ţi faci vreme, insistă ea.

— Frances Catherine are nevoie de tine, nevastă.

Toată atitudinea ei se schimbă. Coborî în goană restul de trepte.

— Vine copilul…?

Iain dădu din cap.

— Helen? strigă Judith.

— Am auzit, my lady. Îmi adun acum câteva lucruri şi te urmez.

Instinctiv, Judith îl luase pe Iain de mână. Îşi dădu seama şi vru să-i dea drumul, dar soţul ei n-o lăsă. Îi deschise uşa, apoi o trase după el afară.

Bătrânii stăteau strânşi în faţa mesei de lângă vatră. Iain nu le dădu nicio atenţie.

— De când are dureri? întrebă Judith.

— Patrick n-a spus. E aşa de zguduit, că abia poate să lege două vorbe cu şir.

Iain nu exagerase. Soţul lui Frances Catherine stătea în uşă.

— Vino-ţi în fire, Patrick! ordonă el. N-o ajuţi cu nimic dacă te pierzi.

— E numai vina mea, ascultă-mă ce-ţi spun! repetă Patrick într-o şoaptă chinuită.

— La naiba, mormăi Iain. Sigur că e vina ta. Ai luat-o în pat, şi…

— Nu despre asta e vorba, îl întrerupse Patrick.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Din cauza mea i-au venit durerile. Vorbeam despre tatăl lui Judith, iar ea mi-a spus că ştia de ani de zile. Atunci m-am cam înfuriat că nu-mi spusese şi cred că am ridicat tonul.

Judith nu mai aşteptă. Îl împinse la o parte din uşă şi se repezi în casă.

Se opri brusc când o văzu pe Frances Catherine. Prietena ei stătea la masă, pieptănându-se. Arăta absolut calmă, şi fredona.

Frances Catherine îi zâmbi, apoi îi făcu semn să închidă uşa.

— Dă-mi panglica aia, i-o ceru ea. Pe cea roz, de pe pat, te rog.

Când i-o întinse, Judith îşi dădu seama că mâinile îi tremurau.

— Cum te simţi Frances Catherine? întrebă ea, într-o şoaptă îngrijorată.

— Minunat, mulţumesc.

Judith o privi lung.

— Acum ai dureri, sau te-ai prefăcut doar?

— Dacă nu, aş face-o.

Trăgând aer în piept, ca să se calmeze, Judith se aşează la masă şi o întrebă ce înseamnă acest răspuns de neînţeles.

Frances Catherine fu încântată să-i răspundă.

— Am dureri, dar dacă nu le aveam, m-aş fi prefăcut că am dureri, doar ca să-l zădăresc pe Patrick. Îl părăsesc, Judith. La mine n-o să strige niciun bărbat vreodată, nici măcar soţul meu. Mă poţi ajuta să-mi împachetez lucrurile.

Judith izbucni în râs.

— Şi când vrei să-l părăseşti, acum sau după ce naşti?

Prietena ei zâmbi.

— După. Nu mă tem deloc, adăugă ea în şoaptă,

schimbând subiectul. Nu ţi se pare ciudat? Mi-a fost frică toate lunile de sarcină, dar acum mi-a trecut.

— Atunci, de ce-ai chemat preotul?

— Ca să-i dau lui Patrick ceva de făcut.

Judith nu credea o asemenea neghiobie.

— Ai vrut să-l sperii, nu-i aşa?

— Şi asta, recunoscu Frances Catherine.

— Ai o undă de răutate în tine, Frances Catherine. Ţi-ai speriat anume soţul. Acum, cheamă-l în casă şi cere-i iertare.

— Am s-o fac, îi promise prietena ei. Te-ai înspăimântat rău când ţi-ai cunoscut tatăl?

Schimbase vorba atât de repede, încât Judith reacţionă cu întârziere.

— E un om foarte chipeş, comentă ea.

— L-ai scuipat în ochi?

— Nu.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Judith zâmbi.

— Nu-ţi spun nimic până nu vorbeşti cu soţul tău. Nu-l auzi, cum te strigă şi se agită afară? Ruşine să-ţi fie, Frances Catherine.

Dintr-odată, prietena ei scăpă peria şi o luă pe Judith de mână, gâfâind. Judith numără în minte secundele, până când junghiul trecu.

— A fost puţin mai tare decât celelalte, şopti Frances Catherine… Totuşi, trece încă destul de mult timp între ele. Şterge-mă la frunte, Judith, şi pe urmă spune-i lui Patrick să vină înăuntru. Sunt gata să-i primesc scuzele.

Judith se grăbi să se conformeze. Rămase un timp afară, ca să-i lase singuri. Iain stătea aşezat pe zidul scund de piatră, privind-o.

— Niciodată nu mi-am văzut fratele aşa de nestăpânit, remarcă el.

— Îşi iubeşte soţia, răspunse Judith. Se teme pentru ea.

Iain ridică din umeri.

— Şi eu te iubesc, dar n-am să mă pierd cu firea ca Patrick, când îmi vei dărui un fiu sau o fiică.

Vorbise pe un ton atât de firesc, încât Judith fu luată pe nepregătite.

— Ce-ai spus?

Iain nu-şi ascunse exasperarea.

— Am spus că n-o să mă pierd cu firea ca Patrick.

— Înainte de asta. Ai spus că mă iubeşti. Şi păreai să fi vorbit serios.

— Eu întotdeauna vorbesc serios. Ştii asta. Judith, cât crezi c-o să dureze naşterea?

Soţia lui îi ignoră întrebarea.

— Nu mă iubeşti! declară ea cu convingere. M-ai luat de soţie doar ca să închei alianţa.

Nu-i lăsă timp să răspundă.

— Inelul m-a dat de gol, nu-i aşa? E identic cu a lui Douglas, şi l-ai recunoscut.

— Mi-era familiar de undeva, dar nu mi-am amintit unde-l mai văzusem decât foarte târziu. Pe urmă. Patrick te-a auzit când ai întrebat-o pe soţia lui ce-aş face dacă aş afla că MacLean e tatăl tău. Mi-a spus, desigur, dar eu ştiam deja.

Judith clătină din cap.

— Nu înţeleg, recunoscu ea. Dacă ştia, de ce s-a înfuriat pe Frances Catherine?

— Pentru că nu i-a spus.

— Şi astfel, imediat ce ai aflat cine e tatăl meu, te-ai căsătorit cu mine.

— Într-adevăr.

Iain se ridică şi o cuprinse în braţe.

— Fără flori, îi şopti el. Îmi pare rău. Siguranţa ta era

mai importantă. N-am avut timp să pregătesc o nuntă aşa cum se cuvine.

Dumnezeule mare, cât mai voia să-l creadă!

— Nu era nevoie să te însori cu mine doar ca să fiu în siguranţă.

— Ba da. Bătrânii n-aveau să scape inelul din vedere multă vreme. L-ar fi recunoscut.

— Voiam să-l arunc! se lăudă ea.

Iain oftă.

— N-ai fi făcut-o. Ai o inimă prea iubitoare ca să distrugi singurul lucru care te lega de tatăl tău.

Preferă să nu-l contrazică.

— Nu-ţi place, aşa-i?

— Tatăl tău?

— Da.

— E un mare ticălos. Dar îţi mai este şi tată, aşa că l-am trimis pe Ramsey la el să târguiască o alianţă. Ar fi fost mult mai practic să ne unim cu Dumbarii. La urma urmei, pământurile lor se învecinează cu ale noastre. Dar Boierul MacLean e tatăl tău şi aveai dreptul să-l cunoşti în cele din urmă… dacă voiai, Judith.

— Dar n-ai încredere în MacLeani, nu-i aşa?

— Nu. Deşi, la o adică, nici în Dumbari n-am prea multă încredere.

— Douglas îţi place?

— Nu cine ştie ce?

Sinceritatea lui era înviorătoare.

— Nu-ţi place nimeni, nu-i aşa?

Iain zâmbi tandru.

— Numai tu îmi placi.

Judith nu avu timp să-i răspundă. Patrick deschise uşa şi o strigă pe nume.

Intră în casă şi o văzu pe Frances Catherine zâmbind satisfăcută. Presupuse că soţul prietenei sale îşi ceruse

iertare aşa cum se cuvenea.

— Agnes a primit ceea ce merita! o anunţă ea, dând din cap.

— De ce, ce i s-a întâmplat?

— Mare prostie a făcut c-a răspândit zvonuri despre tine, crezând că boierul nostru n-o să afle.

— Iain a auzit? întrebă Judith.

— Ba bine că nu. Peste puţin timp, le-am văzut pe Agnes şi pe Cecilia coborând în vale, cu traistele în spinare. Brodick mi-a spus că plecau de pe moşia Maitland. Şi n-au să se mai întoarcă niciodată, Judith.

— Unde se duc?

— La verii lui Agnes. Le escortau nişte ostaşi.

— Iain nu mi-a spus o vorbă… murmură Judith.

Helen bătu la uşă, întrerupându-le.

— Vorbim mai târziu despre asta, şopti Frances Catherine

Judith dădu din cap. O ajută pe Helen să ducă un maldăr uriaş de cearşafuri, după care intră şi Winslow, cu scaunul de naşteri.

— Nevastă-mea aşteptă în curte, anunţă el. Vrea să vă ajute. Dacă n-aveţi nevoie de ea…

— Să intre, îl întrerupse Judith. Ne face plăcere, nu-i aşa, Frances Catherine?

Prietena ei se înveseli imediat.

— A, da! fu ea de acord. Puteţi lua prânzul cu noi.

Contracţiile lui Frances Catherine continuară să fie intermitente până spre seară, când deveniră dese şi puternice, dar lăuza era gata să înfrunte orice chinuri.

Pe la miezul nopţii, urla de durere. Stătea pe scaunul de naşteri, încordându-se din răsputeri, iar Helen îi apăsa cu palmele abdomenul, dar eforturile ei nu făceau decât să intensifice durerea. Copilul nu coopera.

Ceva era în neregulă, şi o ştiau toate. Durerile erau

atât de dese, încât ar fi trebuit să nască de mult. Helen îngenunche s-o examineze, iar când termină, privi spre Judith.

Spaima din ochii ei o făcu pe Judith să simtă un gol în stomac. Helen o chemă spre uşă.

— Nu şuşotiţi! ţipă Frances Catherine. Spuneţi-mi ce nu-i în regulă!

Judith dădu din cap a încuviinţare.

— Da, spune-ne la amândouă.

— Copilul nu e în poziţia pentru naştere. I-am simţit un picioruş.

O nouă contracţie o zgudui pe Frances Catherine. Judith îi porunci să forţeze. Cu un ţipăt, prietena ei se îndoi de mijloc, suspinând necontrolat.

— Avem nevoie de cârlig… şopti Helen.

— Nu! răcni Frances Catherine.

Într-o şoaptă jalnică, gâtuită, adăugă:

— Spuneţi-i lui Patrick că-mi pare rău.

— Gata cu prostiile astea! strigă Judith. Numai tu puteai, Frances Catherine, să faci toate cu capu-n jos.

— Te gândeşti să întorci copilul? întrebă Helen. Praf ai să-i faci măruntaiele, dacă încerci.

Judith clătină din cap, fără s-o scape din ochi pe Frances Catherine.

— Spune-mi când începe junghiul următor, îi ceru ea.

Helen îi dădu un blid cu untură de porc.

— Unge-ţi mâinile cu grăsime, îi propuse ea. O să-l facă să iasă mai uşor.

Judith refuză. Isabelle îi puse lui Frances Catherine o mână pe burtă. Peste câteva minute, anunţă:

— Începe contracţia. Simt cum se încordează.

Frances Catherine începu să ţipe. Rugându-se, Judith se apucă de lucru.

Aproape i se opri inima în piept când văzu picioruşul

ieşind. Acum se ruga întruna, cu voce tare, dar nimeni n-o auzea. Ţipetele lui Frances Catherine acopereau totul. Încet, Judith trase picioruşul în jos, apoi începu să-l caute pe celălalt.

Dumnezeu îi ascultase rugile. Nu peste mult, simţi şi al doilea picioruş şi-l trase uşor prin deschizătură.

Frances Catherine făcu restul. Nu-şi mai putea opri contracţiile. Copilul ar fi căzut în picioare, dacă Judith nu-l prindea la timp.

Era o fetiţă adorabil de dolofană cu o spuză de păr roşu ca focul acoperindu-i creştetul. Avea o expresie înţepată… şi scoase un răcnet foarte asemănător cu al mamei sale.

Era perfectă.

Şi sora ei era la fel. Ea nu le dădu deloc de furcă – dar luă prin surprindere pe toată lumea. Frances Catherine plângea de fericire şi uşurare, şi a născut aproape de la sine, peste doar câteva minute. A doua fetiţă fu atât de cuviincioasă încât să vină pe lume cu capul înainte.

Mama nu sângerase prea mult, dar Judith era hotărâtă s-o ţină în pat două săptămâni, ca măsură de prevedere împotriva oricărei complicaţii. Îi pusese fetiţele în braţe, ca să fie văzute de tatăl lor, apoi Judith le acoperi pe toate trei cu pătura şi se duse să-l cheme pe Patrick.

Când ieşi, îi atrăsese atenţia Alex, Gowrie şi Ramsey, care coborau cu paşi mari de pe colină. Le vederea lor, i se tăie respiraţia. Păreau furioşi.

Se apropie de Iain.

— De ce nu dorm la ora asta? şopti ea.

— A avut loc o confruntare, îi răspunse soţul ei. Şi a durat mai mult decât ne aşteptarăm.

Nu părea dispus să-i dea şi alte explicaţii, iar Judith era prea obosită şi speriată ca să i le ceară. După ce se mai frământă o vreme, o fură în sfârşit un somn agitat.

CAPITOLUL 15

— Judith, trezeşte-te. E timpul să plecăm.

Iain o scutură uşor. Judith deschise ochii şi-şi văzu soţul aşezat pe marginea patului. În clipa când îi văzu chipul înnegurat, se trezi de-a binelea.

— Să plecăm? şopti ea, încercând să înţeleagă. Plec acum?

— Da.

Glasul lui era aspru, iar expresia la fel de hotărâtă.

De ce se purta atât de rece? Judith îl apucă de braţ.

— Atât de curând, Iain?

— Da, răspunse el. În cel mult un ceas, dacă se poate.

Îi desprinse mâna de pe braţul lui, se aplecă s-o sărute pe frunte, apoi se ridică şi porni spre uşă.

— Aş dori să-mi iau rămas-bun de la Frances Catherine! strigă Judith în urma lui.

— N-avem timp. Pregăteşte-ţi doar o traistă, şi vino la grajd. Te aştept acolo.

Uşa se închise în urma lui. Imediat, Judith izbucni în lacrimi. Fir-ar să fie, cum o putea lăsa să plece? Nu ştia cât de mult îl iubea?

Nu-şi putea imagina viaţa fără el. După ce termină pregătirile, ieşi în fugă şi coborî treptele cu traista în braţe.

Graham stătea la intrare, ţinând uşa deschisă. Judith văzu mulţimea care se adunase în curte.

Încercă să treacă pe lângă bătrân fără să-l privească. Graham o atinse de umăr, pentru a-i atrage atenţia. Judith se opri, dar rămase cu privirea în jos.

— De ce nu te uiţi la mine, fată? o întrebă el.

Îl privi în ochi.

— Nu vreau să văd dispreţul pe care-l ai pentru mine, Graham. Aseară, mi-ai arătat clar ce părere ai.

— O, Judith, îmi pare aşa de rău! N-am vrut să te supăr. Dar a fost o asemenea… surpriză, şi eram furios că ne prinseseră, şi credeam că tu ne amăgiseşi pe toţi. Mi-e ruşine de mine, Judith. Ai inimă să ierţi un prostănac bătrân?

Ochii ei se înnourară de lacrimi. Încet, dădu din cap.

— Te iert. Acum trebuie să mă duc la el, Graham. Mă aşteaptă.

— Vorbeşte-i, Judith. Nu-l lăsa să facă asta. Vrem să rămână la noi.

— Mă duce înapoi în Anglia, îi explică ea. Apoi, o să se întoarcă.

Graham clătină din cap.

— Ba, fătucă. N-o să se mai întoarcă.

— Trebuie, insistă Judith. E boierul vostru, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu mai e boier.

Judith fu prea uluită ca să-şi ascundă reacţia. Scăpă sacul din mână, privindu-l pe Graham cu ochii mari. Bătrânul se aplecă să-i ridice traista.

— Ai fost pentru această hotărâre, sau împotrivă?

Nu-i dădu răspunsul. Îndreptându-şi umeri alergă afară.

Graham o urmă. Ceilalţi bătrâni se înşirară pe prima treaptă, ca să asiste la plecare.

Iain ieşi din grajd cu calul de căpăstru, însoţit de Patrick. Fratele său îi vorbea, dar nu primea niciun răspuns. Chipul lui Iain părea nepăsător… Când o văzu pe Judith, îi făcu semn să se apropie.

Judith nu se clinti. Dumnezeule mare, nu voia să plece. Îşi împachetase şi pledul clanului Maitland, ca să aibă o amintire a zilelor fericite acolo. Era o Maitland, şi acolo îşi

avea locul. Da, îşi găsise un cămin, şi nimeni, nici chiar soţul ei, n-o putea determina să-l părăsească.

Dintr-odată, se grăbi să ajungă la Iain pentru a-i explica. Se rugă pe toţi sfinţi să-l convingă.

Îşi ridică poalele şi o luă la fugă. Vocea Isabellei o opri în loc, strigând:

— Judith? O să-mi placă viaţa în Anglia?

Judith se răsuci spre prietena ei. Era convinsă că înţelesese greşit.

— Ce m-ai întrebat?

Isabelle se desprinse din mulţime şi veni spre ea. Îşi ţinea copilul în braţe. Mătuşile lui Winslow o urmară. Judith le recunoscu din ziua când stătură la masă, în timpul anchetei preotului.

— O să ne placă viaţa în Anglia? întrebă din nou Isabelle.

Judith dădu din cap.

— Nu puteţi veni cu mine. Aţi urî traiul de-acolo. Nici mie nu-mi place Anglia, deşi sunt englezoaică, adăugă ea, cu o voce cam nesigură.

— Atunci, o să ne înţelegem de minune.

Helen e cea care vorbise. Veni grăbită lângă Isabelle. Andrew o urmă, cu o traistă.

— Dar nu puteţi să…

O altă femeie ieşi în faţă, împreună cu fiica ei, Elizabeth, care câştigase întrecerea de tras cu arcul în ziua festivalului.

— Venim şi noi! anunţă mama fetei.

După care şi alţii, şi alţii, se prezentară să-şi declare intenţiile. Judith îl privi pe Iain, parcă cerându-i ajutorul. Când văzu mulţimea de războinici adunaţi în spatele lui, i se tăie respiraţia.

Şi aceia veneau cu ei?

— O să avem duminici libere, în Anglia, nu-i aşa?

O înconjuraseră şi copii, iar mamele, cu bagajele în braţe, stăteau în braţele lor.

Judith dădu din cap şi, încet, porni spre soţul ei. La câţiva paşi de el, se opri.

— Ştii că te iubesc, nu-i aşa, Iain?

— Da, Judith, răspunse el. Ştiu că mă iubeşti.

— Şi tu mă iubeşti, continuă ea, pe un ton mult mai blând. Ţin minte că ţi-am spus că n-aş trăi cu un bărbat care să nu mă iubească. Dar acum ce ai de gând să faci? Să mă duci înapoi în Anglia? Niciunul dintre nou nu-şi are locul acolo, Iain. Aici e casa noastră.

Iain clătină din cap.

— Nu-i aşa de simplu, nevastă. Nu pot să stau pe margine, lăsând sfatul bătrânilor să ia hotărâri bazate numai pe emoţii şi simţăminte.

— Fiindcă au decis să aleagă alt boier?

— Nu noi am decis, interveni Graham. Soţul tău a renunţat la rang, când ceilalţi bătrâni nu i-au încuviinţat alianţa cu clanul MacLean.

Judith întoarse privirea spre fort. Ceilalţi patru bătrâni stăteau adunaţi în faţa uşii, vorbind cu aprindere, Gelfrid dădea din mâini, agitat.

— Nu în Anglia mergem, Judith, ci spre miazănoapte. E timpul să plecăm, adăugă Iain, dând din cap către Graham.

Judith trase adânc aer în piept, apoi făcu un pas înapoi.

— Te iubesc din toată inima, Iain, dar tot va trebui să te desfid.

O privi uimit. Femeile adunate în spatele ei dădură din capete, a încuviinţare.

— Nu pot îngădui sfidarea, Judith.

Războinicii înşiraţi în spatele lui Iain încuviinţară şi ei, numaidecât.

Judith mai făcu un pas înapoi.

— Ar fi trebuit să fiu lăsată să-mi spun păsul, înainte de a te hotărî să renunţi la rangul de boier, declară ea. Sunt soţia ta, la urma urmei, şi ar trebui să am şi eu un cuvânt de spus în planurile care mă privesc. Şi în legătură cu viitorul nostru.

— Judith, nu pot schimba hotărârea sfatului! insistă Iain.

— Mie mi-ai spus altceva.

— Da, acum e mult mai complicat…

— Ba nu-i complicat deloc, bombăni Graham. E numai lupta dintre tineri şi bătrâni, ăsta-i adevărul.

Cuvintele lui o mişcară adânc pe Judith. Părea complet învins.

— Judith…

Fără să ia în seamă tonul prevenitor a lui Iain, Judith se apropie de Graham şi-l luă de braţ.

— Eu găsesc că experienţa şi înţelepciunea bătrânilor îi cârmuiesc pe cei tineri şi puternici, îi spuse ea. Nu se poate să nu înţelegi asta, Graham.

— E un dram de adevăr în ce spui, îi dădu el dreptate.

Judith trase aer în piept, apoi îndrăzni:

— Aş dori să vorbesc în faţa sfatului.

Din spatele se auzi un murmur sonor de aprobare. Graham o privi de parcă i-ar fi cerut să-şi taie singur beregata. Amuţise de uimire.

— Şi ce vrei să spui sfatului? o întrebă Iain.

Fără să-şi ia privirea de la Graham, soţia lui îi răspunse:

— Pentru început, le-aş spune cât de neglijenţi au fost cu cei mai importanţi membri ai clanului. Au nesocotit femeile şi copiii. Cu asta aş începe.

Graham fu nevoit să aştepte până când femeile din spatele lui Judith îşi terminară ovaţiile.

— Cum le-am nesocotit?

— Nu ne primiţi la voi să vă dăm sfaturi?

Pe Graham nu-l mai sfidase niciodată cineva astfel. Îşi frecă bărbia, căutând un răspuns.

— Dacă vrei să discuţi vreo problemă trebuie să te duci la soţul tău, o povăţui el în cele din urmă.

Judith încercă să-şi ascundă exasperarea.

— Nu vreau decât să putem discuta despre aceste griji, să vă punem în faţa unui alt punct de vedere... Vrem să fim incluse în clan, Graham. Helen e o femeie chibzuită, poate să-şi rezolve singură problemele. Acum înţelegi?

Apoi se întoarse spre Iain. Venise rândul lui să facă să facă o oarecare concesie.

— Mama mea e englezoaică, iar tatăl meu e Boierul MacLean, şi nu pot schimba asta. Tu eşti boier aici, Iain, dar cred că nici tu nu poţi face nimic.

Iain se încruntă.

— Judith, n-am insistat pur şi simplu pentru alianţă că MacLean este tatăl tău. Adevărul e că oamenii mei ar putea doborî cât ai bate din palme oricare dintre cohortele lui. Sunt mult mai bine instruiţi decât orice altă oştire din Scoţia. Totuşi, adăugă el cu o privire semnificativă în direcţia lui Graham, Dumbarii şi MacLeanii împreună ne-ar copleşii, numai prin numărul lor. Ca boier sunt dator să apăr fiecare membru al clanului. Şi nu pot face asta doar ca sfătuitor. Vreau şi trebuie să am puterea de a acţiona.

Trecuseră câteva clipe, timp în care Graham medita la cererea lui Iain. Se întoarse spre bătrâni, înainte de a-l privi din nou. Încă se mai codea.

— Putere absolută...

Judith vru să-i întrerupă, apoi se opri. Mândria bărbaţilor face ca soluţiile cele mai rezonabile să devină dificile.

— Trebuie să dai seama de faptele tale, fiule, spuse

Graham.

Părea hăituit. În clipa aceea, Judith găsi soluţia.

— Ce idee minunată, Graham! strigă ea, întorcându-se apoi spre Iain. Nu-i aşa că e un plan bun, bărbate?

Iain nu înţelegea la ce se referea.

— Judith, dacă fiecare dintre hotărârile mele e pusă la îndoială…

— Probabil doar o dată pe an! îl întrerupse Judith. Sau vă gândiţi să-i acordaţi mai des încrederea boierului vostru? îl întrebă ea pe Graham.

Mirarea bătrânului era vizibilă. În sfârşit înţelesese – şi se grăbi să dea din cap.

— Da, o dată pe an ar merge. Dar atunci, pe toţi sfinţii, vei da seamă pentru toate faptele tale, fiule. Va fi o balanţă bună a puterii. Sfatul se va întruni o dată pe lună, ca să audă petiţiile de la membrii. Şi o să-ţi dăm şi poveţe, Iain, ori de câte ori găsim de cuviinţă.

— Încă nu s-a hotărât nimic, îi aminti Iain, până nu sunt de acord şi ceilalţi bătrâni ai sfatului.

— Mă duc chiar acum să le spun, se repezi Graham. Într-o oră vei afla cuvântarea lor.

Nu trecu nici jumătate de oră, până când ieşiră din nou, pentru a-şi anunţa aprobarea unanimă a planului înnoitor a lui Graham.

Un val de urale se înălţă peste toate colinele din jur. Iain fu înconjurat de susţinători. Fu adus afară un butoi cu vin, iar cupele începură să circule din mână-n mână.

Când Iain reuşi să scape din mulţimea celor care-i urau numai bine, încercă să-şi regăsească soţia. Voia s-o ducă într-un loc ferit şi să sărbătorească numai cu ea.

O văzu mergând spre cărarea care cobora în vale şi porni spre ea. Vincent şi Owen îl opriră pe drum, dornici să vorbească despre planul iscusit a lui Graham. Apoi îl interpelară Ramsey şi Brodick, tocmai când ajunsese pe

cărare.

— Aţi văzut-o pe Judith?

— E cu Frances Catherine şi Patrick, răspunse Ramsey. Iain, nu mai eşti supărat că am refuzat să devin Boier în locul tău, aşa-i?

— Într-adevăr.

— Avem ceva de discutat cu tine, interveni Brodick. N-o să dureze mai mult de câteva clipe.

Clipele lui Brodick durară un ceas încheiat, iar la sfârşit Iain râdea din toată inima. Totuşi, până la urmă, se învoi cu ciudata cerere a lui Brodick şi le ură noroc.

Când ajunse acasă la fratele său, Judith plecase deja. Frances Catherine şi gemenele dormeau adânc, iar Patrick părea să aibă şi el mare nevoie de odihnă. Căscând, îi arătă lui Iain încotro o luase Judith.

O găsi nu peste mult. Se ascunse într-un pâlc de copaci de lângă pârâu.

Părea relaxată. Se descălţase şi stătea aşezată cu spatele rezemată de trunchiul unui copac cu ochii închişi.

Iain se aşeză lângă ea.

— Ai plecat de la petrecere din cauza băuturii?

Fără să deschidă ochii, Judith zâmbi.

— Nu. Voiam să stau puţin cu Frances Catherine, apoi să găsesc un loc liniştit unde să mă odihnesc… şi să cuget.

— Când vrei să fii singură, te vei putea duce la capelă.

La asta, Judith deschise ochii.

— Iain, dar noi nu avem capelă.

— Vom avea. Până vara viitoare, cel mai târziu. Trebuie să fie gata în ziua primei aniversări a nunţii noastre.

— De ce?

— Ca să ne putem sărbători cununia printr-o slujbă aşa cum se cuvine.

Surprinderea ei îl făcu să zâmbească. O dădu uşor la o

parte de lângă copac, se aşează în locul ei şi o luă pe genunchi, sărutând-o pe frunte.

— Cu flori, Judith, şopti el răguşit. Capela va fi plină de flori. Îţi promit.

Judith zâmbi radios.

— Sunt măritată cu un om plin de consideraţie. Dar n-am nevoie de flori, Iain. Am tot ce mi-aş putea dori vreodată.

— Vor fi şi flori, mormăi el, mulţumit de laudele ei.

— De ce-ai plecat de la petrecere?

— Voiam să fiu singur cu tine.

— De ce?

Îi cuprinse ambele laturi ale feţei cu palmele şi se aplecă înainte, acoperindu-i gura cu ale ei. Era un sărut dulce, pătimaş, plin de iubire.

Într-un târziu, se retrase. Cu un oftat, Judith se lăsă la pieptul lui. În viaţa ei nu mai cunoscuse o asemenea mulţumire, un astfel de extaz.

— Iain?

— Da, iubito?

— Ce vom face cu tatăl meu?

— O să-l suportăm, cred.

Continuară mult timp să vorbească despre familie. Judith voia să-şi revadă tatăl şi fratele, iar Iain promise s-o ducă la Moşia MacLean după-amiaza următoare.

Apoi veni vorba despre întâmplările din timpul acelei zile. Conversau alene, iar Judith deschise ochii şi abia dacă mai era atentă la ce-i spunea Iain, până când auzi că Brodick şi Ramsey voiau să plece la vânătoare.

Îi distinse amuzamentul din voce şi i se trezi curiozitatea.

— De ce râzi? îl întrebă ea.

— Pentru că se duc la vânătoare în Anglia, îi spuse el, chicotind.

— În Anglia? repetă Judith, nedumerită.

— Aici n-au putu găsi ceea ce caută, aşa că-mi urmează exemplul.

— Iain, ce tot vorbeşti? Ce anume vor să vâneze?

— Mirese.

Judith izbucni în râs. Credea că soţului ei îi ardea de glume. Se cuibări la pieptul lui. Gândindu-se la ciudatul său simţ al umorului.

Iain nu se osteni să-i explice că nu glumise. Avea să afle că-i spusese adevărul după ce Ramsey şi Brodick se întorceau cu noile lor neveste.

Îşi cuprinse cu braţele scumpa soţie şi închise ochii.

Vântul, îmbălsămat cu miresmele verii, adia peste pârâu, răcorindu-i pe cei doi îndrăgostiţi.

Judith se strânse mai aproape de soţul ei, reflectând cu mirare la minunea cu care o binecuvântase Dumnezeu. Acum făcea parte dintr-o familie. Era iubită, preţuită şi respectată.

În sfârşit, era acasă.

SFÂRŞIT